NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 2. SZÁM | 2009. FEBRUÁR | ÁRA: 280 Ft

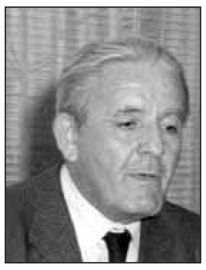
Claus Nordbruch: A NÉMET INTELLEKTUÁLIS TULAJDON ELRABLÁSA (4. oldal)

MAJOR TIBOR: MI NEM FELEJTÜNK! „A BÉKEDIKTÁTUMOKRÓL” 2. oldal

LOTHROP STODDARD: INTERJÚ HEINRICH HIMMLERREL 6. oldal

RICHARD C. CARRIER: A HAMIS IDÉZETEK NYOMÁBAN 8. oldal

DAN OSTERTON: UGYE NEM MIND ROSSZAK? 15. oldal

Tudós-Takács János:

„A NEMZET VÉRTANÚJA VOLT”

(Imrédy Béla tragédiája)

Szálasi Ferenc 1946. évi Börtönnaplójának február 28-i bejegyzésében ezt olvassuk: „Ma reggel kivégezték Imrédy Bélát. Nyugodjék békében. A Nemzet vértanúja volt.”

E néhány szóval az utolsó törvényes magyar Államfő, a vértanú Nemzetvezető a saját kivégzése előtt 12 nappal tisztelgett azelőtt az ember előtt, akinek 8 évvel korábban döntő szerepe volt abban, hogy ő, Szálasi Ferenc 3 évig a szegedi Csillagbörtön foglya lett. A Hungarizmus megalapítójának páratlan nagylelkűsége, lelki emelkedettsége nyilvánult meg ebben: számára Imrédy ebben a pillanatban már nem az egykori politikai ellenfél volt, hanem bajtárs és sorstárs, aki a politikai intrikák szövevénye fölé emelkedve vértanú halálával lelkét tisztára mosva jelent meg ezen a februári reggelen az Örök Bíró előtt.

Imrédy Béla 1891-ben született Budapesten, középosztálybeli, mind a négy ágon római katolikus családban. Már fiatal korában a Pénzügyminisztérium tisztviselője, 1928-tól a Magyar Nemzeti Bank igazgatója.

Az 1932. október 1-jén Gömbös Gyula által alakított kormányban a pénzügyminiszteri tárcát Imrédy Béla kapta. Pénzügyminiszterként kiválóan megállta a helyét, hiszen szociális és gazdasági fellendülés indult az országban, de ezzel párhuzamosan gondoskodott a költségvetés egyensúlyáról is. Részt vett Gömbös 95 pontos Nemzeti Munkatervének kidolgozásában. Gömbös bizalmasának számított a politikában addig ismeretlen pénzügyi szakember. Az 1935-ös kormányalakítás után a Magyar Nemzeti Bank elnökeként tevékenykedett 1938-ig.

1938 tavaszán a Darányi-kormány tárca nélküli gazdasági minisztere lett. Minisztersége alatt két jelentős politikai kezdeményezésben volt döntő szerepe. Részt vett a trianoni békediktátum katonai korlátozásával dacoló, a magyar haderő fejlesztését célzó, védelmi jellegű, jelentős kiadásokkal járó Győri Program pénzügyi hátterének kidolgozásában, és Darányi felkérésére segített az első zsidótörvény törvényi előkészítésében is.

A betegeskedő Darányi lemondása után 1938. május 8-án Imrédy Béla lett a miniszterelnök. Kinevezése egyik motívuma az volt, hogy mint közismerten buzgó katolikus, alkalmasnak ígérkezett arra, hogy az 1938 végén esedékes, Budapesten megrendezendő Eucharisztikus Világkongresszuson képviselje a vendéglátó Magyarországot.

Egyik feladata volt a Győri Program gyakorlati végrehajtásának befejezése. Másik fontos belpolitikai tette az első zsidótörvény elfogadtatása volt az Országgyűléssel. A közvélekedéstől eltérően az első zsidótörvény nem a zsidók úgynevezett „emberi jogai” ellen irányult, hanem a törvény célja az volt, hogy az értelmiségi pályákon elősegítse a magyar értelmiségiek elhelyezkedését. Ennek érdekében a törvény ezeken a pályákon a zsidók számarányát 20%-ra korlátozta. Erre azért volt szükség, mert a lakosságnak mindössze 6%-át kitevő zsidóság aránytalanul volt jelen e pályákon: például az orvosoknak és az ügyvédeknek több mint fele zsidó volt. Ezt a helyzetet nem az idézte elő, mintha a zsidók szellemileg döntő fölényben lettek volna a magyar származású lakosokhoz képest, amit az is bizonyít, hogy igen magas volt az értelmiségiek körében a diplomával rendelkező, de elhelyezkedni képtelen, magyar származású személyek aránya. Nem szellemi fölényüknek, hanem összeköttetéseiknek, a társadalom egészét átszövő kapcsolataiknak volt köszönhető az értelmiségi pályákon a zsidó nyomasztó túlsúly. Ezen a helyzeten kívánt segíteni az első zsidótörvény, amely a zsidókkal szemben a többi nemzetiséghez viszonyítva nem volt hátrányos diszkrimináció, hiszen az összes többi nemzetiség (németek, szlovákok stb.) a statisztikailag meghatározott számarányuk szerint lettek korlátozva az értelmiségi pályákon, egyedül a zsidók maradtak felülreprezentálva, hiszen a 20%-os elhelyezkedési lehetőség magasan felülmúlta a 6%-os statisztikai arányszámukat!

Imrédy miniszterelnöksége alatt, 1938. szeptember 30-án írták alá a Müncheni Egyezményt, s ennek nyomán kezdődtek meg a magyar–csehszlovák kétoldalú tárgyalások a területi revízió érdekében. Ezek sikertelensége után a két fél felkérésére a német–olasz döntőbírósági határozat, az 1938. november 2-i első Bécsi Döntés nyomán a Felvidék magyar többségű, déli része vissza lett csatolva Magyarországhoz. Imrédy népszerűsége ekkor tetőfokára hágott, a visszacsatolt kis magyar falvakban az ő nevét skandálták, és a visszacsatolás napján Imrédy vezette az ifjúság fáklyás körmenetét a Kormányzóhoz.

Parlamenti programbeszédében 1938. május 14-én hitet tett a jobboldali politika mellett, amelynek három ismérvét sorolta fel: a jobboldali politika a nemzetet a generációk egységének tekinti, amely összekapcsolja a múltat, jelent és jövőt. Második jellemző, hogy a jobboldali politika célja a szerves egészet alkotó hierarchikus társadalom, amelyben jelen vannak a természetadta különbségek, de a nemzet minden tagjának azt a helyet kell elfoglalnia a hierarchiában, amelyet a nemzetért tett munkája alapján kiérdemel. Harmadik jellemző a család védelme és megerősítése.

Imrédy miniszterelnökségére árnyat vetett, hogy az ő miniszterelnöksége alatt és az ő közreműködésével került sor a Szálasi Ferenc elleni politikai perre, amelynek során a későbbi Nemzetvezetőt 3 évi börtönre ítélték. Szálasi a szegedi Csillagbörtönből 1940. szeptember 17-én az Erdély északi részének visszatérése alkalmával kiadott kormányzói amnesztiával szabadult. De akkor már régen nem Imrédy volt a miniszterelnök. Politikai ellenfelei dokumentumot hamisítottak, amellyel zsidó származásának látszatát akarták alátámasztani, s ezért Imrédy kevéssel azután, hogy aláírta Magyarország csatlakozását 1939 elején az Antikomintern Paktumhoz, lemondott.

1939-1944 között Imrédy legfőbb belpolitikai tevékenysége az általa létrehozott, csekély taglétszámú, főleg értelmiségiekből álló Magyar Megújulás Pártja vezetése volt. E pártnak legfontosabb dokumentuma 1943 októberében a Kállay miniszterelnökhöz intézett emlékirata, amely Kállay „hintapolitikájával” szembehelyezkedve hitet tett a tengelybarátság, a szociális reformok és a királyságnak, mint államformának fenntartásával a kormányzóság provizórikus intézménye mellett.

Az 1944. március 22-én megalakult Sztójay-kormányban Imrédy tárca nélküli közgazdasági miniszter lett. 1944. május 31-én a Keleti Arcvonal Bajtársi Szövetség elnökéül választotta. 1944. június 23-án a KABSZ budapesti nagygyűlésén mondta el utolsó nyilvános beszédét. Szenvedélyesen ostorozta az angolszász orientációt és hitet tett a németekkel való szövetség mellett.

A Magyar Megújulás Pártjának képviselői 1944 augusztusában beléptek a Törvényhozók Nemzeti Szövetségébe. Nem támogatták Horthy kiugrási kísérletét. Az 1944. október 16-án megalakult Szálasi-kormányban a párt tagjai közül Rajniss Ferenc vallás- és közoktatásügyi miniszter lett.

Imrédy Béla 1945 márciusa végén családjával együtt Ausztriába menekült, ahol az európai háború befejezése után a Martin Himmler vezette OSS-kommandó kiadta őt is a budapesti kommunista hatóságoknak.

Imrédy ellen vádat emeltek az Antikomintern Paktumhoz való csatlakozás és az első zsidótörvény elfogadtatása miatt, továbbá azért, hogy beszédeivel támogatta a harc továbbfolytatását. A „Népbíróság” Dr. Nagy Károly elnöklete alatt tárgyalta az ügyét. A népügyész régi politikai ellenfele, Sulyok Dezső volt, akit elfogultsága miatt ki kellett volna zárni a perből. A bíróság éppen annyira illetéktelen volt, mint a többi magyar miniszterelnök perében, hiszen az 1848. III. tc. szerint csak törvényes parlamenti bíróság lett volna ügyükben illetékes. A vádak mind megalapozatlanok voltak. Az Antikomintern Paktumhoz való csatlakozás nem járult hozzá a háború kitöréséhez, és a világháború alatti beszédei is csak az önvédelemre szólították fel, ami minden nép elidegeníthetetlen joga. Az első zsidótörvény pedig, amint mondottuk, nem sértette meg a zsidók „emberi jogait”, tehát nem volt „népellenes” bűntett. Imrédyt mégis golyó általi halálra ítélték, de kivégzése előtt az akkori rezsim kérésére kidolgozta a forint stabilizációjának tervét. Tudatában volt, hogy a kivégzése elkerülhetetlen, de a nemzet érdekében vállalta ezt a munkát.

Mielőtt kivégezni vitték, zárkatársait megkérte: hozzák az utókor tudomására, hogy Istennel kibékülve hal meg. E sorok szerzője írásával teljesíteni kívánja Imrédy Béla egykori magyar királyi miniszterelnök végakaratát.

Major Tibor:

MI NEM FELEJTÜNK!

„A BÉKEDIKTÁTUMOKRÓL”

Atillai örökségünkben Magyarország létrejötte a honvisszafoglaló árpádi fejedelmek és királyok műve volt. Gyakran hatottak olyan erők is, amelyek magyar hazánkat létében fenyegették. A német és bizánci császárok, a pápa, a mongolok, a törökök, a Habsburgok, a franciák és az oroszok ismételten befolyásuk alá akarták keríteni Magyarországot. A *Gyurcsány-kormányhoz hasonlóan* a mi őseink közül is sokan követtek el nemzetünk létét veszélyeztető bűnöket és hibákat. Különösen súlyos veszélyekkel járt a 400 éves Habsburg-uralom, valamint e dinasztia belső, elnyomó, kizsákmányoló és életellenes tevékenysége. És ezt a magyarellenes erők teremtette helyzetet használta ki a pánszlávizmus, amely a *szentistváni Magyarországra* a legnagyobb csapást mérte. Ami a honvisszafoglalás óta soha nem fordult elő, megtörtént a második világháborúban. Hazánk, teljes egészében, idegen megszállás alá került.

Hatvanhárom esztendővel ezelőtt 1946 őszén zajlottak le Párizsban a második világháborút befejező béketárgyalások Németország európai szövetségesei és a győztesek között. *E tárgyalások 1947 februárjában a „második trianoni béke” aláírásához vezettek.* Ez a „békekonferencia” nem Mária Antoinette kis Párizs környéki kastélyában, hanem a francia főváros központjában fekvő Luxembourg palotában ülésezett, és az új békeszerződést is a francia külügyminisztérium épületében írták alá. *A második békediktátum is éppolyan ellenséges légkörben zajlott le és még súlyosabb következményekkel járt Magyarországra nézvést, mint rosszemlékű elődje.*

A vesztes Magyarországnak nem volt diplomáciai kapcsolata egyetlen országgal sem. A Szövetséges Ellenőrző Bizottság elnöke, az orosz Vorosilov marsall és Puskin szovjet követ az angol és amerikai missziók tiltakozása ellenére megakadályozták minden magyar lépést és akciót azzal, hogy a Moszkvában aláírt fegyverszüneti egyezményt, amely visszarendelte Magyarországot a trianoni határok mögé *egyúttal a békeszerződés tervezetének is tekintették.*

A kommunista pártvezetést kisajátító moszkoviták az orosz érdekeket képviselték, ami azt jelentette, hogy Szovjetunió háborús hódításáért és területrablásaiért az érintett országokat a magyarság rovására kell kárpótolni. Moszkva ugyanakkor magyarlakta területekkel jutalmazta a háborúból idejében való kiválást és csatlakozást a Harmadik Birodalom elleni harchoz. Románia Észak-Bukovina és Besszarábia ellenében megtarthatta Erdélyt, Kárpátalja elcsatolásáért garantálták a megkurtított Csehszlovákia területi egységét, amit három Pozsony alatti magyar község odacsatolásával kiegészítettek. Az újból összetákolt Jugoszláviában Titó a maga jogán és módján partizánjai élén borzalmas magyarirtással vonult be a Délvidékre.

Az első 1920-as trianoni békediktátum a kiáltó igazságtalanságok hosszú sorát követte el a magyarsággal szemben. Mindamellett a „békekötés” után a győztesek Magyarország függetlenségét meghagyták, és az ország politikai és társadalmi rendszerének az alakulásába se szóltak bele. A második 1947-es „békekötés” legsúlyosabb következménye Magyarország függetlenségének elvesztése volt, ráadásul a *Szovjetunió egy idegen politikai és társadalmi rendszert kényszerített hazánkra.* A titkos konferenciák sorában igen fontosak voltak a három nagyhatalom külügyminiszterének londoni, moszkvai, párizsi és New York-i értekezlete, valamint a potsdami csúcstalálkozó.

A titkos megállapodások közül a legsúlyosabb következményekkel a magyarságra nézve azok jártak, amelyeket Benes 1943 tavaszán Washingtonban és 1943 decemberében Moszkvában kötött. Az amerikai tárgyalások során Benes kieszközölte az amerikai és az angol kormány hozzájárulását a szlovákiai magyarság és a magyarországi szlovákság „lakosságcseréjéhez”, moszkvai látogatása során pedig a mellett érvelt, hogy Sztálin adja át Észak-Erdélyt Romániának. Ez alkalommal Benes azt is felajánlotta Sztálinnak, hogy csatolja Kárpátalját a Szovjetunióhoz.

A vörös hadsereg által 1944 őszén bekebelezett Kárpátalja történetét a szovjet történészek: *„A boldogság felé. Kárpátontúl vázlatos története”* c. tanulmányban ismertették. A könyvet Moszkvában, a szovjet Ismeretterjesztő Társulat 1974. évi országos tudományos ismeretterjesztő irodalmi pályázatán díszoklevéllel tüntették ki. A könyv a *„fasiszta leigázás”* éveit, Kárpátalja 1939 és 1944 közötti „magyar uralmának” történetét ismerteti. A bevezető így kezdődik: *„A Kárpátontúli terület több évszázadon át erőszakosan el volt szakítva anyaföldjétől, dolgozó lakossága pedig a magyar főnemesek, osztrák bárók, a cseh tőkések és saját kizsákmányolóik kíméletlen társadalmi, gazdasági, politikai és nemzeti elnyomása alatt sínylődött. A dolgozók ennek ellenére évszázadokon át megóvták anyanyelvüket és kultúrájukat, közös történelmi hagyományaikat. Évszázadokon át élt bennük a vágy, hogy újra egyesüljenek a Kárpátokon inneni testvéreikkel.”*

Minden, amit ezután olvasunk a „tudományos” munkában, ebből a szemléletből íródott. Északkelet-Magyarország, azaz Ung, Bereg, Ugocsa és Máramaros megyék történelme – a könyv tanúsága szerint – egyetlen küzdelem az Ukrajnával, Oroszországgal, illetve Szovjetunióval való egyesülésért. Bizonyára a Szovjetunió összeomlása után ez a hősi küzdelem hatotta meg a magyar kormányt, amikor véglegesen lemondott Kárpátaljáról. *A hazaárulást nem lehet megbocsátani.*

A szerzők szerint a magyaroknak a Kárpátokon való átkelését megelőzően a területen fejlett orosz állam volt, Ungvárral és Munkáccsal mint már aránylag nagy városokkal. *„A társadalmi és kulturális fejlődés magasabb fokán álló szlávok jó hatással voltak a magyar törzsek további fejlődésére.”* A könyvből megtudjuk azt is, hogy a XVII. században az *„elkatolizálás”* veszélye fenyegette a kárpátontúli lakosságot. Számos misszionárius, a magyar mágnások és a pravoszláv főpapság támogatásával lázas térítő munkába kezdett, e feudális és klerikális urak közvetlen segítségével a kárpátontúli ukrán lakosságra 1649-ben rákényszerítették az egyházi uniót.

A Rákóczi-szabadságharc – olvasható a könyvben – *már igazi ukrán nemzeti felkelés és mondhatni modern osztályharcos megmozdulás volt.” Az anyaországtól elszakított és idegen hódítók által leigázott kárpátontúli dolgozók nem egy alkalommal keltek fel a társadalmi és a nemzeti elnyomás ellen.* Sok dicsőséges lapot írtak területünk történetébe. Közéjük tartoznak az 1703-1711. évi parasztmegmozdulások is. Az uralkodó osztályok ekkor is önzőek voltak. A magyar nemesség egy része az osztrák kormány által 1701-ben törvényen kívül helyezett II. Rákóczi Ferenc fejedelemmel az élen elhatározta, hogy saját érdekében használja ki a parasztfelkelést...”

A könyvben az is olvasható, hogy a feudalizmus kori kárpátontúli „kultúra kialakulása és fejlődése elválaszthatatlanul” összefügg az óorosz államok – az orosz, az ukrán és belorusz nép bölcsőjének – kulturális vívmányaival. A szovjet történelemkönyvnek (1975-ös kiadás) a feudális korral kapcsolatos eszmefuttatásában a csodabogarak sorában ilyen megállapításokat olvashatunk: *„a Kárpáton túli területeken jó állapotban maradtak fenn az erődépítészeti műemlékek. Közéjük tartozik az uzshorodi és a mukacsevói (ungvári és munkácsi) vár, a várépítészet legrégibb ukrajnai mintaképei.”*

Kedvező adottságánál fogva ez a terület a legősibb idők óta lakott terület. Ezt bizonyítja a régészeti leletek mellett földrajzi neve is, mint például a Kárpátok, Máramaros, Tisza, Iza, Ung, Viso. *A történelmi idők óta velünk rokon fajú népek, szkíták, hunok, avarok lakták. László Gyula őstörténészünk munkái alapján bizonyítottnak vehetjük, hogy Ung vára avar eredetű, s így környéke is avar, illetve magyar volt már Árpád bejövetele előtt. Ez a terület az avar birodalom keletkezése (568.), de Árpád honvisszafoglalása (896) óta biztosan magyar volt.*

Az Észak-keleti Felvidék a Kárpát-medencét kitöltő évezredes Magyarországnak történelmileg is egyik legfontosabb területe volt. Itt a Vereckei-hágón jött be Árpád 896-ban honvisszafoglaló magyarjaival, itt védte két évig (1686-1688-ban) *Zrínyi Ilona* Munkács várát a császári hadak ellen. Itt a Vereckei-hágón bontotta ki 1703-ban *II. Rákóczi Ferenc* a szabadság hétsávos zászlóit. Itt az Uzsoki-hágónál állította meg 1916-ban *Szurmay altábornagy* népfelkelőivel az orosz gőzhengert. Itt, a Tatár-hágónál védte 1944-ben félévig *vitéz Kisbarnaki Ferenc* két orosz hadsereggel szemben az országot. De itt törtek be 1241-ben Batu kán mongol, 1849-ben Paskievics orosz és 1956-ban Hruscsov vörös hordái.

Az első világháborút lezáró és az Egyesült Államok égisze alatt létrejött gyalázatos európai békemű magában hordozta a második világháború csíráját. Az 1947. évi második békediktátum csak folytatása volt az elsőnek, amelyet meghallgatásunk nélkül erőszakoltak ránk. Az új „békeszerződés” éppen olyan diktátum volt, mint az első. A lényeget ez alkalommal is az előzőleg tartott titkos konferenciákon és előzőleg kötött titkos megegyezések alapján állapították meg s mint befejezett tényeket terjesztették elő.

1945 szeptemberében a londoni konferencián semmisnek nyilvánították a Németország segítségével végrehajtott területi változásokat. 1946 júliusában úgy döntöttek, hogy Észak-Erdélyt teljes egészében vissza kell adni Romániának. Sztálin nyomására a potsdami értekezlet kimondta, hogy a magyarországi németeket is át kell telepíteni Németországba. A pánszlávizmus, ami a második világháború folyamán az egész világot fenyegette, kizárólag a szabadkőművességnek köszönhető, amely minden erejével a pánszláv mozgalom mögé állt. Az emberiség, de különösen a kultúrájukra, civilizációjukra olyan büszke nyugati hatalmak örök szégyene az 1947-es békediktátum is. Egyetlen demokratikus ország sem méltatlankodott, amikor a magyarokat minden joguktól megfosztották, emberi méltóságukban a pornál is lejjebb alázták és gyilkolták őket: Európa kellős közepén.

A magyar „békeszerződés” tervezetét a szovjet kormány készítette elő, ennélfogva minden vonatkozásában büntető jellegű volt a magyarsággal szemben. Magyarországot a nemzetiszocialista Németország többi szövetségesénél is sokkal súlyosabban büntették. Kárpátalján a Magyarországhoz való visszacsatolás, az 1938 novemberi bécsi döntéstől, illetve a ruszinok lakta maradék terület 1939 márciusi elfoglalásától 1944 őszéig terjedő korszak *„a fasiszta leigázás évei voltak. A boldogság felé. Kárpátontúl vázlatos története c. szovjet történelmi munka a „megszállók véres terrorjáról”* ír. A szovjet történelmi munka szerint az 1944. november 26-án Munkácson megtartott „Kárpátontúli Ukrajna népbizottságainak első kongresszusán” *nagy lelkesedéssel kiáltványt fogadtak el Kárpátontúli Ukrajnának az Ukrán SZSZK-val történő újraegyesítéséről”.*

Kárpátalja történetének szovjet feldolgozása ettől az időponttól már a részletekre is kiterjed, „behatóan és következetesen” azt a gyökeresen új bolsevista utat mutatja be, amelyben az elrabolt Kárpátalja elindult: a „boldogság felé”.

Az első helyen kell említenünk, hogy a békeszerződés Magyarországot kifejezetten megfosztotta a békés változások lehetőségétől, amire pedig az *1920-as békediktátum két úton is bizonyos kiindulópontot teremtett: az egyik Millerand francia köztársasági elnök kísérőlevele volt, a második a Népszövetség alapokmányának 19. cikkelye volt, amely felhatalmazta a Közgyűlést, hogy az elavult vagy békét fenyegető szerződéseket felülvizsgálja és megváltoztatásukra kezdeményezéseket tegyen.* Mint tudjuk, gyakorlati értéke *egyiknek sem volt* s ezen az alapon egyetlen szerződés megváltoztatására sem került sor. Az „ideiglenes Nemzeti Kormány” pedig az 1945. január 20-án Moszkvában aláírt fegyverszüneti egyezményben vállalta, hogy minden lehetséges eszközzel és módon hozzájárul a szövetségesek háborús erőfeszítéseihez, valamint a Szövetséges Ellenőrző Bizottság (SZEB) felállításához.

A fegyverszünetben diktált feltételek lettek a békeszerződés alapjai és a fegyverszünet feltételeinek végrehajtását a szovjet SZEB ellenőrizte. Az egyes missziók közül a szovjet részleg létszáma 700–800 között mozgott, Nagy-Britanniát 86-an, az Amerikai Egyesült Államokat 120–130 fő, Jugoszláviát 20 fő, Csehszlovákiát pedig 90 fő képviselte Magyarországon. A tagok szállásáról, közlekedési költségeikről, élelmezéséről vagy szórakozásainak biztosításáról Magyarországnak kellett gondoskodnia.

Erről a sáskahadról írta a parasztpárti *Kovács Imre emlékiratában: „ A SZEB nyugati részlege hivatalos költségeit áthárította a megnyomorodott Magyarországra, akárcsak az orosz részleg, mégis egy kirívó különbséggel. Az oroszok nem fizettették meg az ideiglenes kormánnyal élvezeti és szórakozási költségeiket, azt megszerezték, ahogy tudták. Az angolok és amerikaiak, de ismereteink szerint a csehszlovákok is – gátlástalanul még a virágszámláikat is csatolták a hosszú kiadási listáihoz.”* A SZEB ellátására a nyomorgó Magyarország egy esztendő alatt 56 milliárd pengőt (1 153 000 dollárt) utalt ki. *A fegyverszüneti szerződés értelmében ugyanakkor Magyarország a Szovjetuniónak 200, Jugoszláviának 70 és Csehszlovákiának 30 millió USD jóvátételt volt köteles fizetni.* Az anyagiaknál is *borzalmasabb volt Magyarország emberveszteségе, amely 700 000–750 000-re tehető.*

Az 1944. márc. 19-i német megszállás után rendszeressé vált légitámadások, majd a szeptember végétől több mint féléven át tartó fronttharcok szinte romhalmazzá változtatták az országot. *A háborús károk összege – 1938-as árfolyamon számítva – 22 milliárd pengő (kb. 4,4 milliárd USD) volt, ami az 1938. évi nemzeti jövedelem ötszörösének, illetőleg a nemzeti vagyon 40 százalékának felelt meg.*

Az 1945-1947-es pusztulás sokkalta nagyobb volt, mint a mohácsi csata vagy az első világháború alatt bekövetkező veszteségünk. Ez volt a mi harmadik Mohácsunk a „felszabadítók” szörnyűségeivel együtt.

Napjainkban ismét tanúi lehetünk a magyarság eredete és őshazája körül éledő parázs vitáknak. *A Nagy Szittya Történelmi Kongresszusokon kiderült, hogy a mai Magyar Tudományos Akadémia vezetői a XIX. századvégi elődeikhez híven továbbra is kitartanak túlhaladott elméleteik, történelmi állásfoglalásaik mellett, ami a „történelem”, a tudomány leple alatt, a nemzet öntudati megrontását célozza.*

Ez az ellentmondást nem tűrő „tudomány” csaknem teljesen *kiirtotta* fajtánkból az önbizalmat és önbecsülést. Ma az átlag magyar gyanakvással fogad minden olyan feltevést – vagy állítást –, amely a magyarságot nyelvileg, vérségileg és műveltségileg nagy múltú kultúrnépekkel hozza kapcsolatba. *Ebből a negatív és gyökértelen magyarságtudatból sarjad a sorskérdéseink körü tapasztalható tehetetlenségünk. A magyar jövő és élniakarás megköveteli, hogy a Tudományos Akadémiának e hamis elméletekre épített nemzetellenes „történelemtanítását” haladéktalanul felszámoljuk.*

„A régi híres bús Magyarországon – írta Ady – *jól halt meg a lantos fële... Volt, amíg élt, az országút vadja, de ha az erő elfut inából, hazafias árok fogadja.”* Nem temethetjük tömegsírba nagyjainkat. A szellemi elhantolásnak ezt a módját *a harmadik Mohács óta a judeo-bolsevisták vezették be.* Tudják, hogy akinek a neve sehol sem szerepel, akinek a művei sehol sem kaphatók, az hamarosan elenyészik az emberek emlékezetében.

A zsidó-bolsevisták átírták a magyarok történelmét, hogy az utódnemzedékkel elfeledtessék a régit. *Hatalmuk megszilárdításához olyan janicsár-nemzedékre van szükségük, amely már „sem utóda, sem boldog őse, sem rokona, sem ismerőse senkinek”,* amelyet nem nyűgöznek le az emlékek, nem lágyít meg a kegyelet, nem *befolyásolnak apáktól örökölt hagyományok.* Olyan nemzedéket akarnak, amelynek *nem fáj már, hogy a Kárpátok hegyláncolatával övezett évezredes Magyarország gyönyörű földrajzi egységből torzóvá nyomorított csonk lett.*

Idegen hatalom szolgálatába állították a magyar népet. *Előbb hazug internacionalizmus maszlagolásával a „második trianoni békediktátumot” követve odadobták az elszakított földet és annak magyarságát koncnak a „szocialista testvérnépeknek” majd „alapszerződésekkel” hitvány módon eladták az elszakított magyar területeket. Erre a haza- és nemzetárulásra nincs bocsánat.*

MAI ÁLLAPOTUNK IGAZI GYÖKEREI

Hiteles dokumentumok tükrében

Az Ohio-beli Cleveland-ben három nagy magyar katolikus templom van. A templomokat a katolikus clevelandi püspök, a magyarság határozott tiltakozása ellenére be akarja zárni, az egyház a magyarok által emelt magyar templomokat el akarja venni a magyaroktól. A világiak hevesen tiltakoznak, a templomok magyar papjainak a tiltakozásban való részvételét pedig az egyház „megtiltotta".

A magyarellenesség tehát napjainkban nemcsak a közép-európai, benesi-gyurcsányi szovjet zónában folyik a tehetségtelen, önjelölt és hazaáruló „magyar" politikusok segítségével. Az árulók és júdások nélkül, akiket az idegenek közülünk szednek össze, ezt velünk, magyarokkal az idegenek nem tehetnék.

2009. jan. 13-án Cleveland-ben, a Szent Imre katolikus templom egyik kiskönyvtárában akadtam Kovách Aladár, Archivum Hungaricum, A Mindszenty Per árnyékában c., 160 oldalas kiadványára, amelyet a szerző Innsbruckban szerkesztett és adott ki, 1949-ben. Külföldre csempészett dokumentumok, pásztorlevelek, rendőri utasítások, jegyzetek közreadásával. A kiadványban találhatók azok a dokumentumok is, amelyek rávilágítanak arra, hogy hogyan keletkeztek a jelenlegi – és Mindszenty József hercegprímás által idejében megvétózott, tehát ma jogtalanul létező – anyaországi halálrendszer igazi „közjogi" alapjai.

A hercegprímás a Koronatanács tagja, és mivel annak tagjai 1945-ben külföldön tartózkodtak, a hercegprímás az államfő. Bölcs őseink törvényei szerint Magyarország sose maradhat bölcs vezetés nélkül.

A hercegprímás kezdeti üzeneteiben bírálta a pártoskodást, a társadalom atomizálódását. Alapozást végzett a tömegek védelmére, megtartására, és feszült figyelemmel kísérte a bolseviki terv hadmozdulatait a politikai életben. Világosan látta, hogy az, ami végigszánt a magyar romokon, nem forradalom.

A megtört Magyarországgal az orosz hatalom „forradalmat" játszatott. A megbénított nép felett a népszuverenitás elvét lobogtatta, hogy ez alatt az ezeréves állam közjogi alapjait szétverhesse.

Az elv ez volt: Mindent szétverni, ami Magyarország kohéziós ereje lehet. A történelmi tudat megsemmisítése a legfőbb feladatok közé tartozik.

A hercegprímás – a történelmi Magyarország utolsó pillére – semmit sem adott fel az ezeréves történelmi örökségből és a történelmi alkotmányból. Egyedül is, megingathatatlanul megtartotta az ezeréves államgondolat tartóelemeit.

A hatalom valóságos kézbentartója, a moszkvai csoport (Rákosi, Révai, Gerő, Farkas Mihály, Vas Zoltán) mi mást is tűzhetett volna napirendre 1945 végén, mint a protogyurcsányi, „köztársaság" bevezetését. November végén Tildy, akit Sztálin parancsára Vorosilov mindenható szovjet katonai helytartó ültetett a kormány élére, több más, a szovjeteknek megfelelő személlyel együtt, még nem adta fel a királyság fenntartásának gondolatát. A Kisgazdapárt emigrációban élő vezetőjét, Eckhardt Tibort Sztálin parancsára nem engedték be az országba. Hatheti alattomos csend következett. 1945 szilveszterén a hercegprímás a következő átiratot intézte Tildyhez:

Miniszterelnök Úr!

Hivatalosan ugyan nem kaptam erről eddig tájékoztatást, de mert a hír komoly helyen is erősen tartja magát, kénytelen vagyok rá kitérni és amennyiben való alapja lenne, a terv ellen súlyos okokból óvást emelnék.

Úgy értesültem, hogy a nemzetgyűlés a közel jövőben napirendre szándékozik tőzni az alkotmányreformokat, köztük a köztársaság behozatalát, az ezeréves magyar királyság megszüntetésének tervét. Ha ez a hír megfelel a valóságnak, ha nem is kaptam erről hivatalos tájékoztatást, a magyar prímások több, mint 900 éven át állandóan gyakorolt közjogi tisztéből folyóan óvást emelek eme tervek ellen.

Mindszenty József s.k.
hercegprímás, esztergomi érsek
1945. december hó 31-én

A hercegprímás az átiratot a mellékelt levél kíséretében megküldte Varga Bélának

VARGA BÉLÁNAK, A NEMZETI FÖTANÁCS TAGJÁNAK

„Csatoltan megküldöm Kanonok Úrnak, a Nemzeti Főtanács tagjának a Miniszterelnök Úrhoz – a hír szerint tervezett alkotmányreformok kapcsán – intézett átiratomat".

Bizalmas.

Nagyságos és Mélyen Tisztelt Kanonok Úr, Nemzetgyülési Képviselő Úr!

Nagyságod ismételten irányítást kért tőlem, minő álláspontot foglaljon el az időszerű kérdésekben. Elérkezettnek látom az időt, hogy a jelentős fordulónál tájékoztatást adjak. Nagyságod sohasem kötelezte el magát a köztársaságnak, ellenben a király őfelségétől fogadott el megbízatást. Ehhez képest Nagyságod csak a király oldalán állhat éspedig a dolog természete szerint nyílt kiállással, a másik gondolat időszerűségének hirdetésével és az ezt valló tábor határozott támogatásával.

Különben november 16-án ezt az álláspontot foglalta el előttem a Nagyságoddal nálam megjelent miniszterelnök úr is.

Az a gondolat, amely uralomra tör, szemben áll az ezeréves magyar alkotmánnyal, még tovább sorvasztja önállóságunkat.

M.J.

És a legrövidebb időn belül megy a válasz Varga Béla levelére:

„Nagyságos és Főtisztelendő Kanonok Úr, Képviselő Úr!

Január 2-i levelére a következőket jegyzem meg: Az államforma kérdésében komoly fellépés kellett volna. Ezt nem láttam sehol. Nemcsak kezdeményezést nem mutattak fel a leghivatottabbak, de még a világiak kezdeményezésének a támogatását sem látom. A közéletben az elvekért való komoly kiállás szükséges, nem a mentegetődzés. Eddig azt hallottam Nagyságodtól, hogy viszi a pártot. Most azt látom, hogy a párt magával ragadja a papságot is".

Pásztorlevél, Esztergom, 1945.október 18.-án:

„Az ember értékéről, a lelkiismereti szabadságról, az újabb terror jelentkezéséről. Ellenállni!... Az igazi demokrácia alappillére, hogy sértetlen természetjogi elveket ismer el, amelyekhez soha semmiféle emberi hatalomnak erőszakkal nyúlnia nem szabad... Az igazi demokrácia a lelkiismereti szabadságot, a szülők jogait, a munkásnak szabad egyéniséggé kialakulását, a munka rabszolgaságának megtörését írja zászlajára... A földosztásnál a pártpolitika érvényesült és katonáink is kimaradtak a földosztásból... Mindenfelé azt látjuk tehát, hogy az alapvető jogokat vetik meg, s a társadalom leghatalmasabb pilléreit, az erkölcsiséget és az igazságosságot semmibe veszik... A rendőrségünk pedig ugyanakkor papokat tart fogva szentbeszédeik miatt és védtelen polgárok internálására rendezkedik be... Titeket pedig, Kedves Híveink, felszólítunk, hogy fontoljátok meg szavainkat, s a választás alkalmával adjátok szavazatotokat arra a jelöltre, aki az erkölcsi tisztaság, a jog, az igazság és a rend érdekében fog síkra szállani s képes lesz küzdeni e jelenlegi szomorú állapotok visszaélései ellen. Ne rettenjetek meg a gonoszság fiainak fenyegetéseitől. Könnyebb egyszeri fenyegetést kiállni s elszenvedni, mint rálépni arra az útra, ahová meggondolatlan s lelkiismeretlen emberek csábítani akarják a magyarságot. Az erőszak és a zsarnokság annál nagyobb lesz, minél kevesebb ellenállásra talál... Ne feledjük a súlyos figyelmeztetéseket, ne feledjük és vonjuk le a következtetéseket. Magyar édesapa, magyar katolikus édesanya, aki felelősséget érez gyermekei lelki tisztasága, földi és örök boldogsága iránt, nem habozhat a választások előtt. Csak olyan jelöltre adhatja szavazatát, aki emberileg szólva kezességet nyújt, hogy ilyen világ, ilyen szellemiség, ilyen eltévelygések többé nem ismétlődnek a magyar földön. Ámen."

A hercegprímás következetesen szembeszállt a felvidéki magyarsággal szemben alkalmazott összehangolt szovjet-csehszlovák eljárásokkal szemben is, amelyet Budapestről is gyáván támogattak. A határon túli magyarság elárulását a mai napig láthatjuk a hazai kormányzat ügynökei részéről.

A Magyar Püspöki Kar 1948 nov. 3.-án a *„felbecsülhetetlen apostoli munkáért hálás köszönetét fejezte ki Őeminenciájának. Ugyanakkor annál nagyobb megütközéssel és szomorúsággal látja a katolikus hívek tömegeivel együtt azokat a méltatlan támadásokat, amelyek Őt különösen a sajtóban, rádióban, gyűléseken rendszeresen érik. Amikor a Magyar Püspöki Kar a vallási és szabadságjogok nevében is felemeli szavát a támadások ellen, biztosítja Őeminenciáját bizalmáról, együttérzéséről. Az Egyház a Haza és a magyar népünk ügyéért folytatott munkájában teljes egységben összeforrva vele azonosítja magát".*

A magyar hercegprímás levele, amelyet letétben hagyott, letartóztatása pillanatában vált időszerűvé. Akkor írta ezt a levelet, amikor látta, hogy titkárát Dr. Zakar Andrást valami vegyszerrel kezelték a börtönben, aki amikor kiengedték, tánclépéseket lejtve járt és állandóan nevetett. Ezt Dr. Zakar András és e sorok írója személyesen többször is hangsúlyozta. A hercegprímás kézirata az utolsó üzenet volt a püspöki karnak. Ez a zseniális négy mondat üzenet a mai napig.

1. Nem vettem részt semmiféle összeesküvésben.
2. Nem mondok le érseki tisztemről.
3. Nincs vallanivalóm és semmit sem írok alá.
4. Ha mégis megtenném, az csak az emberi test gyengeségének következménye s azt eleve semmisnek nyilvánítom.

Az első pont nyilván arra a szovjet vádra vonatkozik, hogy a hercegprímásnak a nyugati szövetségesekkel kapcsolata volt. Valóban, a nyugat öt tekintette a magyar államfőnek, mert Truman és Churchill tisztában voltak a történelmi Magyar Alkotmánnyal. A szovjetek kiszorításának Közép-Európából és ezért a hercegprímás támogatásának kérdése a nyugat szempontjából kulcskérdés volt. Mint szuverén államfőnek, a hercegprímásnak joga volt bárkivel tárgyalni az ország függetlenségéről. Ebben a tekintetben pontosan annyi joga volt, mint bármelyik megkoronázott magyart királynak.

A második pontban pontosan megvédi az első pontban foglalt tényeket, illetve a Magyar Alkotmányból következő államfőként Magyarországon betöltött helyét. A hercegprímási tisztségtől pedig a pápa sem foszthatta meg. Mint szuverén államfőnek, neki semmi tárgyalni valója a szovjet belügyesekkel és az AVH-val nem volt, ez áll a harmadik pontban.

A mai hazai rendszer azzal foglalkozik, hogy még a föld kincseit is idegeneknek adja és a magyar föld kincseit, pl. a földgázt az uralkodó körök szélhámosságai miatt, egyelőre idegenektől kell méreg drágán megvenni. Magyarok százai fagynak meg, milliók nyomorognak. Mindent megadóztatnak, ami repül, úszik és jár, Caligula a véres kezű császár nyomán haladva. Idegeneké lett a sok haszonnal termelő magyar gyár. A Rákosi-utód hazai gyűlöletrezsim a határon túli magyarok megtagadására biztatott, és idegen cégektől vagy az adófizetők befizetéseiből kaptak a kormánypártok támogatást. A sérelmeket fölsorolni is képtelenség. Azért történik mindez, mert nem vagyunk következetesek. Nem a tudatlanság, a kishitűség, az árulók útját kell járni. Igen, ők ezt az utat tanítják. De iskoláik, újságjaik, médiájuk az övékéi, A Rákosi-utód liberál-bolsevikoké.

És mégis: van kiút. A hercegprímás megmutatta az utat, amikor minden erőszakkal szemben hajthatatlan maradt.

„Szent István népe vagytok. Az Ő nemzetnevelő tanításán a magyar nemzedéksorok magyar folytatását szaporítsátok", Budapest, 1948. szept. 1. Aláírás: Mindszenty József s.k. bíboros hercegprímás, esztergomi érsek.

A hercegprímás a magyar nemzet ősi alkotmánya értelmében a neki adott jogon, idejében megvétózta a gyűlöletrezsimet. **Vétózzuk meg mi is. Minden nap a napnak minden órájában! Mi magyarok a magyar föld őslakói, bennszülöttei vagyunk. Ez a Magyar Feltámadás kezdete!**

Geönczeöl Gyula
Cleveland, Felvidék,
2009. január 17.

Claus Nordbruch:

A NÉMET INTELLEKTUÁLIS TULAJDON ELRABLÁSA

Időről időre, újra és újra találkozunk a Harmadik Birodalommal kapcsolatban azzal a megállapítással, hogy a német intellektuális elit a nemzetiszocialista kormányzat 1933. januári hatalomra kerülését és hatalmának megszilárdulását követően elhagyta Németországot és számkivetésbe ment. De ez kérdésesnek tűnik ama tagadhatatlan tény tudatában, hogy a Szövetségesek a német Wehrmacht 1945. májusi kapitulációja előtt közvetlenül, és különösen utána a német tudósok, képzett kézművesek és értelmiségek ezreit rabolták el. Ezenkívül a találmányok, felfedezések, védjegyek, szabadalmak, kutatási eredmények tízezreit és más intellektuális tulajdont sajátították el, és ennek fényében valószínűtlen, hogy a fenti megállapítás a valódi helyzetet tükrözné.

1945-ben közvetlenül a Szövetségesek harcoló csapatai mögött, keményen a sarkukban sorakoztak fel az angol/amerikai egységek különleges feladattal megbízott alakulatai, amelyeket CIOS-nak neveztek. Ezek Ted Beets amerikai tiszt és R. F. Sinsteed brit hadtáptiszt parancsnoksága alatt álltak. Ezekre az egységekre azt a feladatot bízták, hogy tekintsék át a Német Birodalom intellektuális tulajdonát, és ha szükséges, sajátítsák ki. Ettől eltekintve, a CIOS különleges alakulatnak parancsa volt arra is, hogy akadályozza meg a német értelmiségiek külföldre menekülését.

A CIOS különleges alakulataihoz 10 000 műszaki szakember és tudós tartozott, akiket 3000 egységbe soroltak. Ezek az egységek behatoltak 33 000 német gyárba, laboratóriumba, könyvtárba és hivatalba, elkoboztak dokumentumokat, anyagmintákat, védjegyeket, szabadalmi dokumentációkat és gépeket. A vezető tudósokat kikérdezték és elrabolták.

Egyedül a Birodalmi Szabadalmi Hivatalból 186 000 dossziét raboltak el.

A Szövetségesek alapvetően mindent elkoboztak, elloptak és elraboltak minden területen és kísérleti ágban, amit a németek kutattak, kialakítottak és kidolgoztak. A brit „News Chronicles" számolt be először erről 1946. február 21-én, a „Németországnak fel kellett tárnia katonai vagyonát" cím alatt. A britek által eltulajdonított számos intellektuális kincset az alábbiakban soroljuk fel. Szembeszökő, hogy ezek a kincsek többnyire nem katonai természetűek voltak, hanem az orvostudomány területéhez tartoztak.

E felsorolt elrabolt tételek közül megemlíthetők: találmányok és információ a szintetikus fűtőanyag, a műgumi, a szintetikus olaj, a szintetikus vulkánfiber és textil gyártására; Dízel-motorok, optikai találmányok, nehéz nyomdagépek, szélcsatornák, amelyekben 8000 km/óra sebességet értek el; infravörös mérőeszközök, kazetta-lejátszók, elektronikus kondenzációs gép, tartósított gyümölcslevek, gépek a csokoládé csomagolására, fából nyert cukor, szintetikus zafír órákhoz, szintetikus üvegszálas „szembiztos" női harisnyák, gépek vajgyártáshoz, amelyek óránként 700 kg vajat termeltek, kvarcórák, cellulóz termékek, számos gyógyszerészeti termék, rovarirtók, rozsdavédelemre és cink-króm tinta helyettesítésére, műbőr, műanyagok, színes fényképezés, varrótűk, számtalan precíziós eszköz, védőeszközök a fagy ellen, egyéb találmányok ezrei a kémia, fizika, technika és elektronika területén, ahol a németek megelőztek más népeket 5, 10 vagy még több évvel a fejlődésben.

Egy csaknem hihetetlen, elbűvölő mágikus világ tárult fel a Szövetségesek különleges alakulatai számára a német értelmiségiek kikérdezése alkalmával és a velük folytatott társalgás során. A németek beszéltek kozmikus utazásról, interkontinentális ballisztikus rakétákról, mesterséges bolygókról, és más, nem kevésbé fantasztikus tervekről, mint például a „világűrben létrehozandó szigetről", amelyet felszerelnek egy gigantikus tükörrel, hogy felfogja a napsugarakat és visszaverje azokat sugárnyalábokban a Földre.

De különösen a fegyverek és a rakéták technikája területén előzte meg hihetetlen mértékben a Harmadik Birodalom az ellenséges szövetségeseket. A rakéták és torpedók távirányítása, az infravörös sugarak, az ultrahang, a sugárhajtás összes módszerei, a helikopterek és rakéták ismertek voltak a számukra. A németeknek fejlett repülőgépeik, űrhajóik és úgynevezett repülő korongjaik voltak, amelyek elérték a hihetetlen 8000 km/óra csúcssebességet. Még a legvalószínűtlenebb területeken is, amelyek jelenleg nem csupán a homeopátia és az ezoterikus ismeret szférájából vonzanak magukhoz lelkesedő embereket, a nemzetiszocialista Németország messze élen járt a kutatás ezen fajtájában is. Ezzel függnek össze például azok a vizsgálatok, amelyeket a Vilmos Császár Biofizikai Intézet végzett Frankfurt am Main-ban: „Ők a villamossággal telített levegőnek az egészségi állapothoz való viszonya iránt érdeklődtek. Úgy látszott, hogy a pozitív elektromossággal telített levegő veszélyezteti az egészséget, mert kellemetlen közérzetet és depressziót okoz, olyat, mint a leeső vérnyomás. Úgy találták, hogy bizonyos emberek a pozitív elektromossággal telített levegőre asztmával, szénanáthával és idegességgel reagálnak. A vérnyomásuk az egekbe szökött. Jómagam is a hegymászók számára ismert összes tünetet produkáltam: nehéz és gyors légzést, szédülést, fáradtságot és hasonlókat.

A negatív elektromossággal telített levegő az ellenkező hatást váltotta ki. Kellemes hatása volt, a mentális szabadság érzését keltette és általános jó közérzetet okozott. Az érzelmi depressziótól meg lehetett szabadulni ezen a módon. Akiknél korábban patologikus tünetek jelentkeztek, azoknál nyugodttá vált a lélegzés, megszűnt az allergia és az asztma. A negatív elektromossággal telített levegő jelentős szerepet játszik mindenütt, ahol emberek élnek, dolgoznak, és fel akarnak épülni a betegségükből. Egy napon ezeknek a légi körülményeknek a megteremtése fogja jelenteni fő foglalkozásunkat." A németek az általunk belélegzett levegőnek bizonyos hozzáadott tényezőkkel való telítésén fáradoztak, annak érdekében, hogy befolyást gyakoroljanak az egyénben a nyugalomra, félelemre, ingerültségre, kellemes közérzetre, az örömre vagy a depresszióra, a követelményeknek megfelelően.

Az USA 1. Gyalogos Hadosztályának katonái 1945. áprilisában Volkenröde-ben (légvonalban közel Braunschweighez) rátaláltak a Hermann Göring Kutatóintézetre, amely a maga nemében a legmodernebb intézmény volt az egész világon.

„Már egyedül a vizsgálati eszközök mennyisége és kiváló minősége is lenyűgöző volt. Az aerodinamikus osztályon szélkamrák voltak alacsony, hangsebesség alatti, a hangsebességen átlépő és a hangsebesség feletti részlegek számára. A sugárhajtási részleg fel volt szerelve egy olyan kamerával, amely képes volt 1000 képet felvenni egyetlen másodperc alatt, annak megállapítására, hogy miként erősödik egy láng. Alacsony légnyomású kamrában lehetséges volt olyan körülményeket létrehozni, amelyek 15 km magasságban léteznek. A fegyverosztályon két kilövő alagút volt, annak vizsgálatára, hogy milyen hatások érik a rakétákat, ha 800 km/óra sebességű oldalszél éri őket."

A német kutatás felsőbbrendűségének ezen és számtalan más bizonyítékát összegyűjtötték átvétel céljából az amerikaiak, akik így abban a helyzetben voltak, hogy felbecsülhetetlen mennyiségű pénzt és kimondhatatlan sok munkaórát megtakaríthattak a kutatásban. Amit az amerikaiak otthagytak, azt az angolok 1946-ban elrabolták, szétszerelték és elszállították. Ily módon lett képes a szigetország létesíteni ultramodern aeronautikus kutatási központokat Farnborough-ban, Bedfordban és Fort Halsteadben.

Nem feltűnő tanú volt C. Lester Walkers amerikai újságíró, aki fél évvel a Nagy-Britanniában közzétett szenzációs lista után – „Titkok ezerszámra" címmel – kimerítő beszámolót írt a „Harper's Bazaar" című amerikai heti magazin számára. Ebben további részleteket sorolt fel. Cikkében leírja egy speciális amerikai alakulat sokrétű munkáját és feladatait a német szabadalmak és gyártási titkok kutatásában. Ez a speciális alakulat megtalált és kisajátított nem kevesebb, mint 150 000 tonna titkos dossziét, amelyeket az USA-ba szállítottak értékelés végett. Egy új szótárt kellett kidolgozni 40 000 speciális tudományos kifejezéssel. Ezen dossziék legnagyobb része nem volt fegyverekkel illetve katonai céllal kapcsolatos.

A nylon harisnyák gyártása a poliamid-szál szintézisére vezethető vissza, amelyet az amerikai DuPont Társaság 1932-ben végzett el.

A németek, akiket általában „náciknak" neveznek, felfedeztek egy mesterséges színes szálat, amelynek olyan tulajdonságai voltak, mint a gyapjúnak; feltalálták egy mesterséges csillámló anyagot, egy nagy teljesítményű vajköpülőt és kenyérsütő gépet, művért és olyan lemezjátszókat, amelyek tíz lemezt is lejátszanak automatikusan. Az infravörös éjjellátó készüléket, amely meglepte az amerikaiakat, az amerikaiak azonnal használták a japánok ellen; éppen úgy felhasználták a frissítő módszert is, amely életre keltette azokat, akik egyébként meghaltak volna.

A németek felfedezték a plasztikszerű anyagból készült hengereket (a megafon-szalagokat), amelyeknek egyik oldalán vasoxid-emulzió volt, és amelyeken egész napi rádióműsort lehetett rögzíteni gramofontű és zavaró külső zajok nélkül. Az IG Farben-ben 50 000 olyan „receptet" talál színekre, amelyek mindaddig elérhetetlenek voltak az amerikaiak számára. Egy másik újdonság volt az élesztő, amely korlátlan mennyiségben előállítható volt, és több proteint és kalóriát tartalmazott, mint a marhahús.

Voltak forradalmi gépek tűgyártásra és szembiztos női harisnyák gyártására. Az egész világon nem volt olyan módszer a sajt tömeges gyártására, mint a németeké. Felfedezték a legkisebb és gyakorlatilag elpusztíthatatlan kondenzációs készüléket, valamint a tej pasztörizálásának olyan módszerét, amelyet sikertelenül próbáltak felfedezni az amerikaiak.

Itt kell megemlítenünk az infravörös készülék szenzációs német találmányát is, amelynek segítségével éjjel is lehetett látni. A német autók bármilyen sebességgel tudtak haladni teljes sötétségben is, és fel tudták ismerni a 200 méter távolságban lévő tárgyakat, mintha nappal lett volna.

Az ezzel felszerelt tankok képesek voltak meglátni a 2 mérföldnyi távolságban lévő jeleket. Bármely német katona használni tudta az infravörös készüléket egy nagy távolságban lévő célpontra, lelőni egy ellenséget teljes sötétben. Az amerikaiak ezt az elrabolt titkot első ízben (1945. áprilisa-júniusa között) Okinawaban használták fel, megdöbbentő sikerrel.

De az orvostudományt is forradalmasították a németek. Például feltalálták a módját a művér gyártásának. Ezt „Capain"-nek nevezték, és a végeredmény egyenlő volt a természetes vérplazmával. Egy másik felfedezés a „Periston" volt, a vérhígító helyettesítője. Az Adrenalin további oxidációs terméke volt az „adrenichtome", amelyet a németek nagy mennyiségben gyártottak a magas vérnyomás ellensúlyozására. „Az USA-ban évente 700 000 ember halt meg magas vérnyomás következtében, így ezzel a felfedezéssel meg lehetett menteni a lakosságot" – jelentette ki büszkén Walker.

Természetesen kezdetben voltak olyan szóbeszédek, hogy a „náci tudósok" hibernálták kísérleti személyeket, annak érdekében, hogy később életre keltsék őket. Végül az amerikai zsidó alpinista szakértő (Michael Bar-Zonat) talált négy „náci orvost" a bajorországi Hirschau-birtokon az aeronautikus orvosi intézet laboratóriumában. Egy amerikai orvos őrnagy, Leo Alexander kikérdezte ezeket az orvosokat 1945 júniusában, hogy megállapítsa: folytattak-e kísérleteket emberi áldozatokkal?

A valódi körülmények megállapíthatatlanok maradtak, különösen azért, mert a kis állatokkal folytatott kísérletekhez szükséges minden laboratóriumi berendezést gondosan megőriztek, de a nagy állatokkal végzett kísérleti berendezéseket mind megsemmisítették. Emberi kísérletekről szóló jelentések és dossziék sehol sem kerültek elő. De közvetlenül ezután a Szövetségesek Rádiója egy borzalmas bejelentést tett a dachaui koncentrációs táborról, ahol vizsgálatokat folytattak azokon a foglyokon, akik benne voltak ezekben a fagyasztó kísérletekben. A Rádió Dr. Siegmund Rascher SS orvost nevezte meg, mint ottani felelős tisztet.

Alexander a 7. Amerikai Hadsereghez utazott, amely ellenőrizte a kérdéses területet, és a hírek szerint nagy mennyiségű titkos dokumentumot kobzott el a német SS egységektől.

Alexander valóban talált egy teljes zárójelentést, amely személyesen Heinrich Himmler birodalmi SS vezetőhöz volt címezve. A jelentés említést tett 7 személyről, akiket meztelenül jeges vízbe merítettek, egészen addig, amíg el nem vesztették eszméletüket. Közben folyamatos megfigyelés alatt tartották őket és a műszereken leolvasott adatokat rögzítették. Például a bőrreakciókat, a gyomor belső hőmérsékletét, a pulzust, a vércukor-adatokat, a vértestek reakcióit, a csontvelő viszkozitását stb. 53-106 percen belül a vizsgálati személyek meghaltak. A Szövetségesek ezt úgy értelmezték, mint a 7 személy elleni gyilkosság beismerését. De ez a kijelentés téves, mivel a német tudósoknak sikerült felébreszteni ezeket a klinikai halálban lévő embereket (akiknél teljesen megszűnt a szívfunkció és a lélegzés), olyan módszerrel, hogy azonnal forró vízbe merítették őket (50 C fokos volt a víz). (E félelmetes kísérlet során minden kísérleti alanyt sikeresen életre keltettek tartós eredménynyel, a forró víz azonnali alkalmazásával.)

Még ezt a hadsereg számára fontos kutatási eredményt is azonnal alkalmazták a Japán ellen még mindig harcoló csapatoknál, hogy életre keltsék azokat a pilótákat, akik még mindig megmenthetők voltak a halálos kihűlést követően, miután a gépüket lelőtték. Az Amerikai Hadsereg egyik katonai sebésze szerint pontosan ezek a hidegnek kitett embereken folytatott kísérletek mentesítették az amerikaiakat a kísérletezés és kutatás éveitől. A hibernált emberek újraélesztésének német kezelési technikáját forradalminak tekintették.

A hibernált emberek kezelésének ezt a módszerét manapság az összes amerikai légi- és tengerészeti mentőszolgálat alkalmazza, és általánosan elismerik a modern tudományágak.

E fejtegetésekhez csupán annyit kell hozzáfűzni, hogy nem volt titok az emberekkel folytatott kísérletezés. De e tekintetben hangsúlyozni kell, hogy e kísérletekre önként jelentkezőket választottak. A koncentrációs tábor foglyai esetében tájékoztatták őket a kockázatokról a vizsgálatok és kísérletek megkezdése előtt. Jobb börtönbeli körülmények, enyhébb ítéletek, sőt a börtönből azonnali elbocsátás volt számukra kilátásba helyezve. Az emberekkel folytatott kísérletek előtt kis állatokkal folytattak hasonló kísérleteket: ezeket tették ki hideg hőmérsékletnek. Mind a mai napig tudományosan nem nyert bizonyítást, hogy vajon ténylegesen történt-e haláleset e kísérletek során.

A textil-ágazat területén folytatott kutatás a német tudományos és ipari titkok után addig ismeretlen tényeket tárt fel. Például a műselyem-kötőgépek németországi vállalatának eljárása képes volt időt megtakarítani és mégis növelte a termelést 150%-kal. Az ő átkötési módszerük a szövött termékekben szembiztos, tartós női harisnyákat eredményezett. Walker szerint a németek által a tűgyártásra kialakított új német gép forradalmasította az üzleti életet az USA-ban és az Egyesült Királyságban. Ebben az esetben a bőrt vagy a fibert kezelni kellett, és az enzim aspergil paracitius hozzáadása nemcsak jobb gyapjúszövetet, hanem 10%-kal nagyobb teljesítményt is eredményezett.

Az élelmiszergyártás, az orvostudomány és a katonai technológia ágazatában az így felfedezett titkok éppen ilyen lenyűgözők voltak. Az élelmiszer- és konzervipar egyik titka a gyümölcslevek fertőtlenítése volt hő alkalmazása nélkül. A tej pasztörizálásának eljárása ibolyán túli sugarak segítségével más országokban mindig kudarcot vallott, de a németek úgy találták, hogy a képcsövek hatósugarának jelentős mértékű kiterjesztése útján ez lehetséges, ha közben a tejet D vitaminnal dúsították. Egy kieli gyárban „az egyesült hírszerző bizottság" brit kutatói úgy találták, hogy a „hollandi" és „tilsit" fajta sajtot egy módszer segítségével hihetetlen sebességgel gyártották.

A sajtipar világszerte nem volt képes ezt még távolról sem megközelíteni. Egy tejgazdaság Hamburg közelében az amerikaiak által nagyra értékelt fajtájú és minőségű vajat termelt egy megszakítás nélkül működő vajköpülő gép segítségével; a gép a stuttgarti tejgazdasági gépgyár találmánya volt. Ez a gép kevesebb időt használt fel, mint az amerikai gép, és óránként 1500 font vajat termelt. A gépet azonnal átszállították az USA-ba. Egy másik újdonság az élesztő gyártása korlátlan mennyiségben, ami ezenkívül alkalmas volt jelentősen magasabb hőmérsékleten történő felhasználásra. Az élesztő kétszeres mennyiségű proteint tartalmazott, és sokszorosan annyit, mint a marhahús. A németek kialakítottak egy módszert bizonyos hűtési technikákkal történő élelmiszerek tartósítására és elérték azt is, hogy az emulzióval bekent kenyér akár 8 hónapig is ehető maradjon.

A jövő szempontjából a legjelentősebbek voltak a „náci titkok" az aeronautika és a különböző típusú távirányítású lövedékek területén. A Londont bombázó V2-rakéta csak gyerekjáték volt ahhoz viszonyítva, amit a németek terveztek, ahogyan ezt egy katonai légierőre vonatkozó közlemény kommentálta. Amikor a háború véget ért, az amerikaiak tudták, hogy a németeknek 138 típusú távirányítású lövedékük van, és indításukra ilyen eszközöket használtak: „rádióhullámokat, radar rendszereket, folytonos hullámokat, az infravöröst, az ultrahangot, a mágnesességet, hogy csupán néhányat említsünk."

A meghajtásra a sugárhajtásos vezérlés összes módszerét alkalmazták, mind az alacsonyabb, mind a szuperszonikus sebesség esetén. A sugárhajtást még helikopterekre is kiterjesztették. Az alkalmazott üzemanyagot a forgó légcsavarszárnyak csúcsaiban lévő üzemanyagkamrákhoz vezették és begyújtották, ami a légcsavarszárnyakat egy fűnyírógép késeihez hasonlóan forgatta. A német A4 rakéta, amit éppen akkor kezdtek nagy számban gyártani, amikor a háború befejeződött, 64 láb hosszú, több mint 1,3 t súlyú volt, és 230 mérföld távolságra repült. 100 mérföld magasságra emelkedett a Föld fölé, és óránkénti 3735 mérföld csúcssebességet ért el, ami háromszorosa a Föld saját tengelye körüli forgási sebességének az Egyenlítőn. Csúcssebességének titka a rakéta motorja volt, amely folyékony oxigén és alkohol keverékét gyújtotta be.

Ezt a rakétát vagy rádió irányította, vagy giroszkopikus eszközökkel automatikusan haladt a célja felé. Mivel többszörösen gyorsabb volt, mint a hang, a becsapódás előtt nem lehetett észlelni.

Egy másik német rakéta, amely még kialakítási stádiumban volt, az „A9" megjelölést kapta. Ez a rakéta még nagyobb volt, több, mint 1,5 t súlyú, és nagy szárnyszélességei lehetővé tették, hogy 3000 mérföld távolságra repüljön. Ezt a híres Peenemünde-i katonai kísérleti állomáson gyártották, és elérte a hihetetlen óránkénti 5670 mérföldnyi (mintegy 8000 km/óra) sebességet.

Egy hosszú távú bombázógép (amelyet, amint a dokumentumok mutatják, még nem lehetett legyártani, mert a háború túl gyorsan befejeződött) alkalmas lett volna arra, hogy Németországból 40 perc alatt elérje New York-ot. Egyetlen nagy nyomású kabinban ülő pilóta által vezetve mintegy 154 mérföld magasra emelkedett volna 500 mérföld/óra kezdősebességgel, hogy mindössze 4 perc alatt elérje a magasságát. Innentől a külső atmoszférán suhant volna keresztül, az üzemanyagát felhasználva, majd a célpontját lerombolva. Száz ilyen típusú bombázóval a németek becslés szerint a Föld minden városát el tudták volna pusztítani, csupán néhány napig tartó katonai akciók keretében.

A németeknek azon pilótákat érintő találmányaik is voltak, akiknek el kellett volna hagyniuk a szupersebességgel haladó repülőgépet. Normális körülmények között a fej leszakadna, és az ejtőernyő a kinyíláskor a lyukaktól szitává válna. Annak érdekében, hogy megelőzzék e szerencsétlen eseményeket, feltaláltak egy katapultot, amely azonnal, egy pillanat alatt kilökné a pilótát. Az ejtőernyő már tele volt az egymást keresztező kötelékek által kialakított lyukakkal, ami lassította az esését egészen addig, amíg a csökkenő nyomás automatikusan ki nem szabadította a normál ejtőernyőt.

A rádió által vezérelt lövedékek német változata volt a víz alatti torpedó, amely a megtámadott hajó propellerének zörejétől vonzva csalhatatlanul érte volna el a célját. Óránként mintegy 40 mérföld sebességgel működött, és maga után semmilyen gőznyomot nem hagyott. Mihelyt a célhajó alatt volt, a robbanás bekövetkezett.

A Német Birodalom e mesés találmányainak és az ilyen futurisztikus fegyvergyártásnak a fényében a Német Birodalom Propagandaminisztériumának gyakran ismételt jelszavai a nép háborús erőfeszítéseinek ösztönzésére teljesen észszerűnek és egyáltalán nem értelmetlen beszédnek látszottak. Valójában, ha a háború csupán néhány hónappal tart tovább, vagy az invázió csupán fél évvel később történik, Berlin a háborút megnyerhette volna. E fegyverek közül néhány csak kísérleti stádiumban volt a gyártás kezdetén, és ha több idő állt volna rendelkezésre, készen álltak volna bevetésre. Egymagában már a rádió által nagy pontossággal vezérelt hatások is bizonyos borzalmat váltott volna ki. De nemcsak ezek a távirányítású lövedékek, hanem a lökhajtású légierő is megsemmisítette volna a Szövetségesek bombázó egységeit, mivel a rádió által vezérelt torpedók kiküszöbölték volna az ellenséges csapatszállításokat és hadihajókat.

Ludwig A. Fritsch amerikai lelkész szerint a németektől, ezektől „az óriás tudósoktól, akik felfedezték a tüdővész, tífusz és diftéria bacilusát és azok ellenszerét, hogy megszabadítsák az emberiséget ezektől a katasztrófáktól, akik képesek voltak előidézni az atommag-hasadást, felfedezni a röntgensugarakat, zsírt készíteni a szénből, és akik a Földön a legnagyszerűbb eszközöket tervezték", az amerikaiak több száz tonna súlyú szabadalmat raboltak el. E rablások értéke felbecsülhetetlen; akkori értékük dollár milliárdokban volt kifejezhető, ma pedig dollár billiókat érnek. Ahogy a Westfaelische Nachrichten oly higgadtan adta a világ tudtára: **„Szabadalmai és találmányai elrablásával a német nép ténylegesen olyan mértékű jóvátételt fizetett, amilyet a történelem során korábban soha egyetlen nemzet sem. Ezeket a tényeket többé-kevésbé könnyedén figyelmen kívül hagyják külföldön."** És hozzátehetjük: a háború utáni Németországban is!

A Szövetségesek által eltulajdonított szabadalmak összmennyisége és értéke csak durván becsülhető meg. John Gimel, amerikai történész professzor (Kalifornia-Düsseldorf) azokra a példákra hívja fel a figyelmet, amelyekben egyetlen német tudós vagy műszaki szakember intellektuális munkája egymagában X millió dollár hasznot hajtott az amerikai társaságoknak. E történész feltárása szerint a Szövetségesek erői a német intellektuális tulajdont és szabadalmakat 4,8-12 billió dollár értékben rabolták meg.

A vállalatok és szakértők képviselői 1948. június 16-án Königsstein-ban rendezett konferenciájának jegyzőkönyve szerint az elrabolt tervek, szabadalmak és védjegyek értéke 12-30 billió német márka között mozog, amelyek közül a legnagyobb valószínűség szerint az utóbbi szám tűnik pontosabbnak. A német intellektuális tulajdon körében a „győzők" elkoboztak 346 000 német szabadalmat, mint hadizsákmányt, amelyből 200 000 német szabadalom más országokban volt bejegyeztetve. A végösszegbe kell továbbá sorolni 20 870 német védjegyet és 50 000 új színárnyalatot, amiket az IG Farben kutatási központjaiban alakítottak ki. Herbert Grabert szerint (1952) az elkobzások mindösszesen 30 billió német márka veszteséget jelentettek Németország számára.

Egyáltalán nem meglepő, hogy még az elrabolt szabadalmak összmennyiségére vonatkozó érték becslésére sem létezik semmilyen végleges és ellenőrizhető szám sehol, még a minisztériumokban sem, ahol elvárható lenne, hogy meg kell őrizni. Így például a DIHT (Deutsche Industrie und Handelstag = Német Ipari és Kereskedelmi Kongresszus) csak annyit tudott megvallani, hogy „ilyen ismeret – sajnos – nem elérhető".

A DPMA (Deutsches Patent und Markenamt = Német Szabadalmi és Védjegyhivatal) úgy találta: „Az igen régi elkobzás következtében nem lehet mennyiségileg meghatározni az elszenvedett jóvátétel értékét a német szabadalmak védelméhez fűződő jogok alapján."

Milyen irányelvek szerint értékelhetők a Német Birodalomnak és a német népnek okozott veszteségek és károk? Az elrabolt szabadalmak és termékek értékéhez az eltelt időt és a termékek kifejlesztéséhez szükséges költségeket hozzá kell adni. A német közgazdaság profitveszteségét meg kell határozni abban az esetben, ha egyáltalán lehetséges ilyen költségértékelés, mivel az 1940-es évek végén és az 1950-es évek elején egy ilyen törekvés a Nyugatnémet Ipari és Kereskedelmi Kamara részéről kudarcot vallott volna azon vállalatok kedvezőtlen reagálása miatt, amelyek féltek az adózási következményektől, ha megadják veszteségeik valódi értékét, még akkor is, ha ez a megközelítő értékelés csillagászati méretű becslés lenne.

A jelek szerint C. Lester Walker a hihetetlen nagyságot így érzékeli: **„1945-ben az intellektuális kincs legnagyobb eltulajdonítása ment végbe. Walker – Washington látószögéből – megállapítja: a nemzetiszocialista Németország felfedezett és elrabolt tudományos, ipari és katonai titkai a legnagyobb ilyenfajta rablást jelentették a világon, egy egész nemzet intellektuális kincsének először végbemenő, egyetemes és teljes kizsákmányolását."** Ténylegesen ez az intellektuális tulajdon legnagyobb eltulajdonítását jelenti az emberi történelemben.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Lothrop Stoddard:

A NEMZETISZOCIALISTA NÉMET MUNKÁSPÁRT A HARMADIK BIRODALOMBAN

Himmler beszélgetése egy amerikai újságíróval

(Életében Lothrop Stoddard (1883–1950) Amerika egyik legbefolyásosabb írója volt. A Harvardon szerzett doktori címet, tizenöt könyvet írt, beleértve sokat vitatott könyvét is, az 1920-as *The Rising Tide of Color*t. Számos cikket és esszét írt, és a *The Washington Star* szerkesztőségi tagja és külügyi szakértője volt.

Nem sokkal a második világháború kitörése után az Észak-Amerikai Újságíró-szövetség megbízásából Németországba utazott, hogy első kézből származó jelentéseket küldjön a háborús nehézségekkel küzdő Harmadik Birodalomból. Ott-tartózkodása során olyan kulcsfigurákkal készített interjúkat, mint Hitler, Himmler és Göbbels. Megfigyeléseit és interjúit Stoddard egy 300 oldalas könyvbe gyűjtötte egybe, amelynek címe *Into the Darkness* (A sötétségbe), és amit a Dictionary of American Biography „a náci állam tárgyilagos és tisztességes méltatásának" nevezett.

A következő értekezésben – amit az Into the Darkness 20. fejezetéből vettünk át – Stoddard kétkedően, de nyitott elmével tekint a mindent átfogó Nemzetiszocialista Német Munkáspárt (a továbbiakban NSDAP) szerepére. Ez a fejezet a Himmlerrel 1940 januárjában készített beszélgetését is tartalmazza – az elsőt, amit az SS-vezetővel külföldi újságíró készített. – *A szerk.*)

„A Párt." Ez a legelterjedtebb kifejezés a mai Németországban. Azt a hatalmas szervezetet, az NSDAP-t jelenti, ami uralja, erővel tölti fel és irányítja a Harmadik Birodalmat.

Mi is a Párt, és milyen kapcsolatban van a nemzettel, az államigazgatással és a német életre jellemző számtalan szervezettel? Amikor Németországba érkeztem, ez volt az egyik első kérdésem. Amennyire a hivatalos szakirodalmat ismertem, azt gondoltam, hogy rövidesen egy aprólékos germán szellemben készült, takaros kimutatást kapok az egész tárgykörről. Igazán meglepődtem, amikor a Propagandaminisztérium arról tájékoztatott, hogy nem létezik ilyen kézikönyv, amelynek állítólag az az oka, hogy a rendszer többé-kevésbé cseppfolyós, és állandóan változik.

Ennek megfelelően részenként kellett összeraknom az éppen időszerű képet. Első látásra sohasem lehetünk bizonyosak abban, hogy mi a „Párt", és mi nem az. Én például először természetesnek vettem, hogy a barnainges SA-tagok és a feketeinges SS-tagok a Pártnak is tagjai. Mostanra megtanultam, hogy ez nem igaz; sokuk pusztán jelölt, akik elismerésre méltó szolgálattal próbálják kiérdemelni a tagságot. Ami a szervezeteket illeti, némelyik a Párthoz tartozott, mások államiak voltak, ismét mások a kettő között, míg egy-kettő – mint a Nemzeti Munkaszolgálat (Arbeitsdienst) – a Párt égisze alatt indult, most pedig állami ellenőrzés alatt áll. Mindez roppant zavarba ejtő volt. Valóban, őszintén beismerem, hogy az összes részlet tekintetében még most sincs teljesen tiszta képem a rendszerről.

E látszólagos összevisszaság oka a jelek szerint az, hogy a nemzetiszocializmus – bár forradalmi mozgalom – egy szabályos politikai pártként fejlődött, annak teljes szervezettségével, mígnem, mire hatalomra került, szinte állam lett az államban. Ahelyett, hogy egyesült volna az állammal, vagy az állam vele, ezt az elkülönült szervezetet továbbra is fenntartották. Természetesen minden állami intézet élén egy magas rangú párttag áll, és ezek közvetlen beosztottjai is rendszerint párttagok. Valóban, valaki egyidejűleg lehet egy állami vagy egy párthivatal vezetője is. Ám az ilyen esetekben a hivatalok és azok szerepe is folyamatosan elkülönül egymástól.

Amikor a nácik megpróbálják leírni az állam és a párt kölcsönhatását, többnyire azt mondják, hogy a párt egy számos gépet meghajtani képes villanymotor. Ez a motor a nagy erőforrás. Nagyon gyorsan forog, és a lehető leggyorsabban próbálja hajtani a gépezetet. Azonban a gép szabályozott tempóban igyekszik haladni, a gyakorlatban mérsékelve a motor erőteljes sürgetését. A párt mindig sürget: „Gyorsabban! Gyorsabban!" Az államigazgatási tisztviselők ugyanakkor – minthogy adott feladatok terhelik őket és gyakorlati problémákkal szembesülnek – a gépezet „vezérlőiként" működnek, ésszerű határokon belül tartva a folyamatot.

Dr. Robert Ley, a Munkafront feje az egész pártszervezés vezetője is, és e magas polcon kifejtett tevékenysége miatt nézetei megvilágító erejűek voltak.

„Dr. Ley – kérdeztem egy interjúban –, hosszú ideje tanulmányozom az Ön által vezetett különféle szervezeteket. Azt hiszem, sokat megismertem belőlük, mégis tudom, hogy nincs teljes képem róluk. Röviden kifejtené nekem, hogy milyen alapelvek húzódnak mögöttük? És elmondaná-e azt is, hogy milyen viszonyban vannak a párttal és az állammal?"

Késő délután volt. A Doktor dolgozószobája melletti barátságos fogadószobában üldögéltünk, tea, sütemények és szendvicsek pihentető társaságában. Dr. Ley néhány pillanatig elgondolkozva kortyolgatta teáját.

„Lássuk csak, hogyan tudnám ezt a legjobban elmondani", mondta végül. „Ami alapvető eszméinket illeti, ezek nagyon egyszerűek. Mindenekelőtt a természetes vezetői képesség. Ezen azt a vezetőt értjük, aki kiállta a próbát, aki pusztán érdemeivel vívta ki, hogy alulról a legfőbb vezetői szintre kerüljön. Ennek legjobb példája Adolf Hitler, Führerünk, aki hitünk szerint egy ihletett lángelme."

Dr. Ley ekkorra már eléggé belemelegedett a témába. Szürke szeme lelkesedéstől csillogott.

„Második alapelvünk – folytatta – a teljes hűség és engedelmesség. Amíg egy terv a megbeszélés tárgya, azt minden szemszögből mérlegeljük. Amint a vita le van zárva és a döntés megszületett, mindenki száz százalékosan mögé áll. Ám ezek mögött az alapelvek mögött egy harmadik áll, amely még alapvetőbb. Ezt *Gemeinschaft*nak hívjuk, a nép szerves egységének, ami a vér azonosságán alapul. Németország szerencsés, mert fajilag egységes. Ez a mi harmonikus erőnk végső titka."

„Köszönöm a magyarázatot – mondtam. És most lenne szíves folytatni, és elmondani, hogy ezeken az alapokon hogyan építették fel a különböző szervezeteket, és ezek hogyan viszonyulnak a párthoz és az államhoz?"

„Mielőtt megtenném – válaszolta Dr. Ley – szeretném tisztázni, hogy mit jelent a párt és az állam egymás számára. Az NSDAP, mint azt másoktól már kétségtelenül tudja, egy motorhoz hasonlítható, amely az energiát adja egy kimunkált gépezetnek. Egy másik hasonlattal a pártot egy menetelő hadoszlop élcsapatának is vehetjük. Feladata az útmutatás, a felderítés, a biztosítás minden tekintetben. Másrészt az állam a fősereg, amely elfoglalja a meghódított területet és kialakítja a végső rendet. A Harmadik Birodalom egyik szembetűnő jellegzetessége az, hogy a párt mindenféle próbálkozást tehet és tesz, ami az állami hivatalnokok számára lehetetlen lenne, mivelhogy kötik őket a törvények, szabályok és a bürokrácia.

„Lenne szíves ezt egy kicsit részletesebben kifejteni?" – kockáztattam meg.

„Rendben van – mondta. Tegyük fel például, hogy én nem vagyok állami tisztviselő. Kizárólag egy pártvezető vagyok, akinek feladata az ilyesfajta próbálkozások előkészítése és elindítása. Saját területemen szinte korlátlan cselekvési szabadságom van. Amikor például a Führer a Volkswagen(népautó)-terv kidolgozására utasított, megkaptam az ehhez szükséges hatalmas összeget. Természetesen szigorúan felelősséggel tartozom az eredményekért. Ha kontármunkát végeznék, rögtön felelősségre vonnának. Ám amíg a dolgok rendben mennek, nem kell az időmet vesztegetni azzal, hogy mindenféle embernek magyarázom, mit is csinálok. Számunkra egyedül a hatékonyság számít."

„Mindig sikerrel járnak a próbálkozásai?" – kérdeztem.

„Nem mindig – ismerte be Dr. Ley. És ha egy teljes körű és tisztességes próba során kiderül, hogy nem használhatóak, becsülettel leteszünk róluk. Ugyanakkor néha elméletben helyesnek találunk egy ötletet, de bizonyos okoknál fogva éretlennek. Ebben az esetben az ötletet félretesszük, hogy kedvezőbb körülmények között próbáljuk majd ki. Ám amikor egy ötlet helytállónak és működőképesnek bizonyul, a párt átadja azt az államnak; amely aztán szilárdan rögzíti azt a nemzet életében, végleges jogi kereteket adva annak. Éppen ez történt az általunk Arbeitsdienstnek nevezett intézménnyel – a fiatal férfiaktól és nőktől megkívánt általános munkaszolgálattal. Ez a párt által irányított társadalmi próbálkozásként indult. Most, miután a próbát kiállta, rendes állami keretek között működik.

„Ami azt jelenti – jutott eszembe –, hogy a párt szabadon kezdeményezhet egyéb társadalmi próbálkozásokat is?"

„Pontosan – bólintott. És nemcsak az élet anyagi jobbítására hozhatunk intézkedéseket, hanem a gazdagítására is. Hitünk szerint minél többet foglalkoztatjuk az embereket, annál több örömöt is kell nekik szereznünk. Ez minden rendű-rangú emberre vonatkozik, a lehetőségeikhez és az ízlésükhöz szabott kikapcsolódási lehetőségekkel. Ez az eljárás nem egy szintre hoz, hanem árnyal, a nekik megfelelő helyre 'téve' az embereket."

Mindenkinek azt, ami a képességei szerint megilleti?" – jegyeztem meg.

„Tökéletesen így van – mondta Dr. Ley. Mindig a képességeket figyeljük; különösen a vezetési képességet (Leitungsfaehigkeit). Ez az értékes tulajdonság kellemes életet, kitűnő lakást és egyéb jó dolgokat ígér az egyénnek. Ám abban a pillanatban, amikor ez az egyén az állására érdemtelennek bizonyul, elveszíti mindezt, és félre kell állnia. A nemzetiszocializmus nem kivételez. A hercegeket és a gazdagokat ugyan nem fosztottuk meg címeiktől és vagyonuktól, de az érvényesülés terén semelyikük sem élvez előjogokat a Harmadik Birodalomban. Ha a pártban egy herceg (mert ilyen van) vezetési képességeivel tűnik ki, előreléphet. Különben a háttérben marad."

Ennyit a párt alapelveinek kifejtéséről, annak szervezeti vezetőjétől – az elmélet és a gyakorlat azonosságát illető fenntartással véve. Ejtsünk most néhány szót a párttagság fejlődéséről és jellegéről, különböző hivatalos szószólók alapján.

1933. január 30-áig bárki szabadon beléphetett. Mindaddig a párt a puszta létéért küzdött, és minden belépőt szívesen látott. Ama korszakos időpontban a nemzetiszocializmus diadala már szinte bizonyos volt. Akkoriban a tagság mintegy 1 600 000 főt tett ki. E veteránok – akik akkor csatlakoztak, amikor a siker még kétséges volt, és elősegítették azt – még mindig bizonyos tekintéllyel bírnak, ami halványan emlékeztet Szovjet-Oroszország „őskommunistáinak" helyzetére. A náci „Régi Gárda" tölti be a legtöbb vezető pozíciót, és általában a legmegbízhatóbbnak őket tartják. Ez a magyarázata annak, hogy miért látni viszonylag kevés arisztokratát a párt felső vezetésében manapság – merthogy 1933 előtt nem sokan léptek be.

Bár 1933 februárjától azonnal megrohanták a párt szekerét, a következő májusig az még szívesen vette az új tagokat, és létszáma ekkorra 3 200 000-re duzzadt. Ekkor az egyéni belépés lehetőségét megszüntették, de 1936-ig ez még mindig szabad volt bizonyos nacionalista szervezetek – mint a Stahlhelm (Veteránszövetség) – tagjai számára, amikor is a párttagság 4 400 000 volt. Innentől kezdve a belépést szigorú vizsgálat előzte meg. Valójában a jelentkezéseket elutasították; inkább a párt keresett tagot, mint fordítva. A szabály most az, hogy a párttagság csak két-három évig tartó, ilyen vagy olyan formájú, állhatatos szolgálat fejében nyerhető el. Ha egy férfinak vagy nőnek kevesebbet kell várakoznia, a párt szemében kiemelkedőt kell cselekednie ezért. Az országban a fizetetlen munkák legtöbbjét – önkéntes szolgálat az NSV-ben (Nemzeti Jóléti Szervezet), téli segítőszolgálat vagy élelmiszerjegy-osztás – ezért vállalják. Egészen kivételes aktivitást követelnek meg azoktól, akik a pártszervezetben magasra kívánnak törni. A képzett szakemberek hamar jó álláshoz juthatnak, de ez különbözik attól, ha valaki a vezető rétegbe akar jutni. Értesüléseim szerint a szudétaföldi és a lengyelországi jelentkezők számára kevésbé szigorúak a követelmények szóban forgó területek elfoglalása óta, és a teljes tagság ma mintegy 6 000 000 főt tesz ki. Végül is ez nem olyan nagy szám, ha összevetjük Nagy-Németország nyolcvanmilliós lakosságával. Ily módon a párt még mindig viszonylag zártkörű, bár ha a tagok családját is figyelembe

vesszük, a náci tömb mintegy húszmillió főre rúg.

Elméletileg bármely keveretlen „árja” vérű fiatal felvehető a megfelelő életkor betöltésével, és a párt a fiatalok köréből próbál új tagokat toborozni. Azonban a jelölteknek még a Hitlerjugendben is pártszempontból feddhetetlen előélettel kell rendelkezniük, és a helyi pártcsoportnak kell kezeskedni róluk. A hivatalos belépés egy ünnepélyes eskütétel formájában történik a horogkereszt zászló előtt, náci karlendítéssel. Az esküben feltétlen engedelmességet fogadnak Adolf Hitlernek és a pártnak, és ezt követően az újonc a parancsolatok hosszú listáját írja alá, élükön a következővel: a Führernek mindig igaza van.

A felnövekvő nemzedékből a párt így választja ki azokat a fiatal fiúkat és lányokat, akik céljainak leginkább megfelelnek. És ebből a már válogatott csoportból toborozzák a Schutz-Staffeln-t (Védérő), ismert nevén az SS-t. Ez a párt magánhadserege. Eredetileg egy viszonylag kicsiny elitcsapata volt a barnainges SA-nak. De miután a párt hatalomra került, az SA-tagoknak csak rutinjellegű hazafias feladatok jutottak, mint például a Téli Segély Akcióban való gyűjtés. Ezzel szemben az SS a párt főerejévé vált, támogatván annak mindent átható befolyását és tekintélyét. Nem volt alkalmam pontos számadatokat szerezni, de tudomásom szerint jelenlegi hadereje 200 000 főt tesz ki, amit ezredekbe, dandárokba és hadosztályokba szerveznek, éppúgy, mint a szabályszerű hadsereget.

Továbbá az SS kiképzőiskolaként szolgál a szokványos rendőrség (Schutz Polizei), valamint a politikai titkosrendőrség, a rettegett Gestapo számára. Mindhárom szervezet feje Heinrich Himmler, aki a jelenlegi hatékonyságukig építette ki őket, és így alighanem csak a Führernek van nála nagyobb hatalma a Birodalomban.

A jellegzetes SS-tag magas és szőke, fiatal vagy ereje teljében levő, kiváló testi adottságokkal, amit gondos edzésekkel fejleszt. Ahogy Nora Waln helyesen mondja, „reggeli-torna-utáni-hideg-zuhany” kinézetű. Amint jól szabott fekete egyenruhájában kilép, jelképes halálfejes jelvényével, igazi vezéregyéniség ő – és ennek tudatában is van. Érdekes megfigyelni, ahogyan a civilek ösztönösen utat engednek neki a gyalogjárókon vagy a földalatti vasutakon.

Az SS sok szempontból az egykori Török Birodalom janicsárjaihoz hasonlítható. Kezdetben férfiakat választanak ki – a kiválasztás alapja a párthoz való fanatikus hűség, az egészség és az erő, valamint a keveretlen árja vér. Mielőtt a haderő teljes jogú tagjai lennének, szigorú kiképzést kapnak, spártai jellegűt, amit jól jellemez Nietzsche híres mondása: Légy kemény! Kitartó keménység önmagukkal és másokkal szemben – ez a legszembetűnőbb magatartásuk. Amikor külföldiekkel beszélgetvén a náci rendszer kemény és kegyetlen oldaláról esik szó, gyakran ezt mondják: „Ez az SS-lelkület megjelenése.”

Amint ez várható is, az SS-ben erős csapatszellem uralkodik. Félreérthetetlenül büszkék önmagukra és szervezetükre. Magánéletük minden területén szigorú normákhoz kell igazodniuk, amit gondosan felügyelnek. Amikor például megházasodnak (amit a náci fajnemesítési program szerint várnak el tőlük), a menyasszonynak ugyanúgy árjának kell lennie, megerőltető testi próbatételeken átmennie, valamint azt is elvárják, hogy különleges háztartási és ideológiai tanfolyamokra járjon. A pár ily módon jól megfelel a tőle elvárt követelményeknek, valamint annak, hogy számos gyermeket nemzzen ama biológiai arisztokrácia számára, amelynek feladata, hogy a Harmadik Birodalom természetes vezetője legyen. Ráadásul az SS-családokról jól gondoskodnak. Berlin külvárosában a nekem megmutatott két legjobb lakásfejlesztési program SS-lakások kialakítása végett történt.

Tudomásom szerint a Gestapo vagy titkosrendőrség tagjai ugyanilyen jól képzettek és jól ellátottak, bár természetesen láthatatlanok az átlagember számára. Ezzel kapcsolatban eszembe jut egy szórakoztató példa. Kis idővel Berlinbe érkezésem után egy magasrangú náci ismerősömmel beszélgettem, aki mintegy mellékesen megkérdezte tőlem: „Mellesleg hány Gestapo-tagot látott, mióta megérkezett?” „Egyet sem ismertem fel” – válaszoltam. Szívből felnevetett. „Jó válasz” – mondta. „És soha nem is fog – csak ha ők is akarják.”

Nos, egy Gestapo-taggal igazán találkozni akartam – valamennyiük Nagyfőnökével –, magával Heinrich Himmlerrel. Ám azt mondták, vele találkozni majdnem olyan bonyolult, mint kihallgatást kapni a Führertől, mert módszeresen kerüli a nyilvánosságot, és így újságírói szempontból az egyik legmegközelíthetetlenebb személyiség Németországban. Ez természetesen még inkább arra ösztönzött, hogy interjút készítsek vele. Ez végül megtörtént, a Berlinből való elutazásomat megelőző napon. Ez a Budapestről való visszatérésemet követő megnövekedett népszerűségem egyik mellékterméke volt, amit nyilvánvalóan annak köszönhettem, hogy szigorúan álltam a szavamat a Hitler-meghallgatással kapcsolatban. Újságírói szempontból ez egy igazi szenzáció volt, mert a Propagandaminisztériumban közölték velem, hogy én vagyok az első külföldi újságíró, akinek Himmler interjút adott.

Mint oly sok más élményem a náci Németországban, az egész ügy teljesen másképp zajlott, mint ahogy elképzeltem. Könnyedén azt lehetne mondani, hogy a félelmetes Himmler-főhadiszállás légköre titokzatos, sőt baljós volt. De nem volt az. Egy tekintélyes régi épület, amelyet irodák számára alakították át. Különleges belépőre van szükség, de egy tisztviselővel mentem, így nem történt késlekedés. Felmentünk a második szintre a széles kőlépcsőn, és gyorsan megmutatták a Parancsnok részlegét; ezután egy sor irodán haladtunk át, amelyek világosak, levegősek voltak, és ízlésesen, gyakorlatiasan voltak berendezve. Fiatal férfiak és nők szorgoskodtak az írógépek és az okmányszekrények mögött. Ha nem lettek volna egyenruhában, azt is képzelhettem volna, hogy egy nagy cég igazgatójával találkozom. A helynek semmi esetre sem volt „rendőrségi” légköre, legyen az titkos vagy egyéb; sehol egy jellegzetes titkosrendőr, sanda szemű rendőrkopó, vagy egyéb hasonló „sajátosság”.

Amikor végül a belső szentélybe léptem, egy középmagas, könnyed léptű személlyel találkoztam, aki szívélyesen üdvözölt, és hellyel kínált egy jól párnázott kanapén. Heinrich Himmler délnémet típus, sötét haja rövidre nyírt, kiejtése bajoros, sötétkék szeme kutatva néz rád a keret nélküli szemüveg mögül. Mindössze negyven éves – szokatlanul fiatal ahhoz képest, hogy ő vezeti a Birodalom teljes rendőrségét, ő az SS parancsnoka, és ő vezeti azt a visszatelepítési programot, amelynek keretében a Balti-térségből, Oroszországból és Észak-Olaszországból akarva-akaratlanul többszázezer német tér vissza faji és kulturális szülőföldjére.

Ez valóban három nagy feladat egy embernek. Nehéz felfogni, hogyan végzi el. De az embernek legalább sejtése lehet, ha találkozik és beszélget vele. Minél többet van vele valaki, annál jobban meggyőződik tetterejéről – ami ugyan visszafogott és nem feltűnő, ám a végsőkig kitartó és hatékony. Ugyanakkor abba is betekintést nyerhetünk, hogy mi húzódik száraz, gyakorlatias külseje mögött. Elsőre egy meglehetősen buzgó bürokrata benyomását kelti. Ám amikor a rendőrséggel kapcsolatos feladatairól beszél, szája elvékonyodik, szeme pedig acélosan csillog. Ekkor tapasztaljuk, milyen félelmetes lehet a hivatásában.

Tevékenységének ezt az oldalát vetettem fel először. „Nagyon örülök, hogy találkozhatom önnel, akiről már oly sokat hallottam” – ütöttem fel a beszélgetést. „Talán tisztában van vele, hogy Amerikában eléggé borzasztó dolgokat hallani a Gestapóról. Valójában – tettem hozzá mosolyogva – olykor a Csekához hasonlítják, Önt pedig, Excellenciás uram, egy második Dzserzsinszkijnek tartják.”

Himmler nem vette rossz néven ezt. Könnyedén felnevetett. „Bizonyos vagyok benne, hogy rendőrségünk feleannyira sem olyan sötét, mint amilyennek külföldön lefestik – válaszolta. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy a bűnözést visszaszorítsuk, és statisztikáink szerint elég sikeresek vagyunk ebben. Őszintén szólva úgy hisszük, hogy a visszaeső elkövetők nem lehetnek szabadlábon, hogy zaklassák a társadalmat, ezért elzárva tartjuk őket. Ha például valakit háromszor-négyszer elítéltek nemi erőszakért, azt miért engedjük szabadon, hogy aztán egy újabb tisztes családnak okozzon életre szóló bánatot? Az ilyeneket büntetőtáborokba küldjük, és ott tartjuk őket. Ám biztosíthatom arról, hogy nem rossz körülmények között vannak. Valójában tudom, hogy az étkezésük, ruházkodásuk és lakhatásuk jobb, mint egy dél-walesi bányászé. Járt valaha egy koncentrációs táborunkban?”

„Nem, mert nem tudtam engedélyt szerezni” – válaszoltam.

„Nagyon kár, hogy ezt nem tudtam – mondta Himmler. Ott láthatná azt a söpredéket, amit a társadalom javára elzárva tartunk.”

Mindez rendben is volt, de úgy éreztem, hogy Himmler nem adott egészen egyenes választ. Így hát folytattam: „Ön az általános értelemben vett bűnözőkre hivatkozik. De mi a helyzet a politikai elítéltekkel – mondjuk az ódivatú liberálisokkal? Megengednek bármiféle politikai ellenállást?”

„Az, hogy valaki mit gondol, nem tartozik ránk – vágott vissza Himmler gyorsan. Ám amikor gondolatai tettekbe mennek át, például egy összeesküvés kezdeményezésébe, akkor cselekszünk mi. Úgy hisszük, a tüzet addig kell eloltani, amíg az kicsi. Sok vesződséget takarít meg, és sok kárnak veszi elejét. Mindemellett – folytatta – egyáltalán nincs szükség politikai ellenállásra velünk szemben. Ha valaki úgy gondolja, hogy valami helytelent tapasztal, jöjjön egyenesen hozzánk, és beszélje meg velünk. Vagy akár írjon levelet, személyesen nekem. Az ilyen leveleket mindig megkapom. Szívesen látjuk az új ötleteket, és csak örülünk, ha a hibákat kijavíthatjuk. Hadd éljek egy példával. Tegyük fel, hogy valaki azt tapasztalja, hogy a város egy pontján rosszul irányítják a forgalmat. Más országokban egy gúnyos levelet írhat az újságoknak, mondván, hogy milyen rosszul és ostobán kezeli a dolgokat a rendőrség. Ez felbosszanthat százezer embert, aki talán sohasem járt azon a sarkon, és következésképpen rombolja a rendőrség és maga az állam tekintélyét. Nálunk az embereknek nekünk kell írniuk, és biztosíthatom, hogy az ügyet gyorsan megoldjuk.”

E forgalmi hasonlatot egy kissé elmésnek találván, próbáltam visszavezetni őt az engem érdeklő ponthoz. Egyetértően bólintottam, és ezt mondtam: „Ez meglehetősen észszerűen hangzik. De mi a helyzet a politikai dolgokkal, mint például Niemoeller lelkipásztorral?

Úgy éreztem, ez hatásos lesz, hiszen a lelkipásztor keserű pohár volt a legtöbb náci számára. Pusztán néhány nappal azelőtt egy eléggé magasrangú párttag rákvörös lett Niemoeller nevének említésére, és így sziszszent fel: „A mocskos áruló! Ha rajtam múlna, falhoz állíttatnám és lelövetném!”

Himmler nyugodtabban fogadta ezt. Mindössze rosszallóan felemelte a kezét, és így válaszolt: „Értse meg, kérem, hogy egy politikai vita miatt került bajba. Vallási dogmákat érintő kérdésekbe sohasem avatkozunk bele.” Majd egy pillanatnyi szünet után hozzátette: „Ha megszűnnének az ezzel kapcsolatos külföldi támadások, talán engedékenyebbek lennénk vele.”

Világos volt, hogy Himmler nem akar többet ezzel a tárggyal foglalkozni. Szeme kissé összeszűkült, homloka pedig összeráncolódott. Látván, hogy ezen a vonalon már nem tudhatok meg többet, más irányt vettem.

„Mondana valamit az SS szervezeti felépítésének alapjairól? – volt a következő kérdésem.”

„A Schutz-Staffeln – válaszolt Himmler nyájasan – képviseli fajunk legjobb és legegészségesebb fiataljait. Az önfeláldozás, a hűség, a fegyelem és a mindenre kiterjedő kiválóság eszméjén alapul. Amellett, hogy katonák, az SS-tagok számos kulturális tevékenységet is végeznek. Például saját porcelángyárunk van, magunk készítjük a bútorainkat, és sok tudományos kutatást is folytatunk. Ha távozik, elvitetem a Leibstandarte, a Führert védelmező elitezred berlini barakkjaiba. Ott majd látni fogja azokat a fiatal férfiakat, akikre az SS joggal büszke.”

És most, Excellenciád ejtene néhány szót a visszatelepítési programról?” – folytattam.

„Ez a politika legjobban a Führer szavaival fejezhető ki: 'Tartós békét biztosítani keleti határainknál'. Ezt a területet évszázadokon keresztül az egymással reménytelenül keveredő kisebbségek civakodása dúlta fel. Most azzal próbálkozunk, hogy elkülönítsük egymástól e viszálykodó elemeket, méghozzá igazságosan és építő módon. Önkéntes alapon visszahívtuk kisebbségeinket az olyan helyekről, mint a balti államok, és ugyanezt tesszük Észak-Olaszországban is. Még a zsidók számára is kijelölünk egy területet, ahol nyugodtan élhetnek magukban. Közöttünk és a lengyelek között megfelelő faji határt kívánunk vonni. Ezzel persze lassan haladunk – hiszen állatállományukkal és személyes ingóságaikkal nem lehet embertömegeket sakkfigurák módjára mozgatni. Ám az általunk óhajtott célon nem változtat.”

Himmler tovább beszélt a visszatelepítési programjáról, óvatosan elkerülve ezek lehetséges tragikus oldalait. Majd röviden visszatért az ő SS-ének témájára. Ezen a ponton egy csinos fiatal hadsegéd lépett be, és tisztelgett. ▶

▶ „A kocsi készen áll, uram" – jelentette.

„Meglátogatni a Leibstandartét – magyarázta Himmler. Nagyon szeretném, ha egy pillantást vetne az embereimre, mielőtt távozik."

Ezután a Gestapo félelmetes vezetője keményen kezet rázott velem, majd jó utat kívánt a hazatéréshez.

Január végi nyomorult nap volt, hideg, mint Grönlandban, és kavargó hópelyhek növelték a már meglévő hótakarót. Ahogy Himmler autója a külvárosba ért, bizonytalanul farolgatott és himbálózott a hóba vájt keréknyomon. Azonban az SS-sofőr ragyogóan vezetett, és biztonságban és gyorsan elvitt minket célunkhoz.

Hitler testőrsége egy korábbi porosz kadétiskolát foglalt el. Az épületek régiek, ám jól karban tartottak. Az egyetlen kivétel az uszoda, egy pompás új épület akkora medencével, hogy megítélésem szerint akár ezer ember is fürödhetett benne, különösebb zsúfoltság nélkül. A parancsnok – egy keménykötésű öreg katona, alacsony, inas és sötét arcbőrű; szembeszökő ellentéte fiatal beosztottjainak, akik valamennyien szőkék és tagbaszakadtak voltak – büszkén mesélte, hogyan is épült.

A Führer egy napon eljött, hogy megnézze, hogyan szállásolták el testőrségét. Akkoriban az uszoda egy öreg épület volt, amelyben egyszerre csak egy század fért el. Hitler ránézett, és összevonta a szemöldökét. „Ez a hely nem való fürdésre az én Leibstandartémnak – jelentette ki. Hozzanak papírt és ceruzát!" És ott helyben felvázolta elképzelését, hogy milyennek kell lennie az új uszodának. És ennek alapján az meg is épült.

Ilyen a „párt", és ilyenek az emberek, akik a sorsát irányítják. Mit gondoljunk erről a bámulatos szervezetről, és annak erőszakosan erőteljes hitvallásáról, amely oly meg-nemalkuvóan dacol a világgal és annak eszméivel?

Egy dolog bizonyosnak tűnik: a nemzetiszocialista megrázkódtatás sokkal mélyebbre hatol, mint Olaszországban a fasiszta rendszer, és még dacosabb szakítást jelent a történelmi múlttal, mint Szovjet-Oroszország kommunizmusa. Ezt maguk a nácik állítják, egy cseppnyi bizonytalanság nélkül. Nézzük, mit mond erről Otto Dietrich, az egyik legjelentősebb szószólójuk:

„A nemzetiszocialista forradalom egy totális forradalom. … Nemcsak kultúránkat hatja át és forradalmasítja, hanem a mögötte húzódó minden gondolatunkat és képzetünket is – más szóval egész gondolkodásmódunkat. Ennélfogva kiindulópontja, feltétele és hajtóereje minden cselekedetünknek. … Egy új korszak küszöbét lépjük át. A nemzetiszocializmus több mint újjászületés. Nem egy öreg és ósdi világhoz való visszatérést jelent. Ellenkezőleg, ez jelenti a hidat egy új világba!"

Németország határain kívül sokan hajlamosak azt gondolni, hogy a nácik által felidézett „új világ" nem túl kívánatos lakóhely. Ez viszont nem változtatja meg a tényt, hogy itt az egyik leggyökeresebb forradalommal állunk szemben, és hogy vezetői a legalsó szintektől kezdve forradalmárok. Továbbá bár életkoruk alapján viszonylag fiatalok, mindannyiuk veterán, akik hosszas viszontagságok közepette keményedtek, és számos harci sebet szereztek. Logikus következményei ők a negyedszázados zaklatott nemzeti életnek, amelyről már beszéltünk. Véleményem szerint mind ők, mind pedig mozgalmuk egy rendellenes helyzet szabályos következményének tekintendők.

Arról a kemény megpróbáltatásról, amin keresztülmentek, egy saját tapasztalatomból merített példát szeretnék hozni. 1923 nyarának közepén a szobámban ültem a Hotel Adlonban, és egy némettel beszélgettem arról a siralmas helyzetről, amelybe hazája került. Éppen Berlinbe érkeztem a Rajnamenti és a Ruhr-vidéken tett utamról, ahol a francia megszállók elleni passzív ellenállás harcát figyeltem, láttam a fekete csapatokat, és e tragikus helyzet más oldalait is tanulmányoztam. Ekkor, főként e kétségbeesett művelet következményeképpen, a márka a végromlás felé tartott, küszöbön állt az államcsőd, és a teljes pusztulás kilátása fenyegetett.

Amint vendégem e nyilvánvalóan reménytelen helyzetről beszélt, látható lelki gyötrelmek között hányódott. Izzadtság verte ki homlokát. Hangulata hirtelen teljesen megváltozott. Hátravetette a fejét, és vérfagyasztó kacajban tört ki, amit leginkább a német „Galgenhumor" – akasztófahumor – szó fejez ki. Hátborzongató jókedvétől rázkódva előrehajolt, és megveregette a térdem.

„Milliónyian meghaltak már közülünk a csatatéren és a brit éhségblokádtól – kuncogott. Lehet, hogy még milliónyian fogunk elpusztulni, és biztosan összeomlunk. Senki sem tudja, milyen próbák várnak ránk, és a világ alig törődik azzal, hogy enyhítse szenvedésünket. De bármi történjék is, főleg a gyengék és puhányok pusztulnak el. Rövidesen megszűnik létezni a jóindulatú, könnyed és pocakos német. Dr. Stoddard, hadd mondjak önnek egy jövendölést. Ha ez folytatódik, mintegy tizenöt év múlva egy új Németországot láthat majd, olyan szikár, olyan kemény, olyan könyörtelen országot, ami bármilyen betolakodóval szembeszáll – és legyőzi azt!"

A régmúlt nyári napon hallott sanyargatott ember kétségbeesett lelkiállapota csak egyetlen szakaszát jellemzi annak a keserű iskolának, ami a jelenkori Németország vezetőit azokká tette, amik. A háború utáni Angliában egy új kifejezést kovácsoltak ezek angol megfelelőire: az Elveszett Nemzedék. De ha ez igaz volt Anglia háború-sebezte fiatalságára, mennyivel igazabb volt a német fiatalokra! Nos, ama háborús ifjoncok most a nyeregben ülnek. Amit tehát Németországban látunk – az a hatalomra jutott elveszett nemzedék.

Amint először megpillantottam a Harmadik Birodalom ama vezetőit, éreztem, hogy az én amerikai nézőpontomból van bennük valami különös. Ahogy elemeztem őket, rájöttem, hogy ez egyfajta kemény könyörtelenséggel vegyült kifacsart cinizmus. És amikor élettörténetüket hallgattam, láttam, hogy ez aligha lehetett volna másként. Legtöbbjük önkéntesként ment a háborúba, szinte gyerekként. Emlékszem, egyikük mindössze tizenöt éves volt akkoriban; a többiek sem voltak sokkal idősebbek. Ezek a hazafiasságtól fűtött gyerkőcök átmentek a vesztésre álló háború poklán, amely aztán megsemmisítő vereséggel végződött. Majd megalázott lelkükbe valami vadság vegyült, amikor csatlakoztak a Szabadcsapatokhoz, hogy harcoljanak a kommunista forradalommal. Nagy örömükre egy ideig kommunistákat öltek. Ezután némelyikük iskolába ment, vagy dolgozni; de alig néhányan tudtak csak beilleszkedni a weimari köztársaság életébe, amit gyűlöltek és megvetettek. Néhányan külföldre mentek, kalandot keresni; a többiek csak duzzogtak és töprengtek, amíg hirtelen trombitaszó nem ütötte meg a fülüket. Ez a nácik harsonája volt: Deutschland, Erwachte! „Németország, ébredj!" Adolf Hitler szónoklatait hallgatták, ami keserű szívük minden vágyát kiemelte, és hipnotikus varázsigéjének hatása alá kerültek. Beálltak az SA soraiba, és még éveket harcolhattak, még több kommunistát öltek, és az „utca uraivá" váltak. Majd végül győzelem – és vitathatatlan hatalom.

Dióhéjban ilyenek a nácik, ahogy én láttam őket. A többit csak a háború félelmetes ítélete tudja eldönteni.

(Ford.: *Virág László*)

Richard C. Carrier:

„KERESZTÉNYELLENES VOLT-E A KATOLIKUS HITLER?

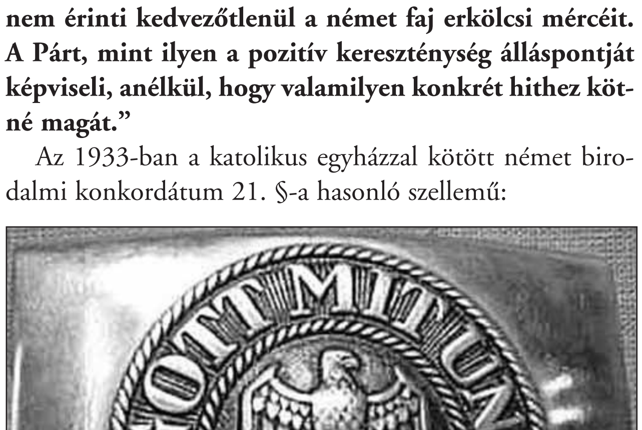
(Hamis idézetek nyomában)

(Richard Carrier történelemfilozófiából doktorált, és a Columbia Egyetemen (New York) disszertációját a korai Római Birodalom tudósainak felfogóképességéről írta. Ez az esszé azt a kutatást kivonatolja, amelyet a célból végzett, hogy az eredményt a German Studies Review közzé tegye. – A szerk.)

Gyakran hallunk olyan vádat, hogy „Adolf Hitler ateista volt, és nézzék, mit tett!" Az a gondolat, hogy Hitler hitt Istenben, sőt Krisztust magáénak vallotta, annyira sokkoló az emberek számára, hogy odáig mennek, hogy tagadják. De azt az elgondolást, hogy Hitler ateista volt, már alaposan megcáfolták. Ő félreérthetetlenül istenfélő keresztény volt. Azt mondják, hogy a Hitler hite melletti idézetek és bizonyítékok egy csalárd propaganda termékei: azt a célt szolgálták, hogy Hitlert jó színben tüntessék fel náci követői előtt. Ez azonban elfogadhatatlan állítás. Végül is, ha a náci hívek befolyásolására azt a látszatot kellett kelteni, hogy Hitler istenfélő keresztény volt, akkor ez azt jelenti, hogy a náciknak istenfélő keresztényeknek kellett lenniük. Bizonyos, hogy a nácizmus általában nem volt ateizmus, hanem kétségtelenül keresztény, sőt fanatikusan ateistaellenes mozgalom. Az utánuk színre lépő McCarthy híveihez hasonlóan a nácik az ateizmust azonosnak tekintették ősellenségükkel, a bolsevizmussal. Az ateizmus a zsidók ellen emelt számos vádjuk között szerepelt. Sőt az SS a derékszíján ezt a feliratot viselte: „Vélünk az Isten." Ez volt a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt hivatalos álláspontja. Ez ugyanolyan messze ment, mint amit a mai Amerika fundamentalista keresztényei között látunk. Például a híres (1920-as) 25 pont között a Nemzetiszocialista Párt 24. elveként a következőket olvashatjuk:

„Követeljük a Birodalomban a vallás szabadságát, ameddig az nem veszélyezteti az állam helyzetét vagy nem érinti kedvezőtlenül a német faj erkölcsi mércéit. A Párt, mint ilyen a pozitív kereszténység álláspontját képviseli, anélkül, hogy valamilyen konkrét hithez kötné magát."

Az 1933-ban a katolikus egyházzal kötött német birodalmi konkordátum 21. §-a hasonló szellemű:

„Velünk az Isten" – ez a „náci" mottó a katonai derékszíjakon

„A katolikus vallásoktatás az elemi, közép-, felső és szakiskolákban a tanterv rendes részét alkotja, és a katolikus vallás elvei szerint kell tanítani. A vallási nevelés során különleges gondot kell fordítani a hazafias, állampolgári és szociális tudat és kötelességérzés emlékezetbe vésésére, a keresztény hit és az erkölcsi kódex szellemében, éppen úgy, mint más tantárgyak esetén."

Így nem lehet kétség: a nácik mélységesen és odaadóan keresztények voltak, és arra törekedtek, hogy a keresztény istenhitet az eljövendő nemzedékek emlékezetébe véssék.

De nincs bizonyítékunk arra, hogy Hitler egy csalást állandósított volna. Még az óvatlan pillanatokban is megvallotta hitét Istenben és Krisztusban. Egész filozófiája mélységesen összefonódott Krisztus teizmusának vallási tanításaival, és azokra épült. Ennek ellenére egy finomabb érv is felmerült Hitlerrel kapcsolatban: igen, ő hívő volt, de hevesen keresztényellenes. Eltérően attól a vádtól, hogy ateista volt, ami semmilyen érven nem alapult, ez az állítás legalább feltételezett közvetlen hitleri idézettel van alátámasztva. Noha Hitler egy kissé bírálta a papokat, az Egyházat, bizonyos keresztény dogmákat, de az ilyesmit számos istenfélő keresztény megteszi. De tulajdonítottak neki a keresztény teizmus egésze elleni félreérthetetlen támadásokat is. Itt van egy tipikus példa Jonathan Glover: „Humanity: A Moral History of the Twentieth century" című könyvéből (1999, 355-6. o.):

„Hitler szenvedélyesen ellenséges volt a kereszténység iránt: 'Én sohasem jutok egyetértésre a keresztény hazugsággal…A mi korunk bizonyosan látni fogja a ke-

resztény betegségnek a végét. Annak lesz még száz vagy talán kétszáz éve. Sajnálom, hogy mint a próféták, csak távolról pillanthatom meg az Ígéret Földjét.' Elfogadta általánosságban Nietzsche leírását, miszerint a kereszténység a zsidók összeesküvése a római hódítók elleni rabszolgalázadás végett: A kereszténység a bolsevizmus prototípusa: a zsidók mozgósítják a rabszolgatömegeket azzal a céllal, hogy aláaknázzák a társadalmat."

Mindezek az idézetek (és más hasonlók, amelyeket összegyűjtve valószínűleg megtalálnak az interneten), egyetlen forrásból származnak: a „Hitler *asztali beszélgetései"* című könyvből. Ez lényegében jegyzetfüzet, amely Hitler két titkárának, Heinrich Heimnek és Henry Pickernek gyorsírásos jegyzetein alapul, amelyek Hitler jobbkeze, Martin Bormann utasítására rögzítették az utókor számára mindazt, amit Hitler mondott a bunkerében Berlinben, általában teázás közben. Bormann szándéka az volt, hogy kiadja a jegyzeteket és közzéteszi azokat, mint a párt végleges kiáltványát a győzelmes birodalom számára. Valószínű, hogy ezek a jegyzetek valódiak. A jegyzetfüzetből 6 eredeti lap még mindig létezik az Adolf Hitler-gyűjteményben a Kongresszusi Könyvtárban, amelynek hitelesnek kell lennie. Van két teljesen független kézirat is, amelyek oly módon egyeznek, hogy megerősítik egy hiteles eredetinek a létezését, és Werner Jochmann történész ezek egyikét kiadta. Ebben idéz különböző jegyzeteket és leveleket, amelyek megerősítik, hogy Hitler asztali beszélgetéseit valóban Bormann készíttette és állította össze a háború alatt. És a gyorsírók egyike, Henry Picker, megtartotta a jegyzetek másolatát és közzétette azokat a háború után. Ő esküszik azok hitelességére. Később erre eskü alatti tanúvallomásokat is szerzett a bunkerben szolgálatot teljesítő hivatalnoktársaitól, még az ős-náci Engeltől is. Az eredeti német nyelvű Hitler asztali beszélgetéseinek két változata van. A jegyzetfüzet egyik változatát Martin Bormann állította össze, és ennek címe: „Bormann-megjegyzések", amely a legutóbbi időkig egyedül Francois Genoud magángyűjteményében létezett. Ő azt egy olasz tisztviselőtől vásárolta 1948-ban, aki viszont Bormann feleségétől, Gerdától kapta, aki a kéziratot magával vitte, amikor a szövetségesek inváziója elől menekült 1945-ben. Az olasz fogolytáborban haldokló Gerda 1946-ban adta át a kéziratot az olasz tisztviselőnek. A szöveg 1944-ig folytatódik. A másik változat Pickeré, aki a maga példányát Heimtől kapta, amikor a helyébe lépett, és hozzátette a maga megjegyzéseit Heim visszatéréséig. Ez a szöveg csak 1942 közepéig folytatódik, mivel Picker akkor más beosztásba került és ettől kezdve nem jutott hozzá Heim jegyzeteihez. A „Bormann-megjegyzések" Bormann bejegyzéseit is tartalmazza, és feltehetően Heimét is, a Picker–szöveg által felölelt időszak alatt, amelyek megmagyarázhatatlan módon nem találhatók Picker példányában. Feltehetően volt egy harmadik példány is, amelyet Bormann egy müncheni hivatalnak továbbított, de az elveszett. A két fennmaradt kéziratot számtalan példányban kiadták különböző nyelveken. A cím, a kiadó és a kiadási időpont szerint ezek a főbb variánsok:

Először Henry Picker német nyelvű szövege jelent meg 1951-ben (a második kiadás 1963-ban, a harmadik kiadás 1976-ban), „Hitler's Tischgespräche im Führerhauptquartier, 1941-42" (= Hitler asztali beszélgetései a Vezéri Főhadiszálláson, 1941-42) címen. 1952-ben jelent meg egy francia fordítása a „Bormann-megjegyzések" felének, magának Genoud-nak a kiadásában, „Libres Propos sur la Guerre et la Paix: Recueillis sur L'Odre de Martin Bormann" (= Kötetlen megjegyzések a háborúról és békéről: Martin Bormann rendelkezésére összeállítva) címmel. Egy másik kötet be volt ígérve, de sohasem jelent meg. Majd 1953-ban a teljes „Bormann-megjegyzések" megjelent angolul, amelyet H.R. Trevor-Roper adott ki, (de R.H. Stevens és Norman Cameron fordította le). Ennek angol címe: „Hitler's Table Talk, 1941-1944" (= Hitler asztali beszélgetései, 1941-1944). Ennek második kiadása 1973-ban, a harmadik kiadása 2000-ben jelent meg. De az eredeti „Bormann-megjegyzések" német nyelvű szövege nem jelent meg 1980-ig. Akkor tette közzé Werner Jochmann „Monologe im Führerhauptquartier 1941-1944: die Aufzeichnungen Heinrich Heims herausgegeben von Werner Jochmann" (= Monológok a Vezéri Főhadiszálláson, 1941-1944; Heinrich Heim jegyzetei Werner Jochmann kiadásában) címmel. Ez néhány évvel korábban folytatásokban megjelent egy német időszaki folyóiratban. De Jochmann szövegéből hiányoznak Picker bejegyzései, a szerzői jogokkal kapcsolatos vita következtében.

Picker kiadása tarthat igényt leginkább a hitelességre. A szöveg eredeti német nyelvű, elsőként lett közzétéve, és szemtanúi tanúságtétel támasztja alá. Tudományos támogatást is élvezett: Gerhard Ritter, a freiburgi egyetem történészprofesszora adta ki. Picker nemcsak a tényleges gyorsírók egyike volt (1942. március 21-től 1942. augusztus 2-ig), hanem megszerezte Heim jegyzeteit is közvetlenül, megkerülve Bormannt. Egy másik történész, Walter Mediger átvizsgálta Picker első kiadását még ezekkel az eredeti jegyzetekkel is összehasonlítva, javításokat eszközölt a második kiadásban és tanúskodott annak pontosságáról. A hitelességben a következő Werner Jochmann tudós műve. Jochmann Bormann kéziratának eredeti, német nyelvű változatát adta ki, amelyre Genoud és Trevor-Roper fordítói hivatkoztak. Noha az sok kézen átment (beleértve Bormannt is), de oly részletekbe menően egyezik Picker szövegével, hogy biztosak lehetünk benne, hogy a két szövegnek közös őse van, aminek maguknak a bunkerben készült jegyzeteknek kell lenniük. A Jochmann-szöveg tartalmaz olyan bejegyzéseket, amelyek Picker szövegéből hiányoznak, de egyébként csupán lényegtelen eltérések vannak a fogalmazásban itt és ott. Jochmann azzal támasztja alá szövegének hitelességét, hogy az eredeti kéziratból, Heim és Bormann kézírásos jegyzeteiből és egyéb szakaszokból eredeti oldalak fénykép-másolatát mellékeli. Levelekből és dokumentumokból azt is bemutatja, hogy a jegyzetek miképpen készültek. Természetesen Picker és Jochmann csak olyan hevenyészett feljegyzéseket tárnak elénk, amik egy másik személy által lettek rögzítve, tehát nem szükségképpen rögzítik szó szerint azt, amit Hitler mondott. Mindenki alábecsüli ezt a tényt, kivéve Jochmannt, aki hangsúlyozza azt. És mivel minden érintett személy – Hitler is – ezt egy eljövendő nyilvános kiadvány alapjának tekintette, ez nem volt az a teljesen spontán kommentár, amit egyesek igényelnek. Agyafúrt elmék esetleg megfontolhatják azt a lehetőséget, hogy a „Bormann-megjegyzések"-et valójában Genoud állította elő oly módon, hogy egyszerűen lemásolta és kibővítette Picker német szövegét. De Picker első és második kiadásának vizsgálata alapján ténylegesen kizárhatjuk ezt a lehetőséget. Genoud pontosan fordítja 1952-ben azokat a különféle szavakat és mondatokat, amelyek akaratlanul kimaradtak Picker 1951-es kiadványából, amelyet Mediger 1963-ban kijavított. Ezért Genoud-nak az eredeti kéziratot kellett fordítania, és Jochmann végül 1980-ban szükségképpen az eredeti szöveget adta ki. Ez ténylegesen megerősíti mindkét eredeti német szöveg hitelességét, legalábbis ott, ahol egyeznek. Ilyen az állapota a hitleri kijelentések forrásának. Hitler 1942. február 27-én állítólag ezt mondta: „Én sohasem jutok egyetértésre a keresztény hazugsággal…A mi korunk bizonyosan látni fogja a kereszténység betegségének végét." Ebből Önök bizonyára azt a következést vonják le, hogy Hitler az egész kereszténységet hazugságnak vélte, betegségnek, amelynek elmúlását óhajtotta. **De a német szöveg nem ezt mondja!** És itt rejtőzik a botrány. Jochmann szövege és a kijavított Picker-szöveg minden részletben egyeznek, mégis mindkét szöveg olyan valamit mond, ami teljesen különbözik attól, amit az angol szöveg alapján mindenki idéz. Az alábbiakban közölni fogom saját szó szerinti fordításomat, így saját szemükkel győződhetnek meg az eltérésről. Vegyük először a „betegség" megjegyzést. Itt közöljük, Picker (Jochmann szövegét) a szövegösszefüggés kedvéért idéznünk kell az előző három mondatot is, noha azok az első mondat kivételével teljesen hiányoznak Trevor-Roper és Genoud szövegében: **„Sohasem leltem örömömet mások bántalmazásában, még ha tudom is, hogy a világon lehetetlen az önfenntartás erő nélkül. Az élet csak azoknak adatik meg, akik a legkeményebben harcolnak. Ez az élet törvénye: védjed magad! A kor, amelyben élünk ennek az eszmének összeomlását mutatja. Annak lesz még száz vagy kétszáz éve. Sajnálom, hogy, mint Mózes, csak távolról pillanthattam meg az Ígéret Földjét."** Azonnal láthatják, hogy a Trevor-Roper által kiadott és Glover (valamint bárki más) által felhasznált (nyomtatásban egyedül megjelent) angol szöveg hazugság. A német szövegben nincs szó a „kereszténység betegségéről". E mondat helyett inkább arra történik utalás, amit Hitler az előző mondatokban mond, amit Trevor-Roper angol szövege meg sem említ: a célszerűség eszméjére, a legalkalmasabb túlélésre, arra a „szükséges rosszra", amit az akarat valóra váltása érdekében az erő alkalmazása jelent. Ez az, aminek a befejeződését Hitler óhajtja és bizonyosra vette, hogy az véget is ér. A történet itt nem ér véget. E szöveg Trevor-Roper által közölt fordításának nem német kézirat az alapja. Ez Genoud francia szövegének szó szerinti fordítása! Ennél nagyobb baj, hogy rossz fordítás. Stevens és Cameron olyan közönséges, amatőrökre jellemző hibát követnek el, ami csak úgy magyarázható, hogy franciából fordították, mivel egyetlen más nyelvben nincs olyan szerkezet, amit ők itt elfuseráltak. Ők a fenti első mondatot így fordítják: „Elismerem, hogy erővel nem lehet hatni senkinek az akaratára, de irtózom az olyan emberektől, akik örülnek, hogy szenvedést okoznak mások testének és zsarnokoskodnak mások lelke felett." Ez a furcsa fordítás tökéletesen illik Genoud dús fantáziájú francia fordításához, amellyel visszaadta Hitler sokkal tömörebb, józanabb német szövegét. De tévedést is tartalmaz. Itt szerintük Hitler azt mondja, hogy Önök nem tudnak erővel hatni a maguk akaratára, holott a német szöveg (és Genoud francia szövege) szerint Önök kizárólag erővel tudnak hatni a maguk akaratára (ami sokkal érthetőbbé teszi Hitler azt követő minősítését). Ahogy az már lenni szokott, franciául ezt Önök úgy fejeznék ki, hogy úgy tűnne, mintha épp az ellenkezőjét mondanák: Genoud a hírhedt „ne…que" formulát használja. Csak egy hozzáértő fordító képes észrevenni a különbséget. Stevens és Cameron ne vették volna észre?! (Legalább is itt – más szövegek vizsgálata azt mutatja, hogy másutt elfogadhatóan le tudták fordítani ugyanezt a szerkezetet). Ehhez hasonlóan számos más bizonyíték is megerősíti az általános következtetést: a közzétett angol szöveg franciából, nem németből lett fordítva. Ez azt jelenti, hogy Stevens-nek és Cameron-nak hazudniuk kellett, illetve félrevezetniük kellett Trevor-Ropert, amikor azt állították, hogy Genoud német nyelvű kéziratát fordították. Továbbá, a hamisított idézetek forrása Genoud. A közvetlen és legfontosabb következtetés az, hogy a Trevor-Roper kiadás, az egyedüli nyomtatott angol változat értéktelen. Mindaz, aki ezt a szöveget idézi, nem azt idézi, amit Hitler ténylegmondott. Most nézzük meg a keresztény hazugság idézetet. Picker és Jochmann szövege szerint (ismét megadva az előző mondatot a szövegösszefüggés kedvéért): **„Szó sem lehet arról, hogy valaki hamis valamit tegyen a saját tudásával szemben! Sohasem szabad személyesen egyetértésre jutni ilyen hazugsággal."** (Jochmann mindkét mondatot első személyben fordítja.) Noha a szövegösszefüggés történetesen még mindig az Egyház kritikája – Hitler arra utal, hogy ő az „igazi" kereszténységet követte, amit az Egyház valamiképpen elárult –, ő nem nevezi a kereszténységet hazugságnak. És ez itt még világosabb torzítás, mivel az „én sohasem jutok egyetértésre a keresztény hazugsággal" mondat nem tűnik ide illőnek, és így még világosabban betoldás, míg a megfelelő másik mondat: „sohasem szabad személyesen egyetértésre jutni ilyen hazugsággal" tökéletesen ide illik, továbbviszi és kiegészíti az előző mondat gondolatát, amely általában a képmutatásról szól. Van sok más gyanús idézet. Jómagam számos ilyet átvizsgáltam, négy, egymástól elkülönített bejegyzésben. Minden vizsgálat hasonló eredménnyel végződött. Például, egy gyakran ismételt idézet 1941. december 13-ról származik: **„De a kereszténység beteg agyak találmánya: nem lehet elképzelni sem értelmetlenebb és méltatlanabb módját az istenség eszméje nevetségessé tételének."** (Stevens és Cameron angol szövege; ismét Genoud francia szövegéhez illik szó szerint.) De az eredeti német szöveg így hangzik: **„A kereszténység tanítja az 'átlényegülést', ami a legőrültebb dolog, amit kigondolt valaha az emberi értelem a maga illúziójában; mindannak kigúnyolása, ami isteni."** Itt a jelentésbeli különbség radikális, és azt mutatja, hogy Genoud (s ennek következtében a Trevor-Roper által közölt fordítás) a kereszténység egyik formájáról mondott hitleri kritikát (ami burkoltan feltételezi, hogy a saját állásponját hitte igazi kereszténységnek) kíméletlen kereszténységellenes érzelemmé torzította. Mindazonáltal volt egy idézet, amellyel kapcsolatban más természetű problémába ütköztem. Már láttuk, hogy Glover idéz egy 1941. október 19-i bejegyzést, ahol az szerepel, hogy Hitler szerint **„a kereszténység a bolsevizmus prototípusa: a zsidók mozgósítják a rabszolgatömegeket azzal a céllal, hogy aláaknázzák a társadalmat".** Ez ténylegesen pontos fordítása annak, ami megjelenik a „Bormann-megjegyzések"-ben. (De Picker-nek erre az időpontra egyáltalán nincs bejegyzése.) Abban Hitler párhuzamba állítja a kereszténységet a szifilisszel, mint azt a két betegséget, amely elpusztította Rómát. A szövegösszefüggés jelzi, hogy ő a korai kereszténységre gondol, nem az „igazi" kereszténységre, de különös, hogy Picker sohasem vette át ezt a bejegyzést Heimtől. Jochmann jelzi, hogy a következő (október 21-i) ▶

▶ bejegyzés személyesen Bormann műve, és lehetséges, hogy az október 19-i is az volt. Ez a titkos bejegyzés hasonló a december 13-ihez, amely minden kiadásban megjelenik. A lényeges rész fordítását itt közlöm:

„Krisztus árja volt. De Pál felhasználta a tanítását arra, hogy mozgósítsa az alvilágot és egy proto-bolsevizmust szervezzen. A régi világ bukásával annak gyönyörű világossága elveszett." Itt Hitler álláspontja kifinomultabb. Először, Hitler nem tagadja Krisztust, hanem Krisztust a magáénak igényli (Jézus árja volt, ezért neki nemes elődje). Másodszor, nem a kereszténységet támadja, hanem a keresztény hagyományt, ténylegesen az egyházi tanításnak azokat az elemeit, amelyek kommunistabarátnak és antifasisztának tűnnek, és így ellentétesek Hitler tekintélyuralmi programjával. Történetesen mindkét bejegyzésben Hitler „a régi világra", mint „gyönyörűre", annak bukására hivatkozik és a „proto-bolsevizmus mozgósításáról" beszél. Azután lehetségesnek tűnik, hogy a titokzatos október 19-i bejegyzést Bormann három héttel később tévesen emlékezve abból rekonstruálta, ami valójában három héttel később hangzott el, és amit Picker és Heim helyesen rögzített. Stevens és Cameron bizonyosan hibásak bizonyos fokú szégyenteljes hozzá nem értésük miatt, ha ugyan nem voltak egyenesen tisztességtelenek.

Trevor-Ropernek sincs sok mentsége. De az igazi bűnös Francois Genoud. David Irving elmondja, hogy Genoud megkísérelte becsapni őt az 1970-es években „Hitler utolsó testamentuma" hamisításával. Genoud még be is ismerte Irving-nek a hamisítást, azt hozva fel a maga mentségére, hogy **„de az, pont olyan, amit Hitler is mondhatott volna, nem igaz?"**. Ő nyilvánvalóan hajlamos volt a megtévesztésre, mert úgy gondolta, megengedhető Hitler ajkára adni olyan szavakat, amikről azt gondolja, hogy Hitler „mondhatta volna". Motívumai a „Hitler asztali beszélgetései" hamisítására kifürkészhetetlenek. Mindez nem azt akarja mondani, hogy Hitler nem kritizálta az Egyházat és a különböző keresztény dogmákat, még az Asztali beszélgetések Picker- és Jochmann-változatában is. Például az 1941. december 13-i, délutáni bejegyzésben szemrehányást tesz az Egyháznak a testi feltámadás gondolata ellen egy lelki feltámadás javára; nagyon cinikusan szemlélte a katolicizmust, és ugyanilyen jellegű számos kritikáját egy nyílt (és bigott) protestáns is elmondhatta volna. Természetesen Hitler katolikusnak nevelkedett és sohasem lett kiközösítve, noha láthatóan cinikusan szemlélt számos katolikus dogmát. Mégis világossá teszi, hogy hisz Istenben, Krisztusban, a lélek halhatatlanságában és az isteni gondviselésben. Például 1942. február 27-én ezt mondta: **„A legcsodálatosabb bizonyíték az ember felsőbbrendűsége mellett, ami az embert az állatok elé helyezi, az a tény, hogy megérti: Kell léteznie egy Teremtőnek."** Ezt a mondatot furcsa módon kihagyja Genoud és Trevor-Roper. Hitlernek az „Asztali beszélgetésekben" szereplő, vallással kapcsolatos megjegyzéseit áttekintve Jochmann megjegyzi: „Hitler semmiképpen nem volt vallástalan." A Genoud- és Trevor-Roper-szöveg torzítja el ezt a képet, Hitlert ateistának és keresztényellenesnek lefestve. Világos, hogy Picker és Jochmann szövege a helyes, és Trevor-Roperé teljesen értéktelen. Hitler semmivel sem volt jobban keresztényellenes, mint egy átlagos bigott protestáns. Az ő kereszténysége biztosan sajátságos, de ilyen számos konzervatív hívőé is napjainkban.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

BECSÜLETTEL A TÚLERŐ ELLEN

(A budai kitörés és Drezda tragédiája)

1945. február 11-én a budapesti német-magyar helyőrség lőszere és élelme fogytán volt, a magyar főváros fegyveresen nem volt tovább tartható. A magyar és német védők nem adták meg magukat az ostromló szovjet hadseregnek, hanem északnyugati irányban megkísérelték a kitörést az ostromgyűrűn át a saját csapataikhoz. Az akció során sokan hősi halált haltak, de 823 katona elérte a saját vonalakat.

Ez a legendás, hősi magatartás a becsület és a szövetségi hűség együttes megnyilvánulása volt. A becsületé, mert mind a magyar, mind a német katona többre becsülte a katonai eskü megtartását, mint a saját életét, és a szövetségi hűségé, mert a német katona úgy harcolt Buda véráztatta utcáin, mintha saját fővárosának védője lenne, és a magyar katona hű maradt ezeréves hagyományunkhoz: ahogy őseink sohasem árulták el szövetségesüket, ugyanúgy 1945 februárjában is bebizonyította a magyar katona, hogy a magyar nem áruló fajta! Ezért a „hűség a becsületem" jelmondat ugyanúgy ráillett a budai kitörés magyar résztvevőire, mint német bajtársainkra.

A budai kitörés a magyar főváros 51 napos ostromának záróakkordja volt. Budapest védői a mintegy nyolcszoros túlerővel szemben, háztól házig tartó véres küzdelemben tartóztatták fel Sztálin katonáit. A sztálini tervek szerint Budapestet december 21-re kellett volna elfoglalniuk a bolsevista erőknek. Ezt a határidőt tűzte ki Sztálin, mert ez volt a születésnapja, de 1944. december 21-én Budapest még körül sem volt zárva! A budapesti helyőrség ellenállása hullámtörő és erőfelmorzsoló hatást gyakorolt az ellenfélre. A budapesti ostrom alatt elvesztegetett idő és elszenvedett emberveszteség döntően hozzájárult ahhoz, hogy Sztálin csapatai nem érték el az Atlanti-óceánt, de még a Rajnát sem. Sztálin nem jutott melegtengerhez, és nem tudta egész Európát bolsevizálni, tehát a tulajdonképpeni háborús célját nem érte el.

Bizonyos történészek azt az ellenvetést teszik, hogy nem volt értelme a magyar-német ellenállásnak, mert a Jaltai Konferencián már kijelölték a német megszállási zónahatárokat, ezért a Szovjet európai előnyomulásának a diplomácia, és nem a háború végén kialakuló hadászati helyzet szabott határt. Hozzáteszik, hogy a jaltai zónahatároktól való eltérés katonai konfliktust eredményezett volna az angolszászokkal, sőt, ha Sztálin a Rajnán túl merészkedik, Franciaországgal is.

Akik ilyen ellenvetést tesznek, megfeledkeznek arról, hogy Sztálin a maga céljai elérése érdekében egész politikai pályafutása alatt a világtörténelem egyik leggátlástalanabb, de ugyanakkor egyik legcélratörőbb államfőjének bizonyult. Ahogy 1940. november 11-én, Molotov berlini látogatását követően (amikor Molotov mindhárom kérésének Adolf Hitler ellentmondott) szemrebbenés nélkül megszegte az 1939-es német-szovjet egyezményt, és teljes erejével készülni kezdett a németellenes háborúra, éppen ilyen gátlástalanul szembefordult volna nyugati háborús szövetségeseivel is, ha érdekei úgy kívánják, amit lényegében az 1947-es görögországi és az 1950-es koreai konfliktus idején meg is tett. Ha megtette békeidőben, amikor egy közigazgatásilag is kialakult, konszolidálódott status quo megváltoztatásáról volt szó, sokkal könnyebben megtehette volna a második világháborús harcok folyamán, amikor még nem alakult ki az angolszászok és a franciák számára kijelölt zónákban a katonai közigazgatás, és Franciaországban sem stabilizálódott igazán a helyzet.

Ezért joggal mondhatjuk, hogy Nyugat-Európa a német-magyar katonai ellenállásnak köszönheti, hogy mentes maradt a bolsevizmus okozta iszonyú szenvedésektől és erkölcsi rombolástól.

De ehhez a hősies ellenálláshoz arra a lelkierőre volt szükség, amelyet a német katona a nemzetiszocializmusból, a magyar katona pedig a Hungarizmusból merített. Arra a lelkierőre, amely nem demoralizálódik a legnagyobb megpróbáltatások idején sem, amely mindhalálig kitart a túlerő ellen, mert a földi életénél szentebb neki az, amit ez a jelszó kifejez: **„A hűség a becsületem."**

Ugyanez a csodálatos lelkierő jellemezte a második világháború során a német népet is, amelyet az angolszászok az éjjel-nappal folyó szőnyegbombázások sorozatával akartak demoralizálni. Az 1943-ban és 1944-ben a német nagyvárosok ellen intézett, a természetjogot és a genfi konvenciót súlyosan sértő, kifejezetten a polgári lakosság élete ellen irányuló légitámadások bőségesen megvalósították a háborús bűntett összes tényállási elemét. E két év alatti légitámadásokat gondos matematikai számításokkal, kísérletekkel készítették elő. Az angolszász kalkuláció szerint 59 német nagyváros elpusztítása esetén garantálva lesz Németország demoralizációja. Ám ez a kalkuláció a gyakorlatban csődöt mondott: az 59 város gyakorlatilag elpusztult, de Németország tovább harcolt. Ezért került sor a budai kitöréssel majdnem egyidőben, 1945. február 13-ról 14-re virradó éjjel, majd február 14-én a délelőtt folyamán a legalább 300 000 halálos áldozatot okozó három terrortámadásra Drezda ellen, amely zsúfolásig tele volt a szovjet csapatok elől menekülő polgári lakosokkal. A légitámadások által keltett, 800 km/óra sebességű tűzvihar okozta légszomj vagy a rendkívül felmelegedett levegő szívó hatása következtében rengetegen elpusztultak azok közül, akik életét a romboló bombák özöne még megkímélte. Az elevenen elégő emberek halála valódi „holocaust" volt, vagyis teljesen elégő áldozat, de az ószövetségi állatáldozatoktól eltérően ez nem Isten tiszteletét, hanem a Sátán céljait szolgálta!

Az, hogy az ilyen iszonyú méretű pusztítások ellenére a német nép nem demoralizálódott, részben a bámulatos német közigazgatási szervezettségnek volt köszönhető: nem maradt tartósan fedél nélkül egyetlen életben maradt, kibombázott polgári lakos sem: a nemzetiszocialista állam mindenki számára azonnal teremtett legalább átmeneti hajlékot. Ekkor mindenki megtapasztalhatta, hogy mit jelent az igazi szocializmus: bajtársiasságot, szolidaritást. Minden német érezhette, hogy a legnagyobb bajban sincs egyedül. A nemzetiszocializmus, amely – Adolf Hitler szavai szerint – a lövészárok élményéből született, a legnagyobb erkölcsi diadalát a második világháború lövészárkaiban és Drezda romjainál aratta: megmutatta az utókor számára, hogy minden olyan kalkuláció csődöt mond, amely nem veszi számításba a lelkierőt. A szőnyegbombázások megfoszthatják otthonától, vagyonától, sőt még a földi életétől is az embert, de erkölcsileg nem törik meg azt, akinek szilárd az isteni gondviselésbe vetett hite, és aki tudja, hogy mindenkor számíthat nemzettestvéreire, mert megtalálta honfitársai millióival együtt az utat a népi közösség anyai ölébe.

Adolf Hitler az 1943-as újévi beszédében – többek között – ezt mondta: **„Ellenségeink romboló és gyújtóbombákkal akarják megsemmisíteni a Német Birodalmat, de a valóságban csak megerősítenek minket, mert így eltűnik a különbség szegény és gazdag német között, és a közösen átélt szenvedések megszilárdítják szociális egységünket. Ezért ez a háború okozta szörnyűséges vajúdás is az új világ megszületését szolgálja. Az, hogy ez vér és könnyek között megy végbe, természetes, hiszen minden nagyság fájdalmak között született, és minden halandó kínok között jött a világra."**

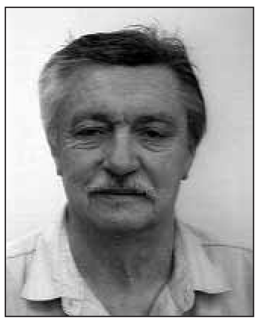
A német katona a drezdai vandál pusztítás után is becsülettel harcolt a túlerő ellen, és a német birodalmi kormány a becsülethez híven ekkor sem mondta fel a Genfi Egyezményt. S bár a túlerő 1945 májusában kiütötte a fegyvert a német és magyar katona kezéből, és Európára rászakadt a bosszúállás pusztító démona, de Budapest ostroma, az azt lezáró budai kitörés és a drezdai Apokalipszist követő további német ellenállás eleven cáfolata a történelmi materializmusnak, amely szerint a gazdasági tényezők a történelem legdöntőbb meghatározói. Buda és Drezda példája eleven bizonyítéka Szálasi Ferenc szavainak: „A szellem irányít mindent. A szellem és az igazság erősebb, mint bármi más. S mivel az igazság az életet szolgálja, az igazság fog győzni, nem az átmeneti hangulatok!"

Úgy legyen.

(*Tudós-Takács János*)

MAGYAR TESTVÉR!

NE OLVASD, NE TÁMOGASD
A ZSIDÓK ÉS GYÁVA LAKÁJAIK SZÓCSÖVEIT!
A ZSIDÓ SZELLEM ÖL ÉS BUTÍT!
A SZITTYAKÜRT A BÁTORSÁG,
A TE FAJOD SZELLEME!

Ungvári Gyula:

HITLER SZOVJETELLENES HÁBORÚJÁNAK ELŐZMÉNYEI

II. rész

Az angolszász erő és Hitler reményei a háború előtt

Kérdés mármost, hogy a legfőbb döntéshozók végső célja és az általuk befolyásolt, ill. befolyásolható valóság milyen viszonyban volt, ill. lehetett egyáltalán egymással. Kétségtelen, hogy a 30-as évek vége felé a Brit Birodalom belső eresztékei már erőteljesen meglazultak, a nem-árja népességű gyarmatokon a szeparatista, függetlenségi törekvések már messze erőteljesebbek voltak, mint a század elején, azonban a birodalom még állt, minden kontinensen maszszívan jelen volt, és uralkodó pozíciót foglalt el a tengereken is. A két angolszász világhatalom között a kapcsolat továbbra is „testvéri" maradt, és e kapcsolatban csak a háború kitörése után került a vezetőszerep az USA kezébe. (Ez utóbbi magyarázata nyilvánvaló: a britek hadviselő képessége egyre inkább az amerikai támogatástól függött, ugyanakkor a háború legvégén az amerikaiak mind az emberi, mind az anyagi erőforrások tekintetében nyomasztó fölénybe kerültek a britekkel – és persze minden más néppel – szemben: 1945-re pl. az Egyesült Államok hadserege létszámában már kb. akkora volt, mint a szovjet és a német haderő együttvéve, ami pedig hadseregének biológiai alapellátását, fegyver- és lőszerellátottságát, szállító és hírközlő kapacitását illeti, e tekintetben messze felülmúlta mind ellenfelének, mind versenytársainak vonatkozó mutatóit, bár az amerikai haderőnek korántsem a többsége tevékenykedett az európai kontinensen.)

Mindenesetre a XX. sz. 30-as éveiben a két angolszász hatalom együttesen mind a világnépességnek, mind a fehér fajú népességnek közel 30%-a, a világ ipari termelésének pedig kb. 40%-a fölött rendelkezett. Élen járt a rendelkezésre álló pénzügyi források, a termőföldvagyon (a mezőgazdasági teljesítőképesség), a műszaki tudományok, a tengerhajózás terén (még a Földközi-tenger is – Gibraltár, Szuez stb. révén és minden francia és olasz erőfeszítés ellenére – elsősorban brit érdekszférát jelentett) és a korszerű iparágak súlyának tekintetében. Ehhez képest 1937 végén Németország a világnépesség mintegy 3,5%-át (a fehér népességnek kb. a tizedrészét) kitevő népességével, a maga szűkös területi adottságaival, termőföldvagyonának korlátozottságával, ipari termelésének az angolszász csoport ipari produkciójához mérten mindössze 35%-os hányadával, minden műszaki tudományos fejlettsége, a német géniusz minden műszaki és ipari versenyképessége ellenére is a brit-amerikai koalícióval szemben legfeljebb 1:3-hoz arányt érhetett csak el, azaz a németek szempontjából vagy ennyire hátrányos, vagy ennél jóval hátrányosabb (akár pl. 1:5-höz) aránnyal kell számolnunk, amin azután a Német Birodalomnak a háború előtti gyarapodása (Ausztria, a Szudétaföld, a Memel-vidék megszerzése, a csehek és morvák protektorátusának a birodalomba tagolása) a népesség tekintetében csupán kb. 20%-os, az ipari produkció tekintetében pedig csak mintegy 14–15%-os bővülést eredményezett. Két tényező tekintetében volt Németországnak figyelemre méltó előnye, ti. egyrészt a német nép technikai és tudományos tehetsége, szervezési képességei, munkaszeretete és legújabb népi-nemzeti felemelkedése tekintetében és másrészt a geográfiai helyzetét tekintve: Németország a szárazföldi Európa közepén terült el, a nyugati szláv államok és Franciaország közé ékelve. Az a körülmény azonban, hogy a kontinensen nincsenek angolszászok, már az első világháborúban sem okozott hátrányt az említett koalíciónak, hiszen a jelek szerint az angolszászok jelentős erőkkel voltak képesek Franciaországban megjelenni. Ennek mindössze az volt és maradt az előfeltétele, hogy legyen egy francia hídfőállás a németellenes háborúhoz, bár a normandiai partraszállás tükrében még ezt az előfeltételt sem kell abszolútnak tekinteni.

Lukács szerint a brit-amerikai koalíció minden említett fölénye ellenére sem tudta volna legyőzni Németországot – Oroszország támogatása nélkül. Mint írja „az angol–amerikai szövetség minden anyagi, pénzügyi, ipari és élőerő tekintetében meglévő fölénye ellenére aligha tudta volna véglegesen legyőzni Hitler Németországát Oroszország nélkül." (Id. mű p. 9.) Figyelembe véve az elmondottakat, Lukácsnak ezt a megállapítását apodiktikus érvényűnek nem tekinthetjük. Szigorúan véve az angolszász koalíciónak még akkor is lehetett volna győzelmi esélye, ha a Pireneusoktól kb. a Visztuláig terjedő európai területen élő népek egységesen állnak szembe az angolszász erőkkel, amire a 30-as években egyébként a leghalványabb esély sem volt. Persze ennek az esélynek apodiktikus kizárólagosságú megfogalmazása sem volna helyénvaló, tehát azt sem lehet mondani, hogy az angolszász koalíció szovjetorosz támogatás nélkül is mindenképpen legyőzte volna Németországot, még akkor is, ha a német fegyveres erő mellé állnak a franciák és a nyugati szláv népek. A történelmi eseményekkel kapcsolatban az ilyen apodiktikus megállapítások általában megkérdőjelezhetők, ezért inkább csak valamilyen következmény – ilyen vagy olyan mértékű – valószínűségéről lehet szó.

A második világháború kirobbanását közvetlenül megelőző hónapokban a valós nemzetközi erőviszonyok tükrében végül is csak az a megállapítás látszott reálisnak, hogy egy angolszász (és francia, lengyel) koalíció Németország ellen folytatott háborúja minden valószínűség szerint e koalíció győzelmét eredményezné, sőt, a brit–francia–lengyel győzelemnek még akkor is nagyobb lenne a valószínűsége, mint a német győzelemnek, ha az Egyesült Államok ezúttal nem lép be a háborúba. És ezen a helyzeten a Német Birodalom 1939-es külhatalmi gyarapodása (a cseh-morva protektorátus ipara) sem változtatott volna lényegesen.

Mindezzel Hitler is tisztában volt. Ha tehát figyelmen kívül hagyjuk is, hogy Hitler rokonszenvvel tekintett az árjának minősített angolszász népekre (a Mein Kampfban hosszasan ecseteli egy angol–olasz–német szövetség kívánatosságát, majd mint kancellár ugyancsak jó kapcsolatokra, az ellenérvek eloszlatására törekszik), már pusztán a Német Birodalom és az őt bekerítő brit–francia–lengyel (kivált az Egyesült Államokat is esetleg magába foglaló) koalíció közötti konfrontáció rendkívüli kockázatosságára figyelemmel is képtelenség arra következtetni, hogy Hitler 1939-ben, a müncheni egyezmény és a párizsi megállapodás után (vagy kivált egy korábbi időpontban) vállalta volna a támadó háborút egy ilyen koalíció ellen. (Az ún. Hossbach-jegyzőkönyv autentikus voltát több történész is megkérdőjelezi, Lukács nem. Id. mű: p. 22-23.) A német haderő felállítása, felfegyverzése a Versailles-i békekötésben rögzített szintről épphogy csak emelkedőben levő szintet mutatott Hitler kormányfővé válásakor, és innen emelkedett tovább néhány éven át korántsem „veszélyesen gyorsuló" mértékben, hiszen a háború kitörésekor még nem haladta meg a franciaországi szintet, és a német hadiipar teljesítménye még 1940 tavaszán is az ország bruttó termelésének csupán 15%-ára rúgott. Ugyanakkor Hitlernek a háború előtt, 1939-ben reálisan nem kellett azzal számolnia, hogy ekkor olyan hosszan tartó háborúba sodródhat Angliával vagy Franciaországgal, amelynek végén Németország vereséget szenved. Ehelyett – egyáltalán nem alaptalanul – 1939-ben a háború előtt azzal számolt, hogy vagy nem tör ki háború Németország és a brit–francia erőtényező között, még német–lengyel konfliktus esetén sem (a Nyugat ugyanúgy magára hagyja Lengyelországot, mint tette ezt Csehszlovákiával korábban), vagy – ha zsidó uszításra, a csehszlovákiai vagy a lengyelországi fejlemények hatására mégis igen, akkor – e konfliktus rövidesen véget ér, és a valós angolszász érdekekre tekintettel egy újabb Münchenhez fog vezetni. Hitler ebbeli meggyőződését támasztja alá az is, hogy a német fegyverkezési program befejeződésének, Németország kellő szintű felfegyverzésének időpontját 1943-ban jelölte meg. Az, hogy a háború az angolszász politikai elittel élete-halálra megy, tehát az, hogy nem lehetséges megegyezéses békével véget vetni a német–angolszász háborúnak, Hitler számára csak 1943-ra, a feltétel nélküli kapituláció casablancai meghirdetésével vált bizonyossá, az pedig, hogy a német haderő átfegyverzése nélkül e háborút nem nyerheti meg, csak a kurszki csata után lett előtte nyilvánvaló. Végül csak a normandiai partraszállás sikerét követően dőlt el Hitler számára, hogy csakis az atomfegyver és az egyéb fegyverzetbeli fejlesztések hadrendbe állítása mentheti meg Németországot a vereségtől. Összefoglalva: Hitler nem akart háborút sem a Nyugattal, sem a Német Birodalomtól Keletre fekvő államokkal, miközben egyrészt Németország első világháborús vereségének következményeit enyhíteni, ill. megszűntetni kívánta, másrészt a háború kockázatával is számolt, mégpedig józanul, figyelembe véve a többi európai ország valós érdekeit. Jövendöléseiben egyszer hibázott (de akkor súlyosan), ti. 1939. jan. 30-án, a nemzetiszocialista hatalomátvétel 6. évfordulóján mondott ünnepi beszédében, amikor arra utalt, hogy ha a fináncziдóság kirobbantja a harmadik világháborút, akkor ez a zsidó népfaj európai nullifikálódásával (Vernichtung) fog végződni (holott ez a háború a világ 1. sz. háborús uszítójának világra szóló diadalával végződött).

Sztálin Szovjet-Oroszországa

Lukács elemzésének alighanem Sztálin és a sztálini stratégia ábrázolása a leggyengébb pontja. E hibás elemzés vezetett el könyvének leginkább negatív következtetésére, mi szerint Sztálin nem akart Hitlerrel háborúzni, békeszerető államférfi volt, külpolitikájában már-már egy ma született bárányka. Mint írja: „Sztálin nem akart háborút Németországgal, nem akart harcolni Hitlerrel, hiába szaporodtak a jelek, hogy a németek támadásra készülnek; nem hitte, hogy Hitler támadni fog, mert nem akarta és nem tudta elhinni." (Id. mű: p. 11.) Lukács elemzése e téren annyira hibás, hogy az emberben az a gyanú támad: talán az ő egész koncepciója Hitlernek mint egy imperialista agresszornak a bemutatását, befeketítését szolgálja. Erre mutat, hogy Lukács a mondatban egyenlőségjelet tesz a „nem akart háborút Németországgal" és a „nem hitte, hogy Hitler támadni fog" mondatrészek közé. Ti. az első rész téves, a másik rész lényegében igaz. (Azért csak lényegében, mert Sztálin számolt egy várható baltikumi német betöréssel, masszív preventív német támadással viszont nem. Ez pedig azt is jelenti, hogy Sztálin háborúja nem preventív háborúnak indult, hanem – a preventív jellegű szovjet lépés ürügye mögött – expanzív háborúnak.) Egyébként Lukács torzító szándékát látszik igazolni az is, hogy könyvében Lukács nem szól a szovjet fegyveres erők anyagi mutatóiról, a sztálini ötéves tervek és a kényszerkollektivizálás céljairól, a moszkvai perek értelméről, a gyanakvás és félelemkeltés módszertanáról és hatékonyságáról, márpedig mindezek bemutatása, elemzése nélkül aligha lehet megérteni Sztálin felfogását, céljait, 1941-es magatartását.

Tények szólnak arról, hogy Sztálin kaukázusi postarabló, bandavezér volt, ehhez illő „kulturáltsággal", viszont bölcselkedő hajlammal, nagyfokú intelligenciával, módszeres gondolkodással. Gyanakvó és ravasz ember volt. Kitűnő szervező és hatalomtechnikus. Végcélja vitathatatlanul utópisztikus volt, akárcsak kommunista elődeié, a végcélhoz vezető út tekintetében pedig a gátlástalanság és a könyörtelenség olyan eszköztárát vetette be, amelyet machiavellistának nevezni sértés Machiavellivel szemben. Ráadásul, ha Nyugat-Európát nem is ismerte eléggé, de ismerte az emberi természetet, az ember legalapvetőbb mozgatórugóit és persze Oroszországot is, mégpedig objektíven, a grúzok történelmi tapasztalatának prizmáján keresztül. Mindezek a tulajdonságai együttesen vezettek oda, hogy a 20-as évek végére egyértelműen ő lett a vezér. Erőszakosságára, türelmetlenségére már a beteg Lenin is felhívta a figyelmet, ugyanakkor az a körülmény, hogy Lenin egyetlen alvezérében sem bízott eléggé (még Trockijban sem), hozzájárult ahhoz, hogy Sztálin maradt a párt legfőbb vezetője Lenin halála után is, s hogy ő mondhatta el amaz elhíresült (s egyébként meghamisított) gyászbeszédet Lenin koporsójánál. Sikerének legfőbb kovácsa az a képessége volt, hogy kihasználva főtitkári pozícióját minden hatalmi harcban középre tudta magát manőverezni, és ily módon a hol baloldali, hol jobboldali elhajlónak minősített csoportok ▶

▶ ellenében a másikkal összefogva meg tudta verni hol az egyik vetélytársát, hol a másikat. Először az intelligens, de teoretikus hajlamú és proletárforradalmár hevületű zsidó Trockijt szigetelte el arra való hivatkozással, hogy Trockij antileninista, aki nem érti sem az ország belső helyzetét, sem a nemzetközi helyzetet. Ezután Zinovjevék mint trockisták ellen fordult, összefogva a „jobboldali parasztpárti" Buharinékkal. A következő menetben Rikovot és Buharint támadta, mint olyan elhajlókat, akik a magasabb rendű mezőgazdasági üzemek, a kolhozok és szovhozok ellenségei és engedékenyek a kulákokkal szemben.

Mindezekben a hatalmi harcokban Sztálin személyes és formális tekintélye egyre növekedett, és ezzel párhuzamosan a párt is egyre inkább átalakult egy valamennyire mégis csak vitázó kedvű és a döntéshozatalban viszonylag demokratikus elemeket, a döntések végrehajtásában pedig anarchikus jelenségeket is felmutató politikai szervezetből egy teljesen központosított, mereven hierarchikus, sőt lényegében konspiratív módon szervezett bürokratikus uralkodó szervezetté, amely minden szervezetet, minden állami szervet és minden közösségi formát maga alá rendelt, ill. magába olvasztott. Amikor 1936-ban megszületett az ún. sztálini alkotmány, akkor ezzel befejezést is nyert az új politikai rendszer, a totális pártállam létrehozásának folyamata. Az új rendszer – túl azon, hogy a kemény bolsevik erőszakot, elnyomást új módszerekkel (főként államelvű, bürokratikus elemekkel) is ötvözte – egyszersmind tanújelét adta a sztálini típusú bolsevizmus azon nevezetes tulajdonságának is, hogy az ármányra, a hazugságra (manipulálásra, dezinformálásra) messze nagyobb súlyt helyezett, mint a lenini típusú rendszer. A sztálini Szovjetunióban új alkotmány született, a jogszabályok, a törvények látszólag nagyobb szerepet kaptak, mint a megelőző közel két évtizedben, mindamellett mindezek csak kulisszák, Patyomkin-falvak voltak, olyan külső díszletek a politikai rendszer homlokzatán, amelyek mögött egy ázsiai (vagy óegyiptomi) típusú despota önkényuralma honolt.

A totális pártállam politikai kiépítésével (az egész társadalom, minden közösség centralizált átpolitizálásával) párhuzamosan lezajlott a kultúra, az oktatás, az egészségügy stb. sztálini átalakítása az ún. marxizmus-leninizmus (azaz valójában sztálinizmus) szellemében (ennek keretében folytatódott az egyházi tevékenység és a vallásosság üldözése, a kommunista erkölcs, az új embertípus propagandája, egy hazug és mitikus anyagelvű gigantománia) és felépült a sztálini típusú totális pártállam gazdasága. A sztálinizmusnak azok a borzalmai, amelyekre Lukács is hivatkozik, nagyrészt e gazdaság létrehozásával, az új típusú gazdasági szervezetben meghonosított kegyetlen kizsákmányolással függtek össze. Az új gazdaság főbb elemei: a sztálini ötéves tervek, az iparosítás és azon belül a termelőeszközök, a nehézipar fejlesztésének elsődlegessége (időnként és helyenként kizárólagossága), a magán kisipar, kereskedelem, szolgáltatások s főként a magánparaszti gazdaságok felszámolása, a kényszerű kollektivizálás (kolhozok és egyéb szövetkezetek létrehozása), a szovhozok kialakítása, a gigantikus állami létesítmények (kiemelten a hadiipar) felépítése és a gulág beépítése a nagy beruházások megvalósításának sok-sok áldozattal járó munkarendjébe.

A sztálini rendszerben a fegyveres erő és annak társadalmi, gazdasági, kulturális környezete között olyan volt a viszony, mint egy kizsákmányoló anyaország és kizsákmányolt gyarmatai között, hozzátéve, hogy a kizsákmányolás páratlanul súlyos és garantált volt, amiről az ún. gyarmati adminisztráció (a párt és hajtószíjainak összessége) gondoskodott. Mindezt az államrendőrségnek, ill. a belső elnyomás és a külhoni felforgatás egész apparátusának és eszköztárának rendkívüli méretűre növelése és vele az egész állam és társadalom infiltrálása egészítette ki (a Komintern a nemzetközi kommunista felforgató tevékenységnek volt a magva). A tevékenységek egész rendszerének végső célja a Vörös Hadsereg felépítése és a hadsereggel végrehajtott fegyveres erőszak és zsarolás révén a világkommunizmus győzelmre segítése volt. De éppen ezt nem látja tisztán Lukács. A háború utáni hidegháborúval kapcsolatban így ír Sztálinról: „Ha elfogadta volna azt az amerikai elképzelést, hogy Európa keleti részét, amelyet az ő hadseregei foglaltak el, Oroszországgal őszintén, barátian és tisztelettel viselkedő, Oroszországtól nagyban függő, de nem kommunista és Európa többi részétől elzárt kormányok vezessenek, akkor nem lett volna hidegháború." (Id. mű: p. 127.) Ez ugyan igaz, de az ilyen politika ellentétes lett volna Sztálin egész világnézetével. Ez esetben Sztálin nem lett volna Sztálin. Ő az ilyen „finn" típusú státust csak első lépésként tartotta elfogadhatónak. A második lépésben a totális moszkovita pártállam megteremtésének kellett következnie, természetesen a sztálini ideológia és módszertan alapján.

Oroszország militarizálása mellett a külhoni kommunista felforgatás célja egyébként a 30-as évek második felére másodlagossá lett, amit a szovjet külpolitika megváltozása (főként Hitler hatalomra jutása után: a „békeszerető" Szovjetunió belépése a Népszövetségbe, a népfrontpolitika előtérbe lépése) tett indokolttá. Mindezt a 30-as évek második felében egy újabb fejlemény színesítette: a Sztálin által megrendelt, de Sztálinellenesnek maszkírozott 1934. decemberi Kirov-gyilkosság nyitányával a Szovjetunión egy újabb terrorhullám söpört végig, amelynek során közel 1 millió embert végeztek ki, javarészt kommunista párttagokat. E terrorhullám csúcspontját az ún. moszkvai perek jelentették, amelyek során a korábbi (lenini) csúcsvezetés abszolút többségét ölték meg. E terror elméleti alapja az osztályharc szükségszerű éleződéséről szóló új sztálini tétel, koncepciós jogi alapja pedig az a visinszkiji tétel volt, miszerint a beismerő vallomás a bűnösség elegendő bizonyítéka. Jóllehet a moszkvai perek során a vezető beosztású kivégzettek többsége zsidó volt, a perekből nem lehet Sztálin zsidóellenességére következtetni, minthogy itt a potenciális – eredeti leninista – konkurencia lefejezéséről volt szó, s mert zsidók továbbra is maradtak Sztálin környezetében. (A menesztett angliai szovjet nagykövet, a zsidó Litvinov is megúszta egy parkolópályával.) A kérdés tehát ez: a gyanakvó Sztálin egyeduralom-féltésén kívül volt-e – s ha igen, mi volt – az oka az egykori leninista vezetők kivégzésének? A kikényszerített beismerő vallomások tükrében a „bűnösök" bűne a hitleri Németország kiszolgálása volt (kémkedés, szabotázs, diverzió). Vagyis e perek nemcsak Sztálin egyeduralmának megszilárdítását (egykori eufémizmussal: személyi kultuszát) célozták, de – az 1934-től alkalmazott szovjet külpolitikába illeszkedve – azt is jelentették, hogy Sztálin a korábbiaknál határozottabban nyújtotta kezét a nemzetközi Hitler-ellenes köröknek, aminek nem mond ellent, hogy 1939 folyamán apróbb lépéseket tett Németország irányában is. (Ugyanakkor a moszkvai perekkel kapcsolatban a leginkább megdöbbentő az volt, hogy a leninista zsidó vádlottak „őszinte" beismerő vallomásaik során magukat vádolva szóltak saját árulásukról, a hitleri Németországnak tett szolgálataikról. És az angolszász világban e nyilvánvaló színjátéknak hitelt adtak!)

Mindez nem volt véletlen. Sztálin tisztában volt az általa kifejlesztett rendszernek, valamint az oroszországi valóságnak az előnyeivel, de tisztában volt a kommunizmus nemzetközi megítélésével és így lépéseinek kockázatával is.

Oroszország a Földkerekség legnagyobb területű országa volt (ma is az), több, mint kétszer akkora volt, mint az ausztráliai (ötödik) kontinens, kb. háromszor akkora, mint a korabeli Egyesült Államok vagy Kína és legalább négyszer akkora, mint Európa nem szovjet része. Ásványi kincsekben méreteivel arányosan, rendkívüli módon gazdag, népessége a 30-as évek derekán a maga 165 millió lakosával kb. 2,3-szer akkora volt, mint a Német Birodalom népessége ugyanekkor, vagyis a hitleri országgyarapítások előtt. Minthogy pedig ez utóbbiakkal párhuzamosan a Szovjetunió is gyarapodott, mégpedig több mint 20 millió fővel, az említett arány nem változott lényegesen. Mindenesetre bármelyik égtáj felől is érkezik támadás ellene, hatalmas térségei a visszavonulás előtt menedéket kínálnak a megtámadottaknak, annál is inkább, mert a lakosság természeti edzettségénél, igénytelenségénél fogva az ország képes különállását megőrizni és a megfelelő alkalommal visszavágni. Férfi népessége nem egyszer volt „ágyútöltelékként" kezelt ideális katonaanyag. Ehhez járultak akkor a kíméletlen sztálini állami totalitarizmus előnyei: a kiképezhető, ill. háború esetén mozgósítható élőerő-állomány rendkívüli méretei, a hosszú időn át tartó katonáskodás nyújtotta előnyök (a katonai képzettség, a csapatszellem kialakulása tekintetében), háború esetén a szabadságolás szüneteltetése, az önveszélyes támadó magatartás fegyveres kikényszerítése a front mögötti politikai rendőrség részéről, a hátország erőforrásainak legteljesebb bevonása a háborúba, alárendelése a front érdekeinek stb.

Ugyanakkor természetesen Sztálin a kockázatokkal, az érem másik oldalával is tisztában volt. Tudta, hogy a kommunizmus a „kapitalista" országokban népszerűtlen eszme, és tartott tőle, hogy ha a hitleri Németországgal (és az 1936-ban létrehozott Antikomintern paktum többi résztvevőjével) háborúba keveredik, akkor a nyugati hatalmak esetleg Németország mellé állnak: ezek az országok a Szovjetunió rovására összefoghatnak egymással. Ez esetben pedig előállhat annak kockázata, hogy „Lenin nagy ügyének" győzelme nemcsak késlekedhet, de véglegesen hajótörést is szenvedhet. A gyanakvó és rendkívül óvatos Sztálin következtetése: nem elegendő tehát arra törekedni, hogy az idő előtti háború lehető elkerülésével párhuzamosan a Vörös Hadsereg a világ legerősebb hadserege legyen, de törekedni kell a szükséges külországbeli hírszerzés és felforgató tevékenység tökéletesített leplezésén túl e tevékenység esetleges visszafogására és nemcsak a franciák és a nyugati szlávok, de a britek barátságának elnyerésére is. Így tartozott össze (egy és ugyanannak a politikának volt két ága) a szovjet fegyveres erő (és hadiipar stb.) rendkívüli méretű és gyors fejlesztése, valamint az „antifasiszta, népfrontos" szovjet külpolitika s az ezt alátámasztani hivatott moszkvai perek sorozata.

Kétségtelen az is, hogy 1939-ben, amikor a nyugati hatalmak és Németország között a feszültség egyre jobban nőtt, a sztálini politika Németország irányában is enyhült valamelyest (ilyen szándékot tükrözött Litvinov menesztése is és néhány további apró lépés), azonban a fentiek tükrében aligha lehetett szó arról, hogy a Sztálin által „a tűzben tartott két vas" egyenlő súlyú lett volna. Sztálin – „érezvén a puskapor szagát" – 1939 augusztusa előtt elsősorban természetesen a németnél jóval súlyosabb angol vasat tartotta a tűzben, ráadásul a másik, a német vas tűzben tartásával is legalább úgy kívánta szolgálni az angolok figyelmének felkeltését a szovjet erőtényező jelentőségére, mint a németekkel szembeni jóindulatának felmutatását. Mindez pontosan tükrözte Szovjet-Oroszország súlyát és a sztálini külpolitikát, amely a kapitalista országok közötti háborúra, e háború során a két országcsoport kölcsönös legyengülésére és arra épített, hogy e közben a szovjet erő érintetlen marad, növekszik, a Szovjetunió pedig adott esetben szerződések révén, ill. az eleve nyilvánvalóan győztessel összefogva gyarapszik, és a történet végén lehetőleg ő lép elő fő rendezőként. (Lukács megemlíti – id. mű: p. 56. –, hogy az a dokumentum, amely szerint Sztálin 1939. augusztus 19-én a Politikai Bizottság ülésén hasonló okfejtéssel indokolta azt, hogy Hitlerrel paktumot fog kötni, hamisítványnak bizonyult. Ez lehetséges, bár Szuvorovnak erről más a véleménye, ráadásul, ha hamisítvány is, a fentieket nem cáfolja, minthogy azt követően, hogy a szovjet és a brit-francia tandem közötti katonapolitikai tárgyalások ekkorra megfeneklettek, a szovjet külpolitikában mindenképpen változásnak kellett bekövetkeznie.)

Hitler, aki már a Mein Kampf megírásának idején ismerte az oroszországi földrajzi-természeti, valamint társadalmi-kulturális valóságot, sem akkor, sem később nem gondolt arra, hogy fegyveres támadást kellene Oroszország ellen intéznie. A 20-as évek derekán még úgy ítélte meg, hogy a zsidó bolsevizmus gazdasági dilettantizmusa folytán Oroszország (legalábbis annak nyugati része) Németország ölébe pottyan, nagyjából ugyanúgy, mint 1918-ban a Breszt-litovszki béke után (s akkor a „csernozjom" végtelen szűzföldjein kialakulhat egy virágzó német paraszti kultúra). Az ezután következő kb. másfél évtized alatt azonban fokozatosan megváltozott Hitler véleménye a szovjet valóságról. Természetesen nincs arról szó, hogy pontos ismeretei lettek volna a sztálini rendszer gazdasági–hadiipari teljesítményéről, de azzal kétségtelenül tisztába jött, hogy a továbbiakban erős Oroszországgal kell számolnia, amit ékesszólóan bizonyít, hogy 1936-ban Japánnal és Olaszországgal közösen létrehozta az Antikomintern Paktumot, ill. a spanyol polgárháborúban Franco és a falangisták támogatásával igyekezett útját állni egy szovjet csatlós nyugat-európai „köztársaság" létrejöttének. Nyilvánvaló, hogy Európa szovjet fenyegetésének komolyságára mutatott az is, hogy a Vörös Hadsereg a második világháború előtt kétszer is jelentős csapást mért a 30-as években nagy kiterjedésű térségeket dinamikusan meghódító japán hadseregre, amikor az behatolt a szovjet uralom alatt álló Külső-Mongóliába.

Meg kell állapítanunk, hogy Hitlernek két oka is lehetett volna arra, hogy háborút indítson a Szovjetunió ellen. Egyrészt egy nemzetpolitikai stratégiai, másrészt egy állambiztonsági világnézeti ok. Már a Mein Kampf is döntően erről a két okról szól. Egyrészt arról, hogy a német nép ígéretes jövője keleti földterület és termőföld szerzését teszi szükségessé, másrészt arról, hogy az árja népek hanyatlásán munkálkodó nemzetközi zsidóság e tevékenysége során harci eszközként a marxista világnézetet, ill. végső fokon a bolsevizmust használja. Mégis: az 1941. évi német támadásban az 1. ok egyáltalán nem játszott szerepet, a 2. ok pedig csak másodlagos szerephez jutott.

(Folytatjuk)

A SZERKESZTŐSÉG POSTÁJÁBÓL

Tisztelt Szerkesztőség!

A SZITTYAKÜRT decemberi számában Tudós-Takács János vette vizsgálat alá újra a Galilei-ügyet. Az írás azonban néhány félreértést is tartalmaz és könnyen zsákutcába vezetheti az évszázadok óta vitatott témát. A Galilei-ügy nemcsak a balliberális média kedvenc anyaga, hanem mindenkié, akit érdekel az egyház hiteles története, mert megválaszolatlan kérdésektől hemzseg ez a fejezet. Tudomásom szerint a II. Vatikáni Zsinat éveket szentelt a kérdés tisztázására és utána olvashattuk és hallhattuk, hogy „Az Egyház tévedett Galilei megítélésében". Önök nem hallottak erről a vatikáni tudósításról?

Egy másik kérdés: „Isten képmására teremtett ember..." Melyik emberre kell itt gondolnunk? A neandervölgyire vagy valamelyik kannibál elődjére? Hogy a teológiának teljesen közömbös, hogy mit tanít a természettudomány? Ugyan uraim. A történelem tele van példákkal, amikor az egyház foggal és körömmel ragaszkodott ósdi nézeteihez. Itt van mindjárt Darwin esete. Az egyház legvadabb támadásokkal illette a természettudóst. És mielőtt elkötelezném magam az evolúció tana mellett, tudom, hogy az egyházi tanításnak a leghalványabb fogalma sem volt arról, hogy az ember teremtése miként mehetett végbe.

A Vatikán Biblia Bizottsága éveket foglalkozott az Ószövetség ügyével és a II. Vatikáni Zsinat után olvashattuk a pápai körlevelekben, hogy az Ószövetség egyes részei tartalmaznak sötét és nehezen érthető részeket is. A Bibliát összetákolták a negyedik században és azóta állandóan magyarázni kell. Luthernak kellett jönni, hogy a köznép is kézbe vehesse, mert a katolikus egyház megtiltotta azt. De kérdem én, hogy mit kell magyarázni azon pl. amikor Jahve azt mondja szeretett népének, hogy „Irtsd ki Amálekot és háza népét és a csecsemőknek se kegyelmezz... stb. Ugyanis az Ószövetség tömve van a zsidók gyilkos jogaival és a legyőzött alattvalók kötelező szolgai kötelességével. Az Ószövetség nem Isten igéje, hanem a Sátáné! Uraim! Ha önök abban a hitben ringatják magukat, hogy az ószövetségi förmedvényben van isteni sugallat, akkor igencsak középkori a gondolkodásmódjuk. De ugorjunk egyet az un. Újszövetségig.

Az apostolok írásaiból egyetlen betű sem maradt fenn eredetiben, de csodálatosképp megmaradtak a Jézus és a keresztényggyűlölő Saul rabbi írásai. Nem gyanús ez egy kicsit? Ajánlom, hogy tanulmányozzák a témát ne csak zsidó forrásból. Az Újszövetség keletkezése, Jézus történelmi alakja stb. C. G. Jung Jézus analízise után kijelentette, hogy nem volt semmiféle feltámadás. A szűztől születést szóra sem méltatta. Az említett világhírű pszichiáter mélyen vallásos volt.

A Jézust megelőző évezredekben feljegyeztek féltucat esetet az óbabiloni és szumér hitvilágból, amikor a király szűztől született, megölték és feltámadott a harmadik napon. Ezeket a mítoszokat örökölte át a kereszténység is. Egy ósdi Tündér Ilona meséket erőltették rá a tudatlan hívek millióira. Ez több mint bűn. Ezért lakolni kell!

A pápa az elmúlt évben engedélyezte, hogy tudósok is hozzáférhetnek a Vatikán könyvtárának azon részeihez, melyek zárolva voltak ezidáig, mert rossz fényt vetnek az egyház inkvizíciós korszakára. Az inkvizíciót az egyház sohasem tagadta és nem mert belebocsátkozni a részletekbe. Az az érzésem uraim, hogy ebben a kérdésben is tévednek. Elég csak elolvasni a pápák történetét, a hatalomért vívott gyilkos harcaikat, a pápák és ellenpápák küzdelmeit. A keresztesháborúk rablóhadjáratait.

Jézus evangéliuma judaizálva lett mindjárt az elején. Euzébiusz az ismert történész és egyházfi, aki ismerte Konstantin császárt, hivatkozik az első évszázadban élt történetíróra Iréniuszra, hogy a zsidók válogatott embereket küldtek szét a világ minden tájára, hogy elferdítsék Jézus tanait. Hát igen. Saul kapta a legnagyobb feladatot a birodalom fővárosát, Rómát. Azóta beszél a világ judeokereszténységről, melynek semmi köze Jézus tanaihoz, mert ezt az egyházat Saul rabbi alapította. Jézus és Saul nem fér meg egymás mellett, mert szöges ellentétei egymásnak. Lehet választani uraim. Jézust vagy Kaifást.

Tímár Imre
Svédország

Tisztelt Tímár Úr!

Indulatos, érvek nélküli levele alapján úgy gondolom, hogy sem én, sem más nem képes Önt meggyőzni arról, hogy alapvető tévedések vannak a nézeteiben. Azonban a levele közérdekű problémákat vet fel, tehát válaszolok rá, indulatok nélkül, érvekkel – a Szittyakürt olvasóinak okulására.

A II. Vatikáni Zsinat egyáltalán nem foglalkozott a Galilei-üggyel, mint ahogy nem tiltotta sohasem az Egyház a Szentírás nemzeti nyelvekre való fordítását sem. A Zsinat utáni időszakban kiadott egyházi nyilatkozat sajnálkozását fejezte ki a Galilei-ügy miatt, de ez nem jelenti azt, hogy „az Egyház tévedett". „Az Egyház", mint ilyen akkor nyilatkozik meg, amikor dogmákat mond ki, amikor a Pápa az egész Egyház számára, hit és erkölcs dolgában, mint legfőbb pásztor, végérvényesen kihirdet egy kinyilatkoztatott igazságot. Sem az Inkvizíció döntése, sem a sajnálkozás nem volt dogma. A sajnálkozás egyáltalán nem utalt teológiai tévedésre, hanem csak azt fejezte ki, hogy a jelenlegi egyházi vezetők sajnálatosnak tartják, hogy szükségtelen konfliktus robbant ki és az Inkvizíció elé került.

Meg kell ismételnem: a teológia nem természettudományos kérdésekről szól, hanem Istenről, az Isten által teremtett emberről és a céljához való eljutásáról. Sohasem kerülhet konfliktusba a természettudományos eredményekkel; a konfliktusok abból származnak, hogy egyes természettudósok, anélkül, hogy észrevennék, téves filozófiai-teológiai következtetéseket vonnak le felfedezéseikből. A filozófia és a teológia területén ők járatlanok, ami nem csoda, hisz a filozófia is, a teológia is tudomány, aminek a természettudós nem szakembere. Nem a természettudományok, hanem egyes természettudósok téves filozófiai-teológiai megállapításai kerülnek összeütközésbe a vallással. Ez történt Galilei esetében is. Galilei teológiai kérdésben nyilatkozott, amihez nem értett, amiben nem volt illetékes, az Inkvizíció pedig teológiai kérdésben nyilatkozott, amiben illetékes volt. Ámde a hívőknek joguk van a hittel összefüggő kérdésekben a tisztánlátáshoz, és ezért valamilyen formában fel kell őket világosítani!

Az, hogy az ember Isten képmására van teremtve, annyit jelent, hogy értelme és szabad akarata van, mint ahogy értelme és szabad akarata van a Teremtőjének, Istennek is! Ebből a szempontból teljesen közömbös, hogy egy konkrét ember milyen civilizációs vagy kulturális szinten áll, hogy „neandervölgyi, vagy kannibál"-e, mert nem a civilizáció, vagy a kultúra, hanem halhatatlan lelke, értelme és szabad akarata teszi Isten képmásává.

Darwinnak 1859-ben az emberre is kiterjesztett evolúciós elméletéből ő maga és követői vontak le téves teológiai következtetéseket, és e téves következtetések állították szembe a darwini evolúciót a teremtéstannal. A katolikus filozófusok és teológusok (mint például Prohászka Ottokár) szükségképpen kerültek szembe azzal az állítással, hogy az ember nem Isten teremtménye. Ilyen (téves) következtetés nélkül maga az evolúciós elmélet, mint természettudományos hipotézis teljesen közömbös lenne a teológia (és a filozófia) számára. Darwin – azzal, hogy az általa feltételezett evolúciós hipotézist a természetes kiválasztódással és nem az Istentől irányított célirányossággal és a halhatatlan lélek közvetlen isteni teremtésével magyarázta – maga váltotta ki tanításának egyházi kritikáját.

A teológia sohasem foglalkozott az ember „teremtésének mikéntjével", hanem a kinyilatkoztatás alapján az ember teremtésének tényét szilárdan állította: minden egyes ember teste közvetve Istentől származik, mint első létesítő októl, és minden egyes ember halhatatlan lelkét közvetlenül Isten teremti a fogamzása pillanatában. Mindkét teológiai igazságot a filozófia is alátámasztja: minden anyagi dolognak, tehát az ember testének is végső létesítő oka Isten. Továbbá, a tértől-időtől független tárgyú lelki működések tértől-időtől független hordozóalanya, az emberi lélek nem lehet a tértől-időtől függő nemzés okozata. Tehát a lélek szükségképpen Isten közvetlen teremtménye.

A Trienti Zsinat dogmaként kimondta, hogy az Ószövetségnek mind a 45 könyve, és az Újszövetségnek mind a 27 könyve Istentől sugalmazott könyv. Tudnunk kell azt is, hogy a sugalmazás azt jelenti, hogy minden szentírási könyvnek két szerzője van:

1) Isten, a fő-ok, aki az emberi szerzőnek gondolatokat ad, írásra indítja és az írás közben vezeti, hogy azt és csak azt írja le, amit Isten az Egyházával közölni akar;

2) az emberi szerző, mint eszköz-ok (oksági hatásában Isten eszköze), aki írásába beleadja emberi sajátosságait (nyelvezetét, stílusát).

Az Ó- és Újszövetség sugalmazottsága nem a mi „középkori gondolkodásmódunk" terméke, nem egyéni vélemény, hanem az Egyház dogmatikus tanítása. Bár maga a Trienti Zsinat (1546-1564) nem középkori, hanem újkori esemény, a bibliai könyvek kánonja az apostoli időkre visszamenő hagyományon alapul. Történelmileg hiánytalanul dokumentálható, hogy a keresztény hagyomány mindig, töretlen folyamatossággal megkülönböztette a sugalmazott, kánoni könyveket az apokrif írásoktól. Ez a hagyomány tehát szintén nem „középkori", hanem ókori eredetű.

Ami egyes ószövetségi könyvekben a bizonyos népcsoportok kiirtását elrendelő isteni parancsokról olvasható, az nem mond ellent e könyvek Istentől sugalmazott voltának. Isten a teremtményei életének és halálának abszolút ura: akkor veszi el az életüket, amikor és ahogyan akarja. Ha felhasználhatja a kórokozókat (vírusokat, baktériumokat), mint másodlagos okokat, hogy elvegye az életét valamilyen betegségben egy konkrét embernek, akkor éppen úgy felhasználhatta a zsidó népet is, mint másodlagos okot, hogy az egyistenhit megőrzése végett elvegye egyes népcsoportok életét. Ezt kegyetlennek és Istenhez méltatlannak csak az látja, aki nem fogja fel, hogy mi a teremtmény és a Teremtő viszonya, hogy Isten az élet és a halál abszolút ura, aki a fizikai rosszat nem akadályozza meg, sőt akarja is, mert mindenhatósága folytán a rosszból is nagyobb jót hoz ki.

Szent Pál, korábbi néven Saul sohasem volt rabbi, hanem korábban a keresztények üldözője volt, aki a damaszkuszi úton tapasztalt látomása hatására megtért (ApCsel 9,1-18), megkeresztelkedett, és „azonnal hirdette a zsinagógákban, hogy Jézus az Isten Fia" (ApCsel 9,20). Emiatt a zsidók halálos bosszút forraltak ellene; megesküdtek, hogy addig nem nyugszanak, amíg vérpadra nem juttatják. Zsidó intrikák következtében került három apostoli útja végén vérpadra Rómában 67-ben, mint Jézus Krisztus apostola, akit nem a zsidók küldtek, mint ügynöküket Rómába, hanem a zsidók adtak a rómaiak kezébe (ApCsel 28,17).

Az, hogy Pál „kereszténygyűlölő", valamint Jézus eredeti tanát „judealizáló" lett volna, teljesen légből kapott, abszurd állítás, amiről bárki meggyőződhet, ha figyelmesen végigolvassa és összehasonlítja a négy kánoni evangéliumot és Szent Pál 14 levelét. Nem véletlen, hogy a „Saul rabbiról" beszélők, meg a Szent Pál tanítását Krisztus tanításával szembeállítók sohasem hivatkoznak egyetlen páli idézetre sem állításaik alátámasztására.

Az, hogy mennyire szakított Pál a korábbi zsidó felfogásával, a legjobban antiochiai viselkedése mutatja. Antiochiában, ahol szembeszállt azokkal, akik azt hirdették, hogy a keresztényeknek is körül kell metélkedniük, és be kell tartaniuk a mózesi törvényt (ApCsel 15,2-5; Gal 2,11-14). Azt mondhatjuk, hogy Szent Pál a kezdeti kereszténység zsidó elemektől való megtisztításának és a krisztusi megváltásnak legbuzgóbb hirdetője és vértanúja volt. Róla, aki azt hirdette, hogy „a pogányok Krisztus Jézusban társörökösök" (Ef 3,6), aki tudatosan vállalta a vértanúságot Krisztusért (Fil. 1,21: „Számomra az élet Krisztus, és a halál nyereség") nemcsak méltatlan, igazságtalan, de történelmileg is abszurdum azt állítani, hogy „az Egyházat Saul rabbi alapította" és „Jézus és Saul rabbi nem fér meg egymás mellett, mert szöges ellentétei egymásnak"!

Mivel Szent Pál egyike az apostoloknak, ellentmond a tényeknek azt állítani, hogy ▶

▶ „az apostolok írásaiból egyetlen betű sem maradt fenn eredetiben, de fennmaradtak… Saul rabbi írásai”. De a 27 újszövetségi könyv közt szerepel Szent Máté és Szent János apostol evangéliuma, Szent Péter apostol két levele, Szent Jakab apostol levele, Szent János apostol három levele, Szent Júdás Tádé (nem az iskarióti Júdás!) levele és Szent János apostol Jelenések könyve.

Napjainkban, amikor a legmodernebb radioaktív vizsgálatok igazolták, hogy a János-evangélium töredékeit tartalmazó – Raylands- és Egerton-papiruszok az I. században keletkeztek, és számtalan külső és belső érv igazolja a páli levelek és az Evangéliumok Kr. u. 67 előtti keletkezését, egyetlen biblikus tudós sem állítja azt, hogy a „Bibliát a IV. században tákolták össze”. Az Újszövetség az I. században keletkezett, amikor hamisítani a Szentírásban a Jézus születését, életét, kereszthalálát, feltámadását elbeszélő történeteket nem lehetett, mert éltek még a szemtanúk, akik a hamisítókat megcáfolták volna! Ezenkívül az Újszövetség valamennyi szerzője (Szent János apostol kivételével) vértanú lett, meghalt e könyvek igazságának tanúsításáért. Vértanú pedig egy hamisító sohasem lesz!

Annak, hogy az állítólag „mélyen vallásos” (de milyen vallású?) Jung nem hitt Jézus szűzi születésében és feltámadásában, az objektív igazság szempontjából az égvilágon semmilyen jelentősége sincs. Hiszen – mint köztudott – Jung nem teológus, hanem pszichiáter volt, a teológiához semmit nem értett, tehát illetéktelenül, inkompetens módon nyilatkozott. S különben is, az igazság igazság maradna akkor is, ha egyetlen földi szem sem látná. Az igazság objektív érvényét szakszerű érvek, és nem tekintélyi nyilatkozatok alapján kell eldönteni! Egyébként: aki Istent mindenhatónak tartja, annak Jézus szűzi születése és feltámadása nem lehetetlen. Isten nincs a fizikai törvényekhez kötve!

Az olvasói levélben hemzsegő tévedések mellett már csak apróság, hogy Irenaeus (és nem Iréniusz!) lyoni püspök nem az I. században, hanem a II. és a III. század fordulóján élt, és „a zsidók szétküldött válogatott emberei” sem az apostoli időkben, hanem Irenaeus korában éltek. – A pápák történetének, emberi gyarlóságaiknak pedig semmi köze sincs az Inkvizíció működéséhez. – Az pedig maradjon az olvasói levél szerzőjének titka, hogy miért lesz utolsó mondatában Kaifás zsidó főpap a kereszténység vértanújának, Szent Pál apostolnak szinonimája.

A kereszténység a Jézus Krisztus, Szent Pál és az Egyház által hirdetett formájában nem judeokereszténység, hanem a zsidó vallásnak legnagyobb ellentéte, antitézise. Nincs két vallás, amely között akkora tanbeli ellentét lenne, mint a keresztény és zsidó vallás között. A **zsidó vallás tanbeli lényege:** a zsidóság számára politikai szupremációt elhozó **Messiás még nem jött el**.

A kereszténység az Újszövetség fényében értelmezi az ószövetségi messiási jövendöléseket, és ezért **azt tanítja: a Messiás eljött** Jézus Krisztus személyében, mert rajta szóról szóra beteljesedtek a prófétai jövendölések. Ő nem politikai Messiás, hanem a világot bűneitől Megváltó.

„Eljött a Messiás” – „nem jött el a Messiás” – ez a két kijelentés ellentmond egymásnak. Ennél nagyobb tanbeli különbség nem lehet két vallás között, mint ami a zsidó és a keresztény vallás között fennáll! Aki judeokereszténységről beszél, vagy jóhiszemű tudatlan, vagy egyes kikeresztelkedett zsidó egyházi személyek megnyilatkozásaira koncentrál, amit tévesen azonosít „az Egyház” tanításával.

Végezetül azt mondhatjuk, hogy mivel a teológia igazi tudomány, szisztematikus és biztos szakismeretek alkotják és éppen úgy évekig tartó stúdiumok szükségesek elsajátításához, mint pl. a műszaki tudományokhoz és az orvostudományhoz. Aki kellő szakértelem nélkül bírálja a teológiát, arra érvényes az ókori (latin) szólás: „A járatlanokat megtéveszti, a jártasoknak nevetségül szolgál.”

Tudós-Takács János
filozófus, teológus

Dan Osterton:

UGYE NEM MIND ROSSZAK?

Amikor még meg nem ébredt barátaimnak felvetem a faji kérdést, mindig ezt mondják: „Jó, de nem mind rosszak, némelyikük nagyrészt olyan, mint mi." Ők inkább esetről esetre kezelnék a nem-fehéreket, részben azért, mert a fehérek örökletesen hajlamosak a kedvességre, de azért is, mert a történelem e szakaszában a fehérek számára tabutéma fajonként csoportosítani az embereket. Az szerintük természetes és rendben van, sőt, bátorítják is azt, hogy a feketéknek, meszticeknek, ázsiaiaknak, zsidóknak és egyéb csoportoknak meglegyen a saját filozófiája, szervezeteik, sőt nemzeteik, ám a fehéreknek ne. Az amerikai és más nyugati kormányok, egyházak, iskolák, és főleg a sajtó sulykolják ezt, amikor csak alkalmuk van rá.

Az egész vita valójában a csoportazonosságnak az egyéni azonosság feletti fontossága körül összpontosul. Igazság szerint ez a különbség tesz egy fehér embert – vagy e szempontból bárki mást – nacionalistává. Valamennyien tudjuk, hogy mint csoportok az emberfajták roppant különbözőek, és nemcsak külsőleg, dacára annak, amit a tv-ben mondanak. Példaként elég a fehérek meghátrálása, hogy hogyan is értik a fehérek e különbözőségeket. Mindazonáltal számos fehér manapság azt teszi – legalábbis nyilvánosan –, hogy ragaszkodik minden nem-fehér egyénenkénti megítéléséhez, még akkor is, ha ennek eredményeképpen társadalmunknak borzasztó szenvedéseket kell átélnie.

Csak azért, mert találkoztak néhány feketével, vagy más nem-fehérrel, akik rendesek voltak velük, sok fehér még mindig nem támogatja a fajok elkülönítésére irányuló kezdeményezéseket. Természetesen azt a hibát követik el, hogy nem veszik tekintetbe a faji csoportok természetét, amikor elképzelik, milyen biztonságos és harmonikus legyen társadalmunk. Ennek társadalmi döntésnek kellene lennie, ami embercsoportok – nem pedig egyének – viselkedésén alapul. Ehelyett a fehérek továbbra is úgy tesznek, mintha a nem-fehérek csak mint egyének cselekednének, és engedik, hogy hazánk egyre inkább áldozata legyen erőszakosságuknak és romlottságuknak. A sok emberfajtából álló birodalmak éppen ezért nem maradnak sokáig épek; miért a miénk lenne más?

Vessünk egy pillantást a Föld bármely területére, ahol nagy tömegben élnek nem-fehérek. Ezeken a területeken az ott lakó fehérek kivétel nélkül roppant veszélynek vannak kitéve, és e helyeken gyakori a bűnözés, a korrupció. Ha a genetikai kockát elégszer elvetjük, láthatjuk a különböző fajok természetét. De e célból a faji csoport minőségét kell nézni, nem pedig egy meghatározott fajta egyéneiét. Az igaz, hogy maroknyi nem-fehér kilóghat a sorból azáltal, hogy nem mond ellent a mi életfelfogásunknak, de – pusztán azért, mert van közöttük néhány rendhagyó egyén – megfeledkezhetünk-e a nem-fehérek azon hatalmas többségéről, akik a VALÓSÁGBAN ellentmondanak életfelfogásunknak?

Továbbra is fenntartom, hogy az a kisszámú nem-fehér, aki látszólag nem nagyon különbözik tőlünk, pusztán azért ilyen, mert enyhén elüt saját fajtájától. A közvetlen szomszédjaim lehetnek jómódú fekete vagy mesztic családok, de azért nemcsak a jómódjukban különböznek az én családomtól. Nem érdekli őket az, ami a ház körül van, a nevelés, mások megsegítése, lakásuk csinosítása vagy a közösségi munka; hiányoznak belőlük e jellegzetesen fehér vonások. Ehelyett Disney-feketék, Disney-mexikóiak: egyszerűen csak kivételesen szerencsés tagjai fajuknak, akik úgy tesznek, mintha olyanok lennének, mint mi, mert hasonló dolgaik vannak, hasonlóan öltözködnek – de ténylegesen különböznek tőlünk.

Így hát, amikor átnézek az új (igen magas) kerítésemen, vajon a feketékkel vagy a meszticekkel kapcsolatos véleményemet arra kell alapoznom, hogy a szomszédaim a jelek szerint törvénytisztelő állampolgárok, akik csinos házakban élnek, és láthatóan nem drogfüggők vagy banditák? Nem. Ennek semmi értelme. Ha egy szúnyog, vagy egy pitbull, vagy egy mérgeskígyó vagy más veszélyes teremtmény úgy megy el mellettem, hogy nem bánt, akkor megengedjem, hogy fajuk más egyedei szabadon kószáljanak az udvaromon? Persze, hogy ne. És a nem-fehérek TÉNYLEG veszélyesek a fehérekre, nem valamennyiük, de döntő többségük. Nézzék csak meg a bűnözési statisztikát. Vagy kérdezzék meg a nagybátyámat, akit néhány hete brutálisan megvertek és kiraboltak New York egy főként feketék lakta negyedében. Valóban számít, hogy néhány fekete NEM verte szét a fejét, amikor hátulról rárohantak? És mellesleg e nyilvánvalóan faji gyűlöletből elkövetett bűntény nem jelent meg egyik újságban sem, nem is szólva a bíróságról.

És tovább: mire kell alapoznunk nézeteinket a nem-fehérekről? Tekintsük csak Mexikóvárost, tekintsük Haitit, Zimbabwét, Libanont, Pakisztánt vagy a vörös Kínát a fajtabeli különbözőségek néhány példájaként. Szeretne ezeken a helyeken élni? Mi van, ha néhány napra odautazik? Egyetlen épelméjű fehér sem szeretne. És nem csoda, hogy a nem-fehérek megpróbálják elárasztani országainkat, mint az összeomló váraikból elmenekülő termeszek, menekülvén erőszakos rokonaiktól és összeomló társadalmukból. Gondoljuk el: csak az idegen nemzetek lehetnek veszélyesek a fehérek számára? Nos, ez részben igaz: végtére is a nemzetek emberekből állnak, így amikor a nagybátyám New York területére lépett, valójában egy idegen országba ment. Ez történik, amikor a nem-fehérek egyre többen vannak, mint a fehérek: a terület egyre veszélyesebb lesz a fehérek számára – és ami azt illeti, mások számára is. Olyan veszélyes, hogy amikor a nagynéném meg akarta látogatni a nagybátyámat a kirablásához közeli kórházban, a munkatársai figyelmeztették, hogy ne menjen egyedül, mert – amint mondták – „ha odamész és fehér vagy, HALOTT vagy". És itt csak Amerika egyetlen helyéről van szó, a rohamosan növekvő számú többi között.

És ha még egy párral több fekete, mesztic, sőt ázsiai szomszédom lenne, a szomszédságom ugyanezeket a jegyeket venné fel. Bizonyosan nem lennének olyan szívélyesek velem, mint fehér kisebbséggel, mint a fehér többség ővelük. Ó, igen, amikor kisebbségben vannak, néhány nem-fehér mintapolgár, de amikor többségbe kerülnek, a dolgok gyorsan a fehérek kárára változnak. És bár jelenlegi szomszédaim kifinomultabbak lehetnek, mint fajtársaik, barátaik és azok gyerekei igen valószínűen nem azok. Nézzük csak ismét, mi történik azzal a területtel, ahol egyre nagyobb számban jelennek meg a nem-fehérek; gurítsuk el a genetikai kockát. Bizonyos idővel mind veszélyesek lesznek a fehérekre. Az általam lakott, döntően fehér terület elég hamar a nagyarányú bűnözés, a bandák, a pusztuló infrastruktúra és a kormányzati korrupció területévé válna, éppúgy, mint szinte *minden* más terület, ahol a nem-fehérek vannak többségben, függetlenül attól, hogy melyik országról van szó. Közvetlen összefüggés áll fenn a nem-fehérek nagyarányú előfordulása és a fehérek fenyegetettsége között.

Társadalomként így hogyan hozzunk döntéseket? Hagyjuk a mesztic hordákat átözönleni a határainkon, csak mert némelyikük dolgozni van itt, nem pedig drogozni, adót csalni, bandákba tömörülni, betegséget terjeszteni és faji tisztogatást végezni az általuk megszállt területeken? Hagyjuk meg a feketéket földünkön, mert láttunk már olyat, aki nem tűnik „olyan rossznak", és a jelek szerint atyafiaival ellentétben nem hajlik a romlásra, nemi erőszakra, rablásra, gyilkosságra? Hagyjuk meg a zsidókat Amerikában, mert némelyikük nem támogatja a rajtunk és gyerekeinken gyakorolt agymosást, fajunk elpusztítását és Amerika zsarolását, hogy fizesse cionista háborúikat?

Sajnos, az elmúlt néhány évtizedben a legtöbb fehér „igennel" válaszolt erre. És nézzük, mi történt társadalmunkkal mostanra! Mindazonáltal sok fehér kezdi belátni, hogy mekkorát tévedett. Most már tudják, hogy hazánkkal valami baj van, és hogy a kormány fittyet hány rájuk. És ahogy a dolgok egyre rosszabbra fordulnak, kezdik belátni, hogy a faj igenis számít, függetlenül attól, hogy mit mond a tv és Amerika egyéb romlott intézményei. S ahogyan a fehéreket egyre inkább bekerítik a nem-fehérek, ezek az új valóságos igazságok túlharsogják a sajtó hamisságait, és kezdik belátni, hogy a tv hosszú évek óta hazudik nekik.

Mindezen újonnan ébredő fehéreknek irányításra van szükségük mindazok részéről, akik kissé régebben ráébredtek, hogyan lehetne országunkat megint jó hellyé tenni.

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft, Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

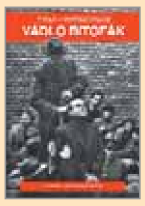
http://www.szittya.com

e-mail: hszm@szittya.com

TILTOTT GYÜMÖLCS!

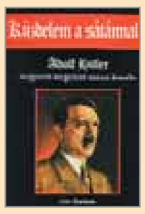
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

FIALA FERENC–
MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

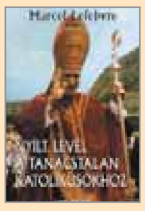
1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek” hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófájáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

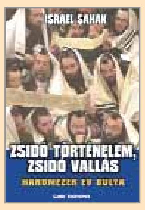
Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

Ksz. 47. MARCEL LEFEBVRE ÉRSEK
NYÍLT LEVÉL A TANÁCSTALAN KATOLIKUSOKHOZ

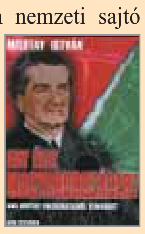
A híres francia érsek számos könyvben hívta fel a katolikusok figyelmét a Második Vatikáni Zsinat határozatainak szándékosan megtévesztő, a hívek lelki- és hitéletét súlyosan zavaró voltára. Ebben a könyvében is bátran szembeszáll a katolikus egyházba behatolt liberális tanokkal, amelyekkel a szabadkőművesség át akarja alakítani az Egyházat és a hívek vallási életét.
Kartonált. 211 oldal. Ár: 1350 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS ÚJ
(Háromezer év súlya)

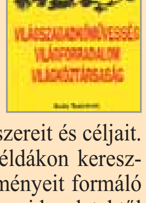
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó” vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

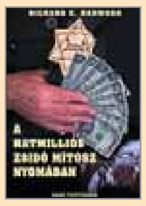
Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 48. Dr. FRIEDRICH WICHTL
VILÁGSZABADKŐMŰVESSÉG, VILÁGFORRADALOM, VILÁGKÖZTÁRSASÁG

Az osztrák szerző valamennyi világnyelven megjelent könyve szabadkőműves forrásokra támaszkodva ismerteti e titkos társaság kialakulását, szimbólumait, felépítését, módszereit és céljait. Dokumentált történelmi példákon keresztül mutatja be a világ eseményeit formáló társaság tevékenységét a korai kezdetektől a húszas évekig, részletesen tárgyalja a szabadkőművesek szerepét az első világháború kirobbantásában és a kommunista mozgalomban, illetve forradalmakban.
Kartonált, 264 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

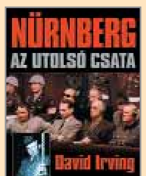
A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

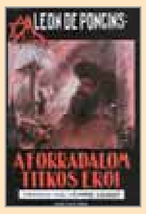
A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG
AZ UTOLSÓ CSATA

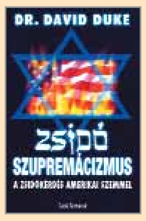

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

LEON DE PONCINS:
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

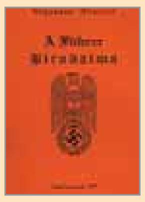
A világ legolvasottabb antic ionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

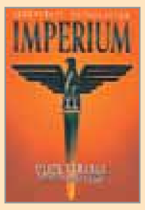
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

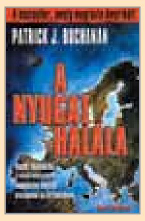

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

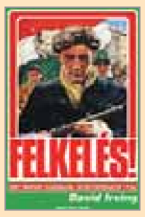

A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

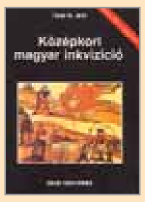
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet elárasztt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

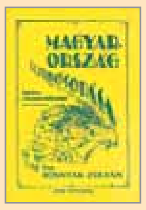

A szerző korunk legolvasottabb és legjobb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezrek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

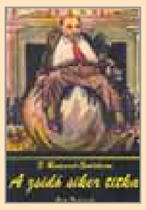
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA
(Kiegészítve Fővárosunk elzsidósodása című tanulmányával.)

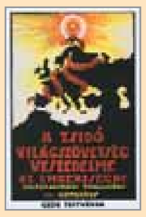
Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált, 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

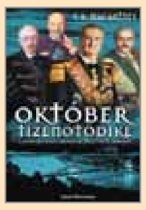
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

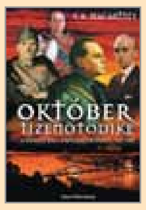
CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

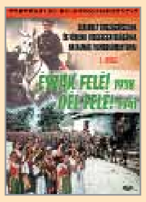

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté” vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér

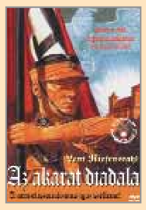
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin népre minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

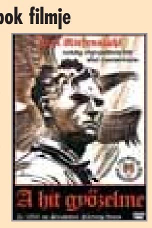

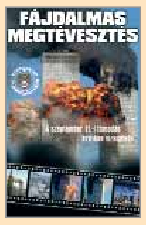
Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékoknak mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mestere műve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft